

ਸਿਫਤ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ

ਸਿਫਤ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ

ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ 'ਬੀਰ'

Sifat

by

Balbir Singh 'Bir'

2749/ B Sector 70 Mohali

Mobile- 9988393512

2010

Published by Lokgeet Parkashan

S.C.O. 26-27, Sector 34 A, Chandigarh-160022

India

Ph.0172-5077427, 5077428

Punjabi Bhawan Ludhiana, 98154-71219

Type Setting & Design PCIS

Printed & bound at Unistar Books (Printing Unit)

11-A, Industrial Area, Phase-2, Chandigarh (India)

98154-71219

© 2010

Produced in India

All rights reserved

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, resold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's and writer's prior written consent in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser and without limiting the rights under copyright reserved above, no part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise), without the prior written permission of both the copyright owner and the above-mentioned publisher of this book.

ਅਰਪਣ

ਧਰਤੀ ਤੇ ਵਿਚਰਦੀ ਸਾਰੀ ਲੁਕਾਈ ਅਤੇ ਦੇਸ਼-ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਅਰਪਣ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ “ਸਿਫਤ” ਹੈ। ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸਿਫਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਹ ਪੁਸਤਕ “ਸਿਫਤ” ਦਾਸ ਨੇ ਯੂ.ਐਸ.ਏ. ਵਿੱਚ ਇੰਡੀਆਨਾ ਸਟੇਟ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਇੰਨਡਿਯਨ ਐਪਲਸ ਦੇ ਸਬਰਬ ‘ਗ੍ਰੀਨਵੁਡ’ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ।

“ਸਿਫਤ” ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ, ਫਲਸਫਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੱਬੀ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਦਾ ਵਰਨਣ ਇਕਾਸੀ ਗ਼ਜ਼ਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਰ ਇਕ ਗ਼ਜ਼ਲ ਵਿੱਚ ਅੱਠ ਸ਼ੇਰ ਹਨ।

ਆਸ ਹੈ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਚੰਗੀ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦਾਸ ਦੀ ਹੌਸਲਾ ਅਫਜ਼ਾਈ ਲਈ ਇਕ ਫੂਨਕਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ। ਧੰਨਵਾਦ।

ਆਪ ਜੀ ਦਾ

ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ‘ਬੀਰ’

ਮੋਬਾਈਲ: 998 8393512

ਭੂਮਿਕਾ

‘ਸਿਫਤ’ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਸ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਰਦੇ ਦਿਲ, ਤਨਹਾਈਆਂ, ਕਹਕਸ਼ਾਂ ਆ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ।

‘ਸਿਫਤ’ ਹੁਣ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਉਰਦੂ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਹਰ ਇਕ ਗਜ਼ਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦਾ ਤਰਜਮਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ।

ਦਾਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੌਸਲਾ ਅਫਜ਼ਾਈ ਸਦਕਾ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਮੈਂ ਅੰਤਿਮ ਛੋਹਾਂ ਦੇ ਸਕਿਆ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਸ ਅਵਤਾਰੀ ਪੁਰਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਤਮਸਤਕ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਸੀਸ ਸਦਕਾ ਇਸ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ‘ਬੀਰ’ ਨੂੰ ‘ਸਿਫਤ’ ਲਿਖਣ ਲਈ ਅਲਫਾਜ਼ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੇ।

ਆਪ ਦਾ
ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ‘ਬੀਰ’

ਚੇਹਰੇ ਪੇ ਤੇਰੇ ਨਾਨਕ ਹੈ ਨਾਮ ਕੀ ਖੁਮਾਰੀ
ਪਹਿਚਾਨ ਤੂ ਖੁਦਾ ਕੀ ਤੇਰੇ ਬੋਲ ਹੈ ਸੁਭਾਨੀ¹

ਵਕਤ ਜਬ ਮੁਝਪੇ ਪੜਾ ਸਾਥ ਬਸ ਤੁਮਨੇ ਦਿਆ
ਰਾਹਤ ਫਿਸ਼ਾਂ ਹੈ ਹਾਥ ਤੇਰਾ ਰਾਤ ਹੋ ਕਿਤਨੀ ਤੂਫਾਨੀ

ਜਪੁਜੀ ਮੇ ਤੇਰੀ ਨਾਨਕ ਹੈਂ ਰਾਜ਼ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੇ
ਗਰ ਕੋਈ ਜਾਨ ਜਾਏ ਬਨ ਜਾਯ ਜ਼ਿੰਦਗਾਨੀ

ਤੁਮ ਹੋ ਅਜੀਮ ਸ਼ਾਇਰ ਵਾਰੇ-ਆਸਾਂ ਕੇ ਹੋ ਦਾਤਾ
ਸਹਰੀ ਮੇਂ ਕੋਈ ਸੁਨਲੇ ਬਨ ਜਾਏ ਵੋ ਭੀ ਗਿਆਨ

ਸਭ ਲੁਤਫ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੇ ਮੁੱਠੀ ਮੇਂ ਤੇਰੀ ਪਿਨਹਾਂ²
ਭਰਤੇ ਹੋ ਝੋਲੀ ਸਭਕੀ ਦੁਨੀਆ ਤੇਰੀ ਦਿਵਾਨੀ

ਲੰਗਰ ਕਾ ਤੁਮਨੇ ਸਿਖੋਂ ਕੋ ਤੌਹਫਾ ਦੇ ਦੀਆ ਹੈ
ਖਲਕਤ ਭੀ ਖਾ ਰਹੀ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਮੇਹਰਬਾਨੀ

ਹਿੰਦੁਸਤਾਂ ਸੇ ਚਲ ਕਰ ਫੈਲਾ ਜਹਾਂ ਮੇਂ ਸਾਰੇ
ਤੇਰਾ ਪੰਥ ਹੈ ਨਿਰਾਲਾ ਸਿਖ ਹੈ ਤੇਰੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ

ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਗਰ ਕਹੀਂ ਹੈ ਰੂਹ ਕੋ ਸੁਕੂੰ ਮੁਅੱਸਰ³
ਵੋ ਤੇਰਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਤੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਰੱਬਾਨੀ⁴

1. ਖੁਦਾਈ, 2. ਸਮਾਏ ਹੁਏ, 3. ਹਾਸਿਲ, 4. ਰੱਬ ਸੇ ਆਏ ਹੁਏ।

ਫਿਰ ਕਹੀਂ ਮਿਲ ਜਾਏ ਨਾਨਕ ਢੂੰਢਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ
ਦੇਦੇ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਪਤਾ ਪੂਛਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ

ਅਬ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰਤ ਫਿਰ ਤੇਰੀ ਇਕ ਬਾਰ ਆ ਜਲਵਾ ਦਿਖਾ
ਤੇਰੀ ਡਗਰ ਮਿਲ ਜਾਏ ਮੁੜਕੋ ਢੂੰਢਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ

ਅਬ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਜੀਨਾ, ਰਹਬਰ¹ ਹਮਾਰੇ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ।
ਮਦਦ ਤੇਰੀ ਦਰਕਾਰ² ਹੈ ਉਦਾਸ ਸਾ ਬੈਠਾ ਹੂੰ ਮੈਂ

ਆਪਨੇ ਜੋ ਦੀ ਨਸੀਹਤ ਯਾਦ ਹੈ ਹਮਕੋ ਏ 'ਬੀਰ'
ਤੁਮਕੋ ਅਜਲ³ ਸੇ ਸੁਬਹੋ-ਸ਼ਾਮ ਯਾਦ ਯਾਂ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ

ਹੈ ਕਭੀ ਸਾਜਿਸ਼ ਕਾ ਖਤਰਾ ਔਰ ਹੈ ਕੋਈ ਮਾਰ
ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਅਬ ਸਹਾਰਾ ਦਰ-ਬ-ਦਰ ਫਿਰਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ

ਆਕਰ ਛੁੜਾਔ ਇਸ ਖਲਕ⁴ ਕੋ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕੇ ਤੂਫਾਨ ਸੇ
ਹਾਥ ਦੋ ਅਪਨਾ ਹਮੋਂ ਸਹਮਾ ਹੁਆ ਰਹਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ

ਜਬ ਕੋਈ ਆਫਤ⁵ ਗਿਰੀ ਸਰ ਪਰ ਮੇਰੇ ਏ ਔਲਿਆ⁶
ਨਾਮ ਕਾ ਤੇਰਾ ਸਾਹਾਰਾ ਉਸ ਵਕਤ ਪਰ ਲੈਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ

ਹੋ ਗਈ ਆਸਾਨ ਸਾਰੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲੋਂ ਏ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾ
ਦਿਲ ਕੇ ਦਰੀਚੋਂ⁷ ਸੇ ਤੁਮਹੋਂ ਜਬ ਯਾਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ

1. ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਨੇ ਵਾਲਾ, 2. ਜ਼ਰੂਰਤ, 3. ਦੇਰ ਸੇ, 4. ਦੁਨੀਆ,
5. ਮੁਸੀਬਤ, 6. ਪੈਰੀਬਰ, 7. ਦਿਲ ਕੀ ਖਿੜਕੀਆਂ।

ਤੂ ਸਖੀ ਨਬੀ ਹੈ ਖੁਦਾ ਕਾ ਨੂਰ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਬੇਚੈਨੀਯੋਂ ਮੇਂ ਚੈਨ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ

ਜੋ ਭੀ ਤੇਰੇ ਦਰ ਪੇ ਆਯਾ ਹੋ ਗਯਾ ਵੋ ਮਾਲਾਮਾਲ
ਬਨ ਗਯਾ ਉਸਕਾ ਮੁਕੱਦਰ ਜਿਸਨੇ ਕਹਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ

ਆਪ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਹਮ ਹੈਂ ਗਲਿਯੋਂ ਕੇ ਹਕੀਰ
ਹਮੇਂ ਨਾਮ ਕੀ ਸੌਗਾਤ ਸੇ ਕਰਦੇ ਅਮੀਰ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ

ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ, ਗੁਨਾਹ ਕੀ ਲਾਨਤ ਸੇ ਹਮਕੋ ਲੇ ਬਚਾ
ਬਸ, ਪਾਕ ਸਾਫ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਿਏਂ ਐ ਮੇਰੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ

ਤੁਮ ਹੋ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਫੁਲੋਂ ਕੇ ਬਹਾਰੋਂ ਤੁਮਹਾਰੇ ਸਾਥ ਹੈਂ
ਹਰ ਗਲੇ ਮੇਂ ਹਾਰ ਹੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ

ਜਬਸੇ ਤੁਮਹਾਰਾ ਹਾਥ ਥਾਮਾ ਹੈ ਮੁਝ ਨਾਚੀਜ਼ ਨੇ
ਬਨ ਗਯਾ ਜਰੇ ਸੇ ਹੀਰਾ ਏ ਪੀਰੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ

ਆਪਕਾ ਇਰਸ਼ਾਦ ਹੈ ਰੱਬਾਈ ਔਰ ਰੂਹ ਕੀ ਗਿਜ਼ਾ
ਇਸ ਲਿਏ ਤੁਝੇ ਯਾਦ ਹਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਏ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ

ਕੋਈ ਭੀ ਬਨ ਜਾਏ ਸ਼ਾਯਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਾਨੇ ਖੁਦਾ
'ਬੀਰ' ਹੈ ਤੇਰਾ ਮੁਰੀਦ ਬਖਸ਼ ਦੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ

ਅਰਸ਼ ਸੇ ਉਤਰਾ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਖੁਦਾ ਕਾ ਲੇਕਰ ਫਰਮਾਨ
ਭੂਲੇ ਭਟਕੇ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਅਮਨ ਕਾ ਦੇਨੇ ਪੈਗਾਮ

ਥੇ ਬੜੇ ਦੋ ਦਿਲ ਮੇਂ ਵੋ ਧਰਤੀ ਪੇ ਜਾਉਂ ਕੇ ਨਹੀਂ
ਦੇਖਕਰ ਚਲਨ ਜਹਾਂ ਕਾ ਔਰ ਇਸਕਾ ਇੰਤਜ਼ਾਮ

ਵਾਪਸ ਹੁਏ ਬੋਲੇ ਖੁਦਾ ਸੇ ਮੁਝਕੋ ਤੂੰ ਹਲੀਮੀ¹ ਦੇ
ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਮੇਂ ਸਭਕੋ ਕਰੂੰ ਲੂੰ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੇ ਇੰਤਕਾਮ

ਦੇਖ ਕਰ ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਆਲਮ ਥਾ ਬੜਾ ਉਨਕੋਂ ਮਲਾਲ²
ਦੀਨ ਕਾ ਮਸਲਾ ਬੜਾ ਥਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਥਾ ਇੰਤਜ਼ਾਮ

ਕਿਸ ਸੇ ਨਿਭਾਉਂ ਕੈਸੇ ਰਹੂੰ ਦੁਨੀਆ ਮੇ ਤੇਰੀ ਐ ਖੁਦਾ
ਸ਼ੇਰ ਬਨ ਗਏ ਹੈਂ ਰਾਜਾ ਔਰ ਹਮ ਸਭ ਹੈਂ ਗੁਲਾਮ

ਗਰੀਬ ਕੀ ਕੋਈ ਨਾ ਸੁਨਤਾ ਆਦਮੀ ਥਾ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ
ਹਿੰਦੂ ਕੋ ਕਾਫਿਰ ਕਹੇਂ ਖੁਦ ਕੋ ਕਹੇਂ ਵੋ ਮੁਸਲਮਾਂ

ਜਜ਼ੀਆ³ ਕਾ ਡੰਡਾ ਥਾ ਬੜਾ ਗੈਰ ਨਸਲੋਂ ਕੇ ਲਿਏ
ਕੈਸੇ ਕਰੇਂ ਅਬ ਹਕ ਕੀ ਬਾਤ ਥਾ ਜੁਲਮੇ ਤਸ਼ਦਦ⁴ ਸ਼ਰੇਆਮ

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਪੀਰੋਂ ਕਾ ਪੀਰ ਦੇਖ ਯੇ ਕੈਸਾ ਫਕੀਰ
'ਬੀਰ' ਬਾਬਰ ਕੇ ਜੈਸਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਭੀ ਕਰਤਾ ਥਾ, ਉਨਕੋਂ ਸਲਾਮ

1. ਮਨ ਕੀ ਗਰੀਬੀ, 2. ਅਫਸੋਸ, 3. ਹਿੰਦੂ ਹੋਨੇ ਪਰ ਟੈਕਸ, 4. ਜੁਲਮ।

ਦੀਨ ਹੈ ਯਾਂ ਮੁਖਤਲਿਫ¹ ਸਭ ਕਾ ਖੁਦਾ ਬਸ ਏਕ ਹੈ
ਛੋੜੇ ਝਗੜੇ ਜਾਤ ਕੇ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਉਸਨੇ ਕਹ ਦਿਯਾ

ਮਤ ਪੜੇ ਭਰਮੋਂ ਮੇਂ ਤੁਮ ਸੱਚੇ ਖੁਦਾ ਕੇ ਸਾਬ ਜੁੜ
ਲੋਗ ਜੋ ਗੁਮਰਾਹ ਥੇ ਉਨਕੋ ਮੁਰੀਦਾਂ² ਕਹ ਦਿਯਾ

ਕਾਮ ਕਰ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਤੂੰ ਰੋਟੀ ਔਰ ਰੋਜ਼ੀ ਕਮਾ
ਖਾਨੇ ਕੋ ਦੇਦੇ ਤੂ ਕਿਸੀ ਕੋ, ਜਪਨੇ ਕੋ ਨਾਮ ਕਹ ਦਿਯਾ

ਜਬ ਕਹਾ ਵਾਲਿਦ³ ਨੇ ਨਾਨਕ ਤੂ ਭੀ ਕੁਛ ਅਬ ਕਾਮ ਕਰ
ਬੋਲੀ ਜਬ ਤੇਹਰੇ ਪੇ ਪਹੁੰਚੀ ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਕਹ-ਦਿਯਾ

ਜਬ ਉਨਹੇ ਭੇਜਾ ਮਦਰਸੇ ਮੋਲਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਯਾ
ਦੇ ਦਿਆ ਉਸਕੋ ਸਬਕ ਔਰ ਹੈਰਾਂ ਕਰ ਦਿਯਾ

ਜਾਔ ਨਾ ਕੁਨਬਾ ਛੋੜ ਕਰ ਘਰ ਮੇਂ ਖੁਦਾ ਕਾ ਨਾਮ ਲੋ
ਖਿਦਮਤ⁴ ਕਰੇ ਰਹ ਕਰ ਯਹੀਂ ਜਪਨੇ ਕੋ ਨਾਮ ਕਹ ਦਿਯਾ

ਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਭ ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ
ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਮਹੋਂ ਦਿਲ ਸੇ ਪੁਕਾਰਾ ਸ਼ਾਦਾਬ⁵ ਉਸਕੋ ਕਰ ਦਿਯਾ

ਕਹ ਗਏ ਤੁਮ ਲਫਜ਼ ਏਸੇ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਕੇ ਵਾਸਤੇ
'ਬੀਰ' ਜੈਸੇ ਨਾਸਮਝ ਕੋ ਤੁਮਨੇ ਕਾਮਿਲ⁶ ਕਰ ਦਿਯਾ

1. ਅਲੱਗ ਅਲੱਗ, 2. ਚਾਹਨੇ ਵਾਲਾ, 3. ਪਿਤਾ, 4. ਸੇਵਾ, 5. ਵਿਦਵਾਨ।

ਮੈਨੇ ਸੁਨਾ ਨਾ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਆਲਮ¹ ਮੇਂ ਕੋਈ ਫਕੀਰ
ਰੱਬ ਕੋ ਪਾਨੇ ਕਾ ਜਿਨਹੋਂ ਨੇ ਆਸਾਂ ਸਾ ਢੰਗ ਬਤਲਾ ਦਿਯਾ

ਬਨ ਗਏ ਮੁਰੀਦ² ਤੇਰੇ ਕਰੋੜੋਂ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਮੇਂ ਯਹਾਂ
ਅਪਨੇ ਪਿਆਰੋਂ ਕਾ ਆਪਨੇ ਸਿੱਖ ਨਾਮ ਰਖ ਦਿਯਾ

ਮੁਨਹਸਰ³ ਹੈ ਆਪ ਪਰ ਏ ਔਲੀਆ⁴ ਹਮਾਰੀ ਉਮੀਦ
ਸਿੱਖੋਂ ਕੋ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਕਾ ਬੜਾ ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਦਿਯਾ

ਤੇਰੇ ਕਦਮੋਂ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਂ ਪੜ ਗਯੇ ਜਿਸ ਜਗਹ ਪਰ
ਸਰਸਬਜ਼⁵ ਵੇ ਧਰਤੀ ਹੁਈ ਅੰਧੇਰੋਂ ਕੋ ਰੋਸ਼ਨ ਕਰ ਦਿਯਾ

ਹਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਹਤੇ ਸਭੀ ਕੇ ਲਬੋਂ⁶ ਪੇ ਹੈ ਯੇਹੀ ਬਾਤ
ਜਿਸ ਜਗਹ ਬੈਠੇ ਵੇ ਜਾ ਸਹਾਰਾ⁷ ਕੋ ਗੁਲਸ਼ਨ ਕਰ ਦਿਯਾ

ਆਪਕੇ ਅਵਤਾਰ ਸੇ ਧਰਤੀ ਹੁਈ ਅਹਸਾਨਮੰਦ
ਮਿਟ ਗਯੇ ਰਾਤੋਂ ਕੇ ਸਾਏ ਜਗ ਮੇਂ ਉਜਾਲਾ ਕਰ ਦਿਯਾ

ਹੈ ਤੇਰੀ ਉਲਫਤ ਕੇ ਹਾਰ ਸਭਕੇ ਗਲੋਂ ਮੇਂ ਆਜਕਲ
ਮੁਫਲਿਸ⁸ ਕੋ ਦੇਕਰ ਮਾਨਤਾ ਜ਼ਰਦਾਰ⁹ ਹੈਰਾਂ ਕਰ ਦਿਯਾ

ਏ 'ਬੀਰ' ਕੋਈ ਬਾਤ ਹੈ ਇਸ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਕੇ ਬਾਗ ਮੇਂ
ਜਿਸ ਪੇ ਭੀ ਡਾਲੀ ਨਜ਼ਰ ਉਸਕੋ ਮੁਅੱਤਰ¹⁰ ਕਰ ਦਿਯਾ

1. ਦੁਨੀਆ, 2. ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ, 3 ਨਿਰਭਰ, 4. ਫਰਿਸ਼ਤਾ, 5. ਹਰੀ ਭਰੀ, 6. ਹੋਂਠ,
7. ਰੇਗਿਸਤਾਨ, 8. ਗਰੀਬ 9. ਅਮੀਰ, 10. ਮਹਕਾ ਦੇਨਾ।

ਆਪਨੇ ਹਰਗਿਜ਼¹ ਨਾ ਚਾਹਾ ਲੋਗ ਆਪਸ ਮੇਂ ਬਟੋਂ
ਫਰਮਾਨ² ਉਨਕੋ ਕਰ ਦਿਆ ਸਭ ਏਕ ਕੀ ਔਲਾਦ ਹੈ

ਮਸੀਹਾਈ³ ਥੀ ਉਨਕੀ ਬਾਤ ਮੇਂ ਦਰਦ ਥਾ ਸਭ ਕੇ ਲਿਏ
ਜਾਤ ਕੇ ਝਗੜੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂ ਸਭ ਕਾ ਖੁਦਾ ਜਬ ਏਕ ਹੈ

ਸੁਲਤਾਨ ਕੀ ਮਾਂ ਕਹਿ ਕਰ ਔਰਤ ਕੋ ਦਿਆ ਦਰਜਾ ਬੜਾ
ਮਾਂ ਬੇਟੀ ਕਭੀ ਬੀਵੀ ਵੋ ਹਰ ਸ਼ਕਲ ਮੇਂ ਦਰਵੇਸ਼⁴ ਹੈ

ਢਾਉ ਨਾ ਉਸਪੇ ਸਿਤਮ ਬਦਨਾਮ ਨਾ ਉਸਕੋ ਕਰੋ
ਆਦਮੀ ਕੀ ਔਰਤ, ਸਦੀਓਂ ਸੇ ਖਿਦਮਤਗਾਰ⁵ ਹੈ

ਢਕੌਂਸਲੇ ਕਾਹੇ ਕੋ ਕਰਤੋਂ ਯੂੰਹੀ ਖੁਦਾ ਮਿਲਤਾ ਨਹੀਂ
ਯਾਦ ਕਰ ਘਰ ਮੇਂ ਹੀ ਉਸਕੋ ਸਭ ਤੇਰਾ ਮੰਜੂਰ ਹੈਂ

ਨੀਯਤ ਹੈ ਗਰ ਸੱਚੀ ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਦੀਕ ਹੈ ਤੇਰੇ ਖੁਦਾ
ਝੂਠ ਸੇ ਹੈ ਉਸਕੋ ਨਫ਼ਰਤ ਅਜ਼ਲ⁶ ਸੇ ਦਸਤੂਰ ਹੈ

ਕਿਸ ਲਿਯੇ ਇਤਰਾਤਾ⁷ ਫਿਰਤਾ ਬੇਕਾਰ ਹੈਂ ਸਭ ਫਿਤਰਤੋਂ⁸
ਖ਼ਾਕ ਮੇ ਮਿਲਨਾ ਹੈ ਇਕ ਦਿਨ ਕਿਸ ਲਿਏ ਮਗਰੂਰ ਹੈ

ਫਲਕ⁹ ਪੇ ਬੈਠਾ ਹੁਆ ਵੋ ਲਿਖ ਰਹਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕਾਮ
ਰਖਤਾ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਪਤਾ ਵੋ ਹਰ ਲਮਹੇ¹⁰ ਕਾ ਲੇ ਤਾ ਹਿਸਾਬ ਹੈ

1. ਕਭੀ ਨਹੀਂ, 2. ਹੁਕਮ, 3. ਪਿਆਰ, 4. ਬੇਕਸੂਰ, 5. ਸੇਵਾਦਾਰ, 6. ਸ਼ੁਰੂ
ਸੇਂ, 7. ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰਨਾ, 8. ਚਾਲਾਕੀਆਂ, 9. ਆਸਮਾਨ, 10. ਪਲ।

ਖੁਦ ਖੁਦਾ ਜਮੀਂ ਪੇ ਆਯਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸ਼ਕਲ ਮੇਂ
ਆਸਾਂ ਕਿਆ ਜੀਨਾ ਹਮਾਰਾ ਮੁਲਕੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਮੇਂ

ਜੋ ਮਿਲਾ ਤੁਮਸੇ ਐ ਨਾਨਕ ਵੇਂ ਤੁਮਹਾਰਾ ਹੋ ਗਯਾ
ਇਸਾਨੀਯਤ ਕੀ ਬਾਤ ਥੀ ਤੁਮਹਾਰੀ ਹਰ ਦਲੀਲ ਮੇਂ

ਇਕ ਤਰਫ ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਦੇਤੀ ਹਮੇਂ ਗਮ ਸੇਂ ਨਿਜ਼ਾਤ¹
ਆਪਸ ਕੇ ਝਗੜੇਂ ਕਾ ਦਰਮਾ² ਥਾ ਤੇਰੇ ਮੀਠੇ ਬੋਲ ਮੇਂ

ਮਾਥੇ ਮੇ ਪਿਨਹਾ³ ਹੈ ਤੇਰੇ ਸੈਂਕੜੇ ਸੂਰਜ ਕੀ ਤਾਬ
ਨਾਮ ਕੀ ਤੇਰੀ ਖੁਮਾਰੀ ਹਰਦਮ ਹੈ ਹਰ ਇਕ ਆਂਖ ਮੇਂ

ਰੁਤਬਾ ਬੜਾਯਾ ਲਾਲੋ ਕਾ, ਖਾ ਕਰ ਕੇ ਸੂਖੀ ਰੋਟੀਆਂ
ਇਨਕਾਰ ਥਾ ਭਾਗੋ ਕਾ ਖਾਨਾ ਘਰ ਉਸਕੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਮੇਂ

ਬਾਬਾ ਕੇ ਨਾਮੰਜੂਰ ਥਾ ਇਕ ਜਗਹ ਰਹਿਨਾ ਸਦਾ
ਉਦਾਸੀਆ ਕਰਤੇ ਥੇ ਵੇਂ ਜਾਤੇ ਥੇ ਬੀਆਬਾਨ⁴ ਮੇਂ

ਗੁਜ਼ਰੇ ਜਹਾਂ ਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵੇਂ ਰਾਹੇਂ ਕੋਸਰ⁵ ਹੋ ਗਈਂ
ਬਨ ਗਏ ਸਹਰਾ⁶, ਜੰਗਲ ਆਪਕੀ ਛਤਰ ਛਾਂਵ ਮੇਂ

ਲਾਖੇਂ ਇੱਜ਼ਤ ਪਾ ਗਏ ਜਿਸ ਨੇ ਜਪਾ ਤੁਮਹਾਰਾ ਨਾਮ
ਆਪ ਹੈਂ ਰੂਹ ਕਾ ਸੁਕੂਨ⁷ ਜਲਤੇ ਹੁਏ ਜਹਾਨ ਮੇਂ

1. ਛੁਟਕਾਰਾ, 2. ਇਲਾਜ, 3. ਸਮਾਯਾ ਹੁਆ, 4. ਜੰਗਲ, 5. ਸਵਰਗ ਦਾ ਦਰਿਆ, 6. ਸੁੰਨਸਾਨ, 7. ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਤੇਰੇ ਘਰ ਮੇਂ ਹੀ ਹੈ ਜੰਨਤ ਬੰਦੇ ਨਿਯਤ ਕੋਂ ਸਾਫ ਰਖ
ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਏ ਬੰਦੇ ਦਿਲ ਕੋ ਸਾਫ ਰਖ

ਦਿਲ ਮੇਂ ਸਭ ਕੇ ਵੋ ਬਸਾ ਹੈ ਚਲ ਰਹਾ ਹੈ ਸੰਗ ਸੰਗ
ਹੱਕ ਕੀ ਤੂੰ ਰਾਹੋਂ ਪੇ ਚਲ ਉਸ ਰੱਬ ਪੇ ਤੂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖ

ਸਭੀ ਕੋ ਵੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ਮੌਕੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੇਂ ਏ ਬਸਰਾ
ਏ ਖੁਦਾ ਬੰਦੇ ਕਮਾਈ ਕੋ ਅਪਨੀ ਸਾਫ ਰਖ

ਨਿੰਦਾ ਨਾ ਕਰ ਤੂ ਕਿਸੀ ਕੀ ਉਸ ਖੁਦਾ ਸੇ ਡਰ ਜਰਾ
ਉਸਕੇ ਦਰ ਪੇ ਤੂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਪਨਾ ਸਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਰਖ

ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਕੁਛ ਭੀ ਤੂ ਸਭ ਉਸ ਕੀ ਹੈ ਨਿਗਾਹ ਮੇਂ
ਰਾਹੋਂ-ਬਦੀ ਕੀ ਛੋੜਕਰ ਅਪਨਾ ਕਦਮ ਨੇਕੀ ਪੇ ਰਖ

ਯੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹਮਾਰੀ ਹੈ ਬੜੀ ਜਰਬੇਕਾਰੀ
ਫਿਰ ਭੀ ਹੈ ਕਿਤਨੀ ਪਿਆਰੀ ਇਤਨਾ ਇਤਮਿਨਾਨ² ਰਖ

ਰਖ ਖੁਦਾ ਪੇ ਤੂ ਭਰੋਸਾ ਨਾਮ ਜਪ ਰਾਤ ਦਿਨ
ਹੋ ਰਾਹ ਤੇਰੀ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਪੇ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਰਖ

‘ਬੀਰ’ ਕੋ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੋਗਾ ਨੁਕਤਾਚੀਂ ਕਾ ਸਾਮਨਾ
ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਕੇ ‘ਜਪੁਜੀ’ ਕੋ ਅਪਨੇ ਤੂ ਸਾਥ ਰਖ

1. ਆਦਮੀ, 2. ਵਿਸ਼ਵਾਸ, 3. ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ

ਨਾ ਰਖ ਨਜ਼ਰ ਏ ਬੰਦੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਮਾਲੋਜ਼ਰ¹ ਪੇ ਤੂ
ਹਕ ਛੀਨ ਮਤ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕਰਦੇ ਉਸਕਾ ਭਲਾ ਤੂ

ਕਮਾਈ ਕਾ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਤੂ ਲੋਗੋਂ ਮੇਂ ਬਾਂਟ ਦੇ
ਆਗੇ ਵੋ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ ਤੁਝਕੋ ਜੋ ਬੋਏਗਾ ਤੂ

ਮਾਨਨੇ ਔਰ ਸੁਨਨੇ ਕੀ ਆਦਤ ਬਸ਼ਰ ਤੂ ਖੁਦ ਮੇਂ ਡਾਲ
ਕਰਕੇ ਅਦਬ ਬੜੇਂ ਕਾ ਦੁਆ ਲੇਂ ਕਿਸੀ ਕੀ ਤੂ

ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸੇ ਤੁਝੇ ਮਿਲਾ ਹੈ ਦਰਜਾ ਏ ਅਸ਼ਰਫਲ²-ਮਖਲੂਖਾਤ
ਨਿਕਲੇ ਨਾ ਮੌਕਾ ਹਾਥ ਸੇ ਲਗ ਆਜ ਬੰਦਗੀ ਮੇਂ ਤੂ

ਕਾਮ ਹੈ ਬੇਕਾਰ ਸਭ ਬਿਨ ਰਬ ਕੇ ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਕੇ
ਅਭੀ ਵਕਤ ਹੈ ਮਤ ਦੇਰ ਕਰ ਲਗ ਜਾ ਅਭੀ ਸੇ ਤੂ

ਨਾ ਸੀਖ ਲੀ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਾ ਖੈਰਾਤ³ ਦੀ ਕਿਸੀ ਕੋ
ਕਿਸ ਤਰਹ ਖੁਦਾ ਸੇ ਨਜ਼ਰ ਮਿਲਾ ਸਕੇਗਾ ਤੂ

ਇਕ ਮੌਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਨਸਾਨ ਕੋ ਦੇਤੀ ਹੈ ਮਾਰ
ਪਲ ਪਲ ਮੇ ਤੂ ਮਰੇਗਾ ਫਿਰ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੇ ਤੂ

ਕਰ ਸਜਦਾ⁴ ਉਸ ਨਬੀ ਕਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸੇ ਨਾਨਕ
ਬਨ ਜਾਏ ਤੇਰੀ ਬਿਗੜੀ 'ਬੀਰ' ਕੀ ਲੇ ਲੇ ਸਲਾਹ ਤੂ

1. ਮਾਯਾ, 2. ਇੰਸਾਨ, 3. ਦਾਨ, 4. ਝੁਕਨਾ।

ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੁਮ ਕਰਦੋ ਹਮ ਗਰੀਬੋਂ ਪਰ ਕਰਮ
ਬਨ ਜਾਏ ਬਿਗੜੀ ਹਮਾਰੀ ਮੁਦੱਤ ਸੇ ਹਮ ਬੇਜ਼ਾਰ¹ ਹੈ

ਮਿਲ ਗਈ ਮੁਰਾਦ² ਅਪਨੀ ਦਰ ਪੇ ਜੋ ਆਏ ਤੇਰੇ
ਬਸਤਾ ਸਭੀ ਕੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਵੇ ਔਲੀਆ-ਅਵਤਾਰ ਹੈ

ਦੇਖ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕਰਿਸ਼ਮੇ ਹਰ ਸ਼ਕਸ਼ ਥਾ ਕਾਯਲ ਤੇਰਾ
ਹਰ ਬਾਤ ਮੇਂ ਥੀ ਉਸਕੇ ਦਲੀਲ ਹਰ ਲਫਜ਼ ਲਾਜਵਾਬ ਹੈ

ਸਭਕਾ ਮਾਲਿਕ ਏਕ ਹੈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਰੱਬ
ਅਬ ਛੋੜ ਅਡੰਬਰੋਂ ਕੋ ਬਾਕੀ ਤੇ ਸਭ ਬਕਵਾਸ ਹੈ

ਰੱਬ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਮਤ ਰੋਕ ਜਾਨੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੋ
ਅਮੀਰੀ ਗਰੀਬੀ ਹੈ ਕਰਮ ਸੇ ਰੱਬ ਕੇ ਲਿਏ ਸਭ ਏਕ ਹੈ

ਨੇਕ ਰੱਖ ਅਪਨੀ ਕਮਾਈ ਗੈਰ ਕੀ ਪਰ ਮਤ ਰੱਖ ਨਜ਼ਰ
ਬੇਇਮਾਨੀ ਕੀ ਕਮਾਈ ਸਭ ਕੇ ਲਿਏ ਹਰਾਮ ਹੈ

ਸਾਜ਼ ਔਰ ਸਾਜਿੰਦੇ ਅਪਨੇ ਸਾਬ ਮੇ ਰਖਤੇ ਥੇ ਵੇ
ਹਾਥ ਮੇ ਰਬਾਬ ਹੈ ਲਬ ਪੇ ਰੱਬੀ ਇਰਸ਼ਾਦ² ਹੈ

ਬਾਲਾ ਔਰ ਮਰਦਾਨਾ ਰਹਤੇ ਥੇ ਉਨਕੇ ਸਾਬ ਸਾਬ
ਕੋਸੋਂ ਕਾ ਕਰਤੇ ਥੇ ਸਫਰ ਕਿਆ ਦਿਨ ਔਰ ਕਿਆ ਰਾਤ ਹੈ

1. ਦੁਖੀ, 2. ਬਾਣੀ।

ਦਹਕਾਨ¹ ਥੇ ਵੇਂ ਖੇਤ ਮੇਂ ਥੀ ਉਨਕੀ ਸਾਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ
ਮੇਹਨਤ ਕੀ ਰੋਟੀ ਖਾ ਬਸ਼ਰ ਕਹਤੇ ਥੇ ਵੇਂ ਇਰਸ਼ਾਦ² ਮੇਂ

ਚੇਹਰੇ ਪੇ ਉਨਕੇ ਥਾ ਜਲਾਲ ਔਰ ਰੱਬੀ ਨੂਰ ਖਾ
ਰਹਤੇ ਥੇ ਰਬ ਕੀ ਯਾਦ ਮੇਂ ਇਬਾਦਤੇ³-ਸਰੂਰ ਮੇਂ

ਚਲਤੇ ਥੇ ਜਬ ਜ਼ਮੀਂ ਪਰ ਚੂਮਤੀ ਰਾਹੇਂ ਕਦਮ
ਆਸਮਾਂ ਕਰਤਾ ਥਾ ਸਜ਼ਦਾ⁴ 'ਬੀਰ' ਉਨਕੇ ਹੁਜ਼ੂਰ ਮੇਂ

ਜੋ ਆ ਗਯੇ ਮਹਿਫਿਲ ਮੇਂ ਤੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਕੋ ਚਾਂਦ ਲਗ ਗਏ
ਅਬ ਕਹਾਂ ਜਾਕਰ ਕੇ ਢੂੰਡੇਂ ਨਾਨਕ ਤੁਝੇ ਜਹਾਨ ਮੇਂ

ਆਪ ਕੀ ਬਾਣੀ ਥੀ ਆਈ ਦੂਰ ਉਸ ਦਰਗਾਹ ਸੇ
ਆਪਨੇ ਮਰਯਾਦਾ ਨਿਭਾਈ ਹਰ ਇਕ ਕਿਰਦਾਰ⁵ ਮੇਂ

ਬੇਟਾ ਬਨੇ ਔਰ ਬਾਪ ਭੀ ਨਾਨਕੀ ਕੇ ਭਾਈ ਥੇ ਵੇਂ
ਹਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਕੋ ਦੇਤੇ ਥੇ ਇੱਜ਼ਤ ਘਰ ਮੇਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਮੇਂ

ਬਖਸ਼ ਦੇ ਹਮਾਰੇ ਗੁਨਾਹ ਕਰਦੇ ਕਰਮ ਬੰਦੋਂ ਪੇ ਤੁਮ
ਕੈਸੇ ਖੀਚੂ ਪਾਵ ਅਪਨੇ ਦਲਦਲ ਮੇਂ ਫਸਾ ਹੂੰ ਮੈਂ

'ਬੀਰ' ਕੋ ਦੇਦੇ ਸਹਾਰਾ ਉਮਰ ਹੈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬਚੀ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲੰਬਾ ਸਫ਼ਰ ਹੈ ਦਿਲ ਭਰ ਗਯਾ ਜਹਾਨ ਮੇਂ

1. ਕਿਮਾਨ, 2. ਬੋਲ, 3. ਭਗਤੀ ਦਾ ਨਸ਼ਾ, 4. ਝੁਕਨਾ, 5. ਪਾਤਰ।

ਇਕ ਵੇ ਹੀ ਮਾਲਿਕ ਸਭਕੋ, ਦੇਤਾ ਹੈ ਰੋਟੀ ਸੁਭਹੋ-ਸ਼ਾਮ
ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੇ ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਬਸ ਇਨਸਾਫ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵੇ

ਨਾ ਕੋਈ ਪੈਕਰ¹ ਹੈ ਉਸਕਾ ਨਾ ਕੋਈ ਹੈ ਸ਼ਕਲੇ-ਖਾਸ
ਲੇਕਿਨ ਵੇ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਭਕਾ, ਔਰ ਹਾਫਿਜ਼ ਹੈ ਵੇ

ਸੋਚ ਮਤ ਸਚਾਈ ਪੇ ਚਲ ਤੋੜ ਦੇ ਦੀਵਾਰੇ-ਕੁਫਰ³
ਜੋ ਕਿਸਮਤ ਹੈ ਮਿਲ ਜਾਏਗਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵੇ

ਹੁਕਮ ਸੇ ਹੈ ਹਰ ਕੋਈ ਹਾਥ ਮੇਂ ਵੇ ਰਖੇ ਡੋਰ
ਹੁਕਮ ਹੀ ਸੇ ਗਰੀਬੋ-ਅਮੀਰ, ਬਖਸ਼ਤਾ ਸ਼ੋਹਰਤ ਕੋ ਵੇ

ਸਭ ਗਾ ਰਹੇ ਹੈਂ ਗੁਣ ਉਸੀ ਕੇ ਕਿਯਾ ਕਾਮਿਲ ਔਰ-ਫਕੀਰ
ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੰਗਲ ਮੇ ਮੰਗਲ ਰੰਗੋ ਕੋ ਭਰਤਾ ਹੈ ਵੇ

ਮੁਸਾਫਿਰ ਹੂੰ ਮੈਂ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ ਤੂ ਮਕਸਦ ਮੇਰਾ ਜੀਨੇ ਕਾ ਤੂ
ਮਾਂ ਭੀ ਤੂ ਪਿਦਰ² ਭੀ ਤੂ ਦੋ ਵਕਤ ਖਾਨਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਵੇ

ਸੱਚਾ ਹੈ ਤੂ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਨਕ ਸੱਚਾ ਹੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ
ਜ਼ਰੇ ਜ਼ਰੇ ਮੇ ਬਸਾ ਹੈ ਤੂਫਾਨ ਮੇਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਵੇ

ਮਾਂਗੋਗੇ ਜੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਵੇ ਹਰ ਪਲ ਕੀ ਰਖਤਾ ਹੈ ਖਬਰ
ਪਾਨੀ ਕੇ ਅੰਦਰ ਮਛਲੀਆਂ ਕੋ ਬਰਫ ਸੇ ਢਕਤਾ ਹੈ ਵੇ

1. ਸਰੀਰ, 2. ਪਿਤਾ, 3. ਝੂਠ ਕੀ ਦੀਵਾਰ।

ਪੈਦਾ ਹੁਆ ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਨਾਨਕ ਬਿਗੜੀ ਬਨਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ
ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਧਰਤੀ ਪੇ ਉਸ ਨੇ ਸੋਤੇ ਜਗਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ

ਦੀਨੋ-ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਝਮੇਲੇ ਥੇ ਬੜੇ ਇਸ ਮੁਲਕ ਮੇਂ
ਨਾਨਕ ਕੋ ਭੇਜਾ, ਅਰਸ਼ ਸੇ ਬਿਗੜੀ ਬਨਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ

ਦੇ ਦੀ ਗਈ ਤਮੀਜ਼ ਉਨਕੋ ਜੋ ਲੋਗ ਥੇ ਗੁਮਰਾਹਕੂਨ²
ਏਕ ਹੀ ਸਭਕਾ ਖੁਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੇਤਾ ਖਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ

ਰਿਜਕ³ ਕੋ ਪੱਥਰ ਮੇ ਦੇਕਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਮਾਲਾ ਮਾਲ⁴
ਕਿਆ ਇਤਨਾ ਹੀ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਉਸੇ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲਿਏ

ਜੀਵ ਕੇ ਆਨੇ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਪੀਨੇ ਕੋ ਦੇਤਾ ਮਾਂ ਕਾ ਦੁੱਧ
ਰਿਜਕ ਕੀ ਉਸਕੋ ਫਿਕਰ ਹੈ ਤੇਰੇ ਜੀਨੇ ਕੇ ਲਿਏ

ਵੋ ਹੀ ਦੇਤਾ ਆਸ ਸਭਕੋ ਵੋ ਹੀ ਦੇਤਾ ਆਸਰਾ
ਜੀਨੇ ਕੀ ਉਮੀਦ ਦੇਤਾ ਦੁਨਿਆਂ ਮੇਂ ਜੀਨੇ ਕੇ ਲਿਏ

ਮੁਸਾਫਿਰ ਕੋ ਮੰਜ਼ਿਲ ਪੇ ਪਹੁੰਚਨਾ ਚਾਹੇ ਲੰਬਾ ਹੋ ਸਫਰ
ਉਮੀਦ ਸੇ ਹੈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਔਰ ਹੌਸਲਾ ਸਭ ਕੇ ਲਿਏ

ਫਕੀਰ ਹੈ ਫਕੀਰੀ ਮੇਂ ਖੁਸ਼ ਸ਼ਾਇਰ ਕੋ ਹੈ ਸ਼ੇਰੋਂ ਕੀ ਧੁਨ
ਹਮ ਹੈ ਖੁਸ਼ ਮੁੱਦਾ ਮਿਲਾ ਹਮਕੋ ਲਿਖਨੇ ਕੇ ਲਿਏ

1. ਆਸਮਾਨ, 2. ਭਟਕੇ ਹੁਏ, 3. ਖਾਨਾ, 4. ਧਨੀ, 5. ਭਰਪੂਰ।

ਦੇ ਦੀਆ ਪੈਗਾਮ ਹਮਕੋ ਨੇਕੀ ਪੇ ਚਲਨੇ ਕੇ ਲਿਏ
ਕਹ ਗਯੇ ਵੇ ਬਾਤੋਂ ਏਸੀ ਜਬ ਲੋਗੋਂ ਕੇ ਸਰ ਪਰ ਪੜੀ

ਖਾ ਰਹਾ ਹੈ ਗੋਸ਼ਤ¹ ਰਾਜਾ, ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਬਨ ਗਯੇ ਹੈਂ ਕੁੱਤੇ
ਥਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਭੀ ਮੇਹਰਮ ਕਮਜ਼ਰਫਿਆ² ਸਹਨੀ ਪੜੀ

ਲਲਕਾਰ ਬੇ ਬਾਬਰ ਪੇ ਵੇ ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਥਾ ਵਕਤ ਕਾ
ਸਰਾਪਾ³ ਹੁਆ ਕਾਯਲ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਸਹਨੀ ਪੜੀ

ਕੀਮਿਆ ਹੈ ਉਨਕੀ ਬਾਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਹੈ ਨਿਚੋੜ
ਦੁਖਦਰਦ ਲੋਗੋਂ ਕਾ ਸੁਨਾ ਨਸੀਹਤੋਂ ਕਰਨੀ ਪੜੀ

ਕਰ ਭਲਾ ਹੋ ਭਲਾ ਔਰ ਚਲ ਸੱਚ ਕੀ ਰਾਹ ਪੇ
ਖੁਸ਼ ਹੁਆ ਤੇਰਾ ਖੁਦਾ ਤੁਝਪੇ ਨਜ਼ਰ ਕਰਨੀ ਪੜੀ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲੰਬਾ ਸਫਰ ਹੈ ਚਲ ਜਰਾ ਇਹਤਿਆਤ⁴ ਸੇ
ਸਿਕੰਦਰ ਔਰ ਦਾਗ ਕੋ ਭੀ ਸ਼ਿਕਸ਼ਤ⁵ ਯਾਂ ਸਹਨੀ ਪੜੀ

ਤੇਰਾ ਜਬ ਜਬ ਮੇ ਹੁਆ ਜ਼ਮਾਨੇ ਕੀ ਪੜੀ ਮਾਰ ਸੇ
ਤੁਝਕੋ ਭੀ 'ਬੀਰ' ਪਨਾਹ⁶ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਲੇਨੀ ਪੜੀ

ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਘਿਰੇ ਹੈਂ ਲੋਗ ਸਭ, ਰਿਸ਼ਤੇ ਝੂਠੇ ਪੜ ਗਯੇ
ਬਸ ਤੇਰਾ ਹੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ ਸੱਚਾ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨ ਲੇਨੀ ਪੜੀ

1. ਮਾਸ, 2. ਧੋਖੇ ਨੀਚਤਾਏਂ, 3. ਸਿਰ ਸੇ ਪਾਂਵ ਤਕ, 4. ਹਿਫਾਜ਼ਤ,
5. ਹਾਰ, 6. ਸ਼ਰਨ।

ਜਿਸ ਨੇ ਪੜ੍ਹਲੀ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ਵੇ ਸਿਆਨਾ ਬਨ ਗਯਾ
ਨਾਮ ਭੀ ਉਸਨੇ ਕਮਾਯਾ ਔਰ ਯਾਕਤਾਂ¹ ਬਨ ਗਯਾ

ਰਾਸਤਾ ਦਿਖਲਾਤਾ ਹੈ ਉਨਕੋ ਜੋ ਯਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੁਝੇ
ਰੁਤਬੋਂ ਕੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦਿਲਾਈ ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਫਾਤਾ² ਕਰ ਦਿਆਂ

ਕੁਰਬਾਨ ਹੂੰ ਤੇਰੀ ਅਦਾ ਪੇ ਕਾਯਨਾਤ ਮੇਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤੂੰ
ਕਰਦੇ ਕਰਮ ਜਿਸ ਪਰ ਭੀ ਤੂੰ ਸਮਝੋ ਕੇ ਦਾਨਾ ਬਨ ਗਯਾ

ਪਾਨੀ ਹਵਾ ਗਾਤੇ ਹੈ ਤੁਝਕੋ ਸ਼ਾਹ ਕਿਯਾ ਔਰ ਫਕੀਰ
ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਹੋ ਜਾਯ ਤੋ ਸਹਰਾ ਸੇ ਜੱਨਤ ਬਨ ਗਯਾ

ਜ਼ਿਕਰ ਮੇਂ ਆਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਆ ਕਿਆ ਬਨਾਯਾ ਖੁਦਾ ਨੇ
ਹੁਕਮ ਤੇਰਾ ਜਬ ਹੁਆ ਕਾਇਨਾਤ³ ਸਾਰਾ ਬਨ ਗਯਾ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੈ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤ⁴ ਆਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਾਰ ਬਾਰ
ਕਰਲੇ ਅਗਰ ਤੂੰ ਬੰਦਗੀ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾ ਸੇ ਮਿਲ ਗਯਾ

ਬੇਕਾਰ ਹੈ ਯੇ ਸਾਰੇ ਪੰਧੇ ਦਲਦਲ ਮੇ ਤੂੰ ਫਸਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂ
ਫਕੀਰ ਕੀ ਲੇਕਰ ਦੁਆ ਇਕ ਡਾਕੂ ਪੰਡਿਤ ਬਨ ਗਯਾ

ਹਮ ਬੜੇ ਨਾਦਾਂ ਹੈ ਮਾਲਿਕ ਭੂਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੁਝੇ
ਦੇਦੇ ਅਗਰ ਦਨਾਦੀ⁵ ਹਮਕੋ ਤੋਂ ਮੁਕੱਦਰ ਬਨ ਗਯਾ

1. ਵਿਦਵਾਨ, 2. ਜੀਤਨੇ ਵਾਲਾ, 3. ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, 4. ਕੀਮਤੀ,
5. ਅਕਲ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਜਲਾਲ ਤੇਰਾ ਸਰੂਰ
ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੁਬਹ ਸ਼ਾਮ ਮੇਰੇ ਹਜ਼ੂਰ

ਗੁਨਹਗਾਰ ਹੈਂ ਬੀਮਾਰ ਹੈਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਗਲਤੀ ਰੋਜ਼ ਹਮ
ਕਰ ਮੇਰੀ ਰਾਹੋਂ ਕੋ ਰੋਸ਼ਨ ਬਖਸ਼ ਦੇ ਮੇਰੇ ਕਸੂਰ

ਤੇਰਾ ਜੈਸਾ-ਨਾ ਮਿਲਾ ਦੁਨੀਆ ਸੇ ਹਮਕੋ ਗਮਗੁਸਾਰਾ¹
ਅਪਨੇ ਪਰਾਏ ਹੈਂ ਬੇਗਾਨੇ ਦੇਖਾ ਜਹਾਂ ਕਾ ਦਸਤੂਰ

ਅੱਛੋਂ ਕੋ ਬੁਰਾ ਕਹਤੇ ਯਹਾਂ ਕੈਸੀ ਦੁਨੀਆ ਕੈਸੇ ਲੋਗ
ਈਮਾਨ ਕਾ ਕਾਟੇ ਗਲਾ ਦੌਲਤ ਕਾ ਇਨਕੋ ਹੈ ਗੁਰੂਰ

ਆਪਕੋ ਬਖਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ ਹੋਤੀ ਰਹੀ
ਨਾਸਮਝ ਵੇ ਲੋਗ ਥੇ ਨਾ ਬੋਲਨੇ ਕਾ ਥਾ ਸ਼ਉਰ²

ਤਾਦਾਦ ਥੀ ਫਿਰ ਭੀ ਬਹੁਤ ਪਹਿਚਾਨ ਥੀ ਜਿਨਕੋ ਤੇਰੀ
ਸੱਚ ਤੋ ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੋ ਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ਏਕ ਦਿਨ ਤੋ ਜ਼ਰੂਰ

ਕੁੱਵਤੇ-ਗ਼ੈਬੀ³ ਕੋ ਦੇਕਰ ਨਾਨਕ ਕੋ ਭੇਜਾ ਥਾ ਯਹਾਂ
ਕਹਤੇ ਥੇ ਵੇ ਸੱਚ ਕੀ ਬਾਤ ਥਾ ਨਾਮ ਕਾ ਉਨਕੋ ਸਰੂਰ

ਵੇ ਆਖ ਮੇਂ ਮਸਤੀ ਲਿਏ ਚਲਤੇ ਥੇ ਗਾਤੇ ਉਸਕਾ ਨਾਮ
ਮਸਤ ਥੇ ਵੇ ਰਬ ਕੀ ਧੁਨ ਮੇਂ ਮਸਤੀਐਂ ਮੇਂ ਥੇ ਮਖਮੂਰਾ⁴

1. ਦੁਖ ਮੇਂ ਸਾਥ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ, 2. ਸਲੀਕਾ, 3. ਰੱਬੀ ਤਾਕਤ,
4. ਮਸਤੀ ਭਰਾ ਚਿਹਰਾ।

ਯੇ ਕਹਿਕਸਾਂ¹ ਯੇ ਵਾਦੀਆਂ ਹੈ ਸਭੀ ਤੁਝਪੇ ਫਿਦਾ
ਪੰਛਿਓਂ ਕੇ ਗੀਤ ਮੇ ਤੇਰੀ ਇਬਾਦਤ ਹੈ ਨਿਹਾਂ²

ਹੋ ਗਏ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਸਹਰਾ ਜਬ ਨਜ਼ਰ ਤੇਰੀ ਪੜ੍ਹੀ
ਮੇਲੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਆਜ ਵਹਾਂ ਹੈਂ ਜਹਾਂ ਤੇਰੇ ਨਿਸਾਂ

ਟਲ ਗਈ ਸਾਰੀ ਬਲਾਏਂ ਨਾਮ ਲੇਤੇ ਹੀ ਤੇਰਾ
ਤੇਰੇ ਕਰਮ ਸੇ ਕਟ ਰਹੀ ਹੈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹਮਾਰੀ ਯਹਾਂ

ਕਰਦੀਆ ਬਾਲਾ ਔਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਾ ਭੀ ਬੇੜਾ ਪਾਰ
ਮਜ਼ਹਬ ਔਰ ਸਮਾਜੀ ਬੁਰਾਈ ਸੇ ਛੁੜਾਯਾ ਯੇ ਜਹਾਂ

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੀ ਮਾਂ ਹੈ ਔਰਤ ਪੀਰ ਭੀ ਪੈਦਾ ਕਿਯੇ
ਯੇ ਬੇਟੀ ਭੀ ਹੈ ਬਹਨ ਭੀ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਭੀ ਕਹਤੇ ਮਰਹਬਾਂ³

ਸਿਫਤ⁴ ਕਿਯਾ ਤੇਰੀ ਕਰੂੰ ਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹੇ ਦੋ ਜਹਾਂ
ਸਿਜਦੇ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਖੜੇ ਹੈਂ ਯੇ ਜਮੀਂ ਔਰ-ਆਸਮਾਂ

ਹਰ ਸ਼ੈਯ ਮੇ ਤੁਮ ਹੀ ਬਸੇ ਹੋ ਜਾਂ ਤੇਰੀ ਬਖਸ਼ੀ ਹੁਈ
ਅਪਨੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਸੇ ਦਰਖਸਾਂ⁵ ਕਰਤੇ ਰਹੋ ਐ ਜਹਾਂਪਨਾਹ

ਹੈ ਬੜੇ ਝਗੜੇ ਦਹਰ⁶ ਮੇਂ ਚਾਹੀਏ ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰ
'ਬੀਰ' ਸਰ ਪੇ ਹਮਾਰੇ ਹਾਥ ਰਖ, ਬਨਕਰ ਹਮਾਰਾ ਪਾਸਬਾਂ

1. ਸਤਰੰਗੀ ਪੀਂਘ, 2. ਸਮਾਈ ਹੁਈ, 3. ਸਰਹਾਨਾ, 4. ਖੁਸ਼,
5. ਹਿਫਾਜ਼ਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ, 6. ਜ਼ਿੰਦਗੀ।

ਹੁਕਮ ਪੇ ਸਭ ਚਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ
ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ਬਾਗੋਬਾਗ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਇਹਤਰਾਮ¹

ਇਨਸੀਅਤ ਕੋ ਨਿਕਾਲਾ ਗੁਲਾਮੀਓਂ ਕੇ ਗਾਰ² ਸੇ
ਏਸੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਜਦਾ, ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਰੋਂ ਹਮ ਸੁਬਹ ਸ਼ਾਮ

ਰਖ ਤਸੱਲੀ ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਪੇ, ਬਖੁਦ³ ਹੈ ਉਸਕੋ ਤੇਰੀ ਫਿਕਰ
ਤੇਰੇ ਲਿਏ ਖਾਨੇ ਕਾ ਉਸਨੇ ਕਰ ਦਿਆ ਹੈ ਇੰਤਜ਼ਾਮ

ਚਲਤਾ ਜਾ ਤੂ ਰਾਹ ਅਪਨੀ ਬਦਜੁਬਾ⁴ ਕੋ ਬਕਨੇ ਦੇ
ਧੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਕੱਪੜੇ ਅਪਨੇ ਗੁਮਾਂ ਕੇ ਹੈਂ ਗੁਲਾਮ

ਕਿਸੀ ਕੋ ਬੁਰਾ ਕਹਿਨੇ ਸੇ ਪਹਲੇ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਤੂ ਕਰ ਸੁਧਾਰ
ਫਿਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਰਹੇਗਾ ਮਤ ਕਹਿ ਕਿਸੀ ਕੋ ਬੁਰਾ ਨਾਮ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲੰਬੀ ਬੜੀ ਹੈ ਰੱਖ ਕਦਮ ਤੂ ਹੋਸ਼ ਸੇ
ਇਕ ਕਦਮ ਫਿਸਲਾ ਜੋ ਤੇਰਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਕਿੱਸਾ ਤਮਾਮ

ਰਬ ਨੇ ਕਹਾ ਵੇ ਲਿਖਦੀਆ ਨਾਨਕ ਨੇ ਅਪਨੀ ਕਲਮ ਸੇ
ਕੁਛ ਲੋਗ ਥੇ ਜੇ ਬੇਸ਼ੁਰੂ⁵ ਬਕਤੇ ਥੇ ਅਕਸਰ ਬੇਲਗਾਮ⁷

ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਭਰਤਾ ਵੇਹੀ ਹੈ ਕਹ ਗਏ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ
ਹਿਸਾਬ ਸਬ ਹੋਤਾ ਯਹੀਂ ਹੈ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਯੇ ਹੈ ਇਨਾਮ

1. ਇੱਜ਼ਤ, 2. ਨਰਕ, 3. ਅਪਨੇ ਆਪ, 4. ਬੁਰੀ ਜੁਬਾਨ ਵਾਲਾ,
5. ਅਹੰਕਾਰ, 6. ਜਿਸਕੋ ਰਹਨ ਸਹਨ ਨਾ ਆਤਾ ਹੋ, 7. ਬੇਕਾਬੂ।

ਬੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਆਈ ਹੁਈ ਅਰਸ਼ੋਂ ਸੇ ਰੱਬੀ ਨੂਰ ਕੀ
ਇਸ ਜਹਾਂ ਸੇ ਨਫਰਤੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲਿਏ

ਹੈ ਜ਼ਰੂਰਤ ਆਜ ਭੀ ਬੰਦੋਂ ਕੋ ਤੇਰੇ ਐ ਗੁਰੂ
ਜੰਗੋ-ਜ਼ਮੀ ਕੋ ਇਸ ਜਹਾਂ ਸੇ ਖਤਮ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲਿਏ

ਹਿੰਦ ਕੋ ਜਗਾਯਾ ਥਾ ਉਸਨੇ ਸਦੀਓਂ ਕੀ ਗਹਿਰੀ ਨੀਂਦ ਸੇ
ਦਾਯਰੇ-ਮਜ਼ਹਬ ਸੇ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਨਿਕਲਨੇ ਕੇ ਲਿਏ

ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਸਬ ਕਾ ਮਾਲਿਕ ਮਜ਼ਹਬ ਹੈਂ ਬੇਸ਼ਕ ਦਿਗਰ
ਨਾ ਜਲਾਉ ਘਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਅਪਨੇ ਲਾਲਚ ਕੇ ਲਿਏ

ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਸਕਾ ਨਾਮ ਜਪ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕਰ ਇਕ ਅੱਛਾ ਕਾਮ
ਦੇ ਦੋ ਕਿਸੀ ਭੂਖੇ ਕੋ ਰੋਟੀ ਭਰ ਪੇਟ ਖਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ

ਕਰ ਅਦਬ ਫਕੀਰੋਂ ਕਾ ਤੂ ਹੋ ਸਕੇ ਖਾਨਾ ਖਿਲਾ
ਖਰਚ ਕਰ ਸਰਮਾਯਾ ਅਪਨਾ ਬਹਿਸ਼ਤ ਜਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ

ਮਾਨ ਕਰ ਚਲ ਤੂ ਬੜੋਂ ਕੋ ਦੁਨੀਆ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੋ
ਜ਼ਬਤ ਰੱਖ ਲਫਜ਼ੋਂ ਪੇ ਅਪਨੇ ਪਾਰ ਜਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ

ਐ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਖੁਦਾ ਬੰਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਤਲਬਗਾਰ
'ਬੀਰ' ਕੋ ਅਲਫਾਜ਼ ਦੇ ਸਿਫਤ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲਿਏ

ਪੀਰੇ-ਜਹਾਂ ਪੈਗਬਰਾਂ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ¹ ਕੁਸ਼ਾਂ
ਤੁਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸਬਾਂ² ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ਵਾਲੀਏ³-ਜਹਾਂ

ਨਾਜ਼ ਹੈ ਤੁਮ ਪਰ ਖੁਦਾ ਕੋ ਲੋਗ ਭੀ ਤੁਮਹਾਰੇ ਮੁਰੀਦ
ਦਰਗਾਹੋਂ ਮੇਂ ਚਰਚੇ ਤੁਮਹਾਰੇ ਏ ਮੇਰੇ ਸ਼ਾਹੇਜਹਾਂ

ਸੀਖ ਦੇ ਦੀ ਹਮੇਂ ਔਰ ਸਲੀਕਾ-ਏ-ਜ਼ਿੰਦਗੀ
ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਅੰਨਦਾਤਾ ਤੁਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸਬਾਂ

ਦੇਖਾ ਨਾ ਹਮਦਮ ਕਿਸੀ ਨੇ, ਤੁਮਹਾਰੇ ਜੈਸਾ ਏਨਬੀ⁴
ਨਾ ਕੋਈ ਹੈ ਦੋਸਤ ਤੁਝਸਾ, ਨਾ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਮੇਹਰਬਾਂ

ਆਪ ਹੀ ਮਾਲਿਕ ਜਹਾਂ ਕੇ ਆਪ ਹੀ ਹੋ ਮੁਨਸਫੀ⁵
ਹੁਕਮ ਹੋ ਬਸ ਆਪ ਹੀ, ਖੁਦ ਹੀ ਹੋ ਤੁਮ ਹੁਕਮਰਾਂ

ਆਪ ਕੇ ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਬਰਕਤ ਰੋਜ਼ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਹਜ਼ਾਰ
ਦਰ ਪੇ ਤੇਰੇ ਤਾਂਤੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਖੁਸ਼ ਹੈਂ ਜਮੀਂ ਔਰ ਆਸਮਾਂ

ਆਦਮੀ ਕੀ ਸ਼ਕਲ ਮੇਂ ਮਾਲਿਕ ਕਾ ਨੂਰ ਦੇਖ ਕਰ
ਖਲਕਤ⁶ ਕਾ ਭਲਾ ਕਿਯਾ ਐ ਜ਼ਮੀਂ ਕੇ ਬਾਗਬਾਂ

ਨਾ ਮੈਂ ਕਾਮਿਲ⁷ ਨਾ ਹੀ ਯਕਤਾਂ⁸ ਨਾ ਕੋਈ ਫੈਜੋ-ਫਕੀਰ
ਆਪ ਨੇ ਬਖਸ਼ਾ ਹੈ ਮੁਝਕੋ ਹੌਂਸਲਾ ਦੀਨੇ ਜਹਾਂ

1. ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰੱਖ ਵਾਲਾ, 3 ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਮਾਲਿਕ,
4. ਜੀਨੇ ਕਾ ਢੰਗ, 5. ਫਰਿਸ਼ਤਾ, 6. ਫੈਸਲਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ, 7. ਲੋਕ,
8. ਵਿਦਵਾਨ, 9. ਗੁਣੀ।

ਖਮਦਾਰ¹ ਬਾਦਲ ਯਾ ਹਵਾ, ਤੁਫਾਨ ਕਾਬੂ ਕਰਤੇ ਹੋ ਤੁਮ
ਮੁਸੀਬਤੋਂ ਖੁਦ ਸਰ ਪੇ ਲੇ ਕਰ ਰਾਹਤੋਂ ਦੇਤੇ ਹੋ ਤੁਮ

ਮੁਫਲਿਸੀ ਲੋਗੋਂ ਕੀ ਲੇਕਰ ਓਨਕੋ ਅਮੀਰ ਕਰ ਦਿਆ
ਢਕ ਕੇ ਪਰਦਾ ਬਸ਼ਰ ਕਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇਤੇ ਹੋ ਤੁਮ

ਨਫ਼ਰਤੋਂ ਕੀ ਆਗ ਮੇ ਜਲਤੇ ਹੁਏ ਇਨਸਾਨ ਕੋ
ਲਫਜ਼ੋਂ ਸੇ ਖਲਕ² ਕੋ ਨਿਜਾਤ ਦਿਲਵਾਤੇ ਹੋ ਤੁਮ

ਵੋ ਇਨਸਾਨ ਕਿਆ ਇਨਸਾਨ ਹੈ ਹਮਦਰਦ ਨਾ ਜੋ ਬਨ ਸਕਾ
ਇਨਸਾਨ ਬਨਨੇ ਕਾ ਹਜ਼ੂਰ, ਸਲੀਕਾ³ ਸਿਖਲਾਤੇ ਹੋ ਤੁਮ

ਬਤਲਾ ਕੇ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਹੁਨਰ ਜਹਾਨੇ-ਫਾਨੀ ਕਾ ਹੁਜ਼ੂਰ
ਦੇਤੇ ਥੇ ਹਕ ਨਾ ਸਬਕ ਜਹਾਂ ਭੀ ਜਾਤੇ ਥੇ ਤੁਮ

ਚਲਤੇ ਗਏ ਗਾਤੇ ਹੁਏ ਰੱਬੀ ਰਬਾਬ ਬਜਾਤੇ ਹੁਏ
ਬਾਲਾ ਔਰ-ਮਰਦਾਨਾ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸਾਬ ਭੀ ਰਖਤੇ ਥੇ ਤੁਮ

ਬਰਾਬਰ ਥੇ ਸਬ ਉਨਕੇ ਲਿਏ ਜ਼ਰਦਾਰ ਹੋ ਯਾ ਕੋਈ ਫ਼ਕੀਰ
ਅਮੀਰੋਂ ਕੀ ਦਾਵਤ ਛੋੜ ਕਰ, ਗਰੀਬੋਂ ਕੇ ਘਰ ਖਾਤੇ ਤੇ ਥੇ ਤੁਮ

ਜਿਸ ਪਰ ਹੁਈ ਤੁਮਹਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਉਸਕੋ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਕਰ ਦਿਆ
'ਬੀਰ' ਕੇ ਦਿਲ ਮੇ ਬਸੇ ਹੋ ਸੰਗ ਸੰਗ ਰਹਤੇ ਹੋ ਤੁਮ

1. ਟਾਰਨੈਡੋ, 2. ਸੰਸਾਰ, 3. ਢੰਗ।

ਮਰਹਬਾਂ ਐ ਮਰਹਬਾਂ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਐ ਮਰਹਬਾਂ
ਕਦਮੋਂ ਪੇ ਤੇਰੇ ਸੁਬਹ ਸ਼ਾਮ ਸਰ ਕੋ ਝੁਕਾਤੇ ਹੈਂ ਹਮ

ਨਾਮ ਪਰ ਤੇਰੇ ਹਜ਼ੂਰ ਹਮਕੋ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਬੜਾ
ਰਹਮਤ ਤੇਰੀ ਬਨੀ ਰਹੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਯੇ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ

ਤੁਮ ਬੜੇ ਸ਼ਾਯਰ ਹੋ ਨਾਨਕ ਮੈਂ ਹੂੰ ਛੋਟਾ ਸਾ ਅਦੀਬ
ਹਮ ਪਰ ਭੀ ਕਰਦੇ ਕਰਮ ਇਸ ਆਸ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਹਮ

ਮਿਲ ਜਾਓ ਕਭੀ ਆ ਕਰਕੇ ਤੁਮ ਬੰਦੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਮੁਨਤਜ਼ਿਰ^੧
ਤੇਰੀ ਦੀਦ ਹੋ ਜਾਏ ਅਗਰ ਰੱਬ ਸੇ ਦੁਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਮ

ਦਿਲ ਮੇਂ ਹੈ ਤੁਮਹਾਰੀ ਮੌਹੱਬਤ, ਅਰਮਾਨ ਹੈਂ ਜਾਗੇ ਹੁਏ
ਆਪਕੀ ਯਾਦੋਂ ਮੇਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੋਏ ਹੁਏ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ

ਬਾਤੋਂ ਸੇ ਝੜਤੇ ਥੇ ਮੋਤੀ ਆਖੋਂ ਥੀ ਰਹਮਤ^੧ ਫਿਸ਼ਾਂ
ਚਲ ਸਕੋਂ ਰਸਤੋਂ ਪੇ ਤੇਰੇ ਯੇ ਦੁਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਮ

ਆਪ ਸੇ ਮਾਂਗਾ ਜੋ ਹਮਨੇ ਵੋ ਮਿਲ ਗਯਾ ਹਮਕੋ ਹਜ਼ੂਰ
ਸੁਨ ਸੁਨ ਕੇ ਆਪਕੇ, ਅਲਫ਼ਾਜ਼^੨ ਅਕਸਰ ਖੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਹਮ

ਆਪ ਕੇ ਕਰਮ ਸੇ ਹਮੇਂ ਮਿਲ ਗਈ ਨਈ ਤਹਜੀਬ
'ਬੀਰ' ਜੀਨੇ ਕਾ ਚਲਨ ਸਿਖਾਯਾ ਸੁਕਰਿਯਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਮ

1. ਰਹਮ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ, 2. ਲਵਜ਼, 3. ਇਤਜ਼ਾਰ ਮੇਂ।

ਬੰਦੇ ਓ ਬੰਦੇ ਛੋੜ ਕਾਲੇ ਪੰਦੇ, ਹਰਸੂ ਲਟਕ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤੇਰ ਗਲੇ ਕੇ ਫੰਦੇ
ਬੰਦੇ ਓ ਬੰਦੇ ਬੰਦੇ ਓ ਬੰਦੇ ਸਾਜਿਸ਼ ਚਲ ਰਹੀ ਤੈ ਤੁਝਕੋ ਕਹੀਂ ਨਾ ਫੁੰਡੇ

ਬੰਦੇ ਓ ਬੰਦੇ ਬੰਦੇ ਓ ਬੰਦੇ ਕਰ ਕਾਮ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹੋ ਜਾਏ ਬੱਲੇ ਬੱਲੇ
ਬੰਦੇ ਓ ਬੰਦੇ ਛੋੜ ਕਾਲੇ ਪੰਦੇ ...

ਬੰਦੇ ਓ ਬੰਦੇ ਤੋਲ ਲਫਜ਼ ਅਪਨੇ ਨਾ ਬੋਲ ਲਫਜ਼ ਮੰਦੇ
ਬੰਦੇ ਓ ਬੰਦੇ ਛੋੜ ਕਾਲੇ ਪੰਦੇ ...

ਬੰਦੇ ਓ ਬੰਦੇ ਛੋਟੀ ਸੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੈ ਕਰ ਕਾਮ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ
ਬੰਦੇ ਓ ਬੰਦੇ ਛੋੜ ਕਾਲੇ ਪੰਦੇ ਹਰਸੂ ਲਟਕ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਗਲੇ ਦੇ ਫੰਦੇ

ਬੰਦੇ ਓ ਬੰਦੇ ਇਨਸਾਨ ਬਨਕੇ ਗਾੜ ਇਨਸਾਨੀਯਤ ਕੇ ਝੰਡੇ
ਹਰਸੂ ਲਟਕ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਗਲੇ ਦੇ ਫੰਦੇ।

ਬੰਦੇ ਓ ਬੰਦੇ ਚਲ ਸੰਭਲ ਸੰਭਲ ਕੇ
ਜੁਥਾਂ ਕੋ ਮੀਠੀ ਰਖ ਜੋ ਕਰਦੇ ਦਿਲੋਂ ਕੋ ਠੰਡੇ

ਬੰਦੇ ਓ ਬੰਦੇ ਬੰਦੇ ਓ ਬੰਦੇ ਨਿੰਦਕ ਨਾ ਬਨ ਬੀਬਾਈ ਬਨ
ਬੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵੋ ਜੋ ਦਿਲ ਕੋ ਦਿਲ ਸੇ ਨਾ ਗੰਡੇ

ਬੰਦੇ ਓ ਬੰਦੇ ਬਨ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕਾ ਅਪਨੇ
ਹੈ ਪਰਚਮਾ ਪੇ ਜਿਸ ਕੇ ਖੰਡੇ
ਬੰਦੇ ਓ ਬੰਦੇ ਛੋੜ ਕਾਲੇ ਪੰਦੇ

1. ਝੰਡਾ।

ਰਾਸਤੇ ਪੇ ਚਲ ਓ ਬੰਦੇ ਨਾਨਕ ਨੇ ਜੋ ਬਤਾਯਾ ਹਮੇਂ
ਅਕੀਦਤ ਕੇ ਫੂਲ ਚੁਨ ਚੁਨ ਕੇ ਲਾ ਕਦਮੋਂ ਪੇ ਰਖ ਦੇ ਆਜ

ਉਠ ਸਵੇਰੇ ਕਰ ਦਿਬਾਦਤ ਨਾਮ ਕੀ ਤੂ ਮਾਲਾ ਜਪ
ਹੋ ਜਾਯੇਗਾ ਤੇਰਾ ਭਲਾ ਨਾਨਕ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪ ਲੇ ਆਜ

ਯੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਟਤੀ ਨਹੀਂ ਜੋ ਨਾਨਕ ਕਾ ਨਾ ਹੋ ਆਸਰਾ
ਆਜਮਾ ਕੇ ਦੇਖ ਤੂ ਭੀ ਨੁਸਖਾ ਯੇ ਜੀਨੇ ਕਾ ਆਜ

ਹੋ ਗਯੇ ਵੇ ਕਿਆ ਸੇ ਕਿਆ ਜਿਸਨੇ ਪੁਕਾਰਾ ਉਨਕਾ ਨਾਮ
ਕੀਮਿਆ¹ ਹੈ ਨਾਮ ਉਨਕਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸ਼ਦਾਬ²

ਹੈ ਸਮੰਦਰ ਇਲਮ ਕਾ ਜਪੁਜੀ ਮੇਂ ਜੋ ਲਿਖਾ ਹੁਆ
ਹੈਂ ਸਜੇ ਬੈਠੇ ਹੁਏ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸਕੋ ਜੋ ਜਨਾਬ

ਅਡੰਮਬਰੋਂ ਸੇ ਦੂਰ ਰਹਿਨਾ ਉਸਕੀ ਰਜਾ ਮੇਂ ਕਾਮ ਕਰ
ਮਸਤ ਰਹਨਾ ਰੱਬ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪੀਨਾ ਸ਼ਰਾਬ

ਨਾਮ ਕਿਉਂ ਬਦਨਾਮ ਹੈ ਔਰਤ ਜਿਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਬ
ਕਭੀ ਬਹਨ ਹੈ ਕਭੀ ਹੈ ਮਾਂ ਉਸਕੇ ਪੈਰੋਂ ਪੇ ਨਾ ਬਾਂਧੇ ਰਕਾਬ

ਤੇਰਾ ਇਰਸ਼ਾਦ³ ਹੈ ਇਕ ਫਲਸਫਾ ਸਮਝੇਗਾ ਕੋਈ ਕੋਈ 'ਬੀਰ'
ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਊਂ ਕਿਆ ਗਜ਼ਬ ਹੈ ਬਾਣੀ ਤੇਰੀ ਤੇਰਾ ਰਬਾਬ

1. ਸੋਨਾ, 2. ਖੁਸ਼, 3. ਬਾਣੀ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਐ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਹਮਕੋਂ ਸਬਰ ਕਾ ਦੇਕੇ ਜਾਮ
ਇਕ ਇਨਾਯਤ ਔਰ ਕਰ ਦੇਦੇ ਹਮੇਂ ਰੋਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ

ਤੇਰੀ ਬਾਤੋਂ ਮੇ ਮੁਹਬੱਤ ਗਮ ਸੇ ਦਿਲਾਤੀ ਹੈ ਨਿਜਾਤ¹
ਤੇਰੀ ਆਖੋਂ ਮੇਂ ਮਸਰੱਤ ਕਰਤੀ ਹੈ ਠੰਡਾ ਸ਼ਰੀਰ

ਬਰਕਤੋਂ ਸੇ ਆਪ ਅਪਨੇ ਕਰਦੋ ਹਮੇ ਤੁਮ ਮਾਲਾਮਾਲ
ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਫਲਿਸ³ ਯਹਾਂ ਹਰ ਸ਼ਕਸ਼ ਕੋ ਕਰ ਦੋ ਅਮੀਰ

ਹਾਥ ਤੇਰੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਕਿਸਮਤ ਮੈਂ ਜੋ
ਹੋ ਤਾ ਵਹੀ ਹੈ ਵੋ ਜੋ ਕਰਤਾ ਨਾ ਕੇ ਮਾਥੇ ਕੀ ਲਕੀਰ

ਹਮ ਗੁਨਾਹ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮਾਲਿਕ ਫਿਰ ਭੀ ਤੂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਬਖਸ਼
ਹਮ ਤੇਰੇ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾਰਾ ਤੇਰੀ ਗਲੀਓਂ ਕੇ ਫਕੀਰ

ਹੈਂ ਬੜੇ ਝੰਜਟ ਬਲਾ ਕੇ ਜਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜਿਸਮ ਆਜ
ਆਗ ਕੇ ਦਰਿਆ ਮੇਂ ਅਬ ਤੂਹੀ ਠੰਡਕ ਔਰ ਸਮੀਰ

ਆਪ ਸਬ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਮਾਲਿਕ ਆਪਕੇ ਹਮ ਕਰਜ਼ਦਾਰ
ਆਪ ਕੇ ਦਰ ਪੈ ਖੜੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਕੁੰਚੋਂ ਕੇ ਹਕੀਰ

ਘਰ ਹੁਆ ਰੋਸ਼ਨ ਹਮਾਰਾ ਰਾਸਤੇ ਹਮਵਾਰ⁴ ਹੈਂ
'ਬੀਰ' ਨੇ ਜਬਸੇ ਬਿਠਾਈ ਦਿਲ ਮੇਂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਤਸਵੀਰ

1. ਰਾਹਤ, 2. ਖੁਸ਼ੀ, 3. ਗਰੀਬ, 4. ਸਾਫ਼।

ਸ਼ਰਾਫ਼ਤ ਕੇ ਕੱਚਾ ਭੂਨ ਕਰ ਖਾ ਗਯੇ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਲੋਗ
ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਬਖਸ਼ਾ ਇਨਹੋਂ ਨੇ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਭੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਹਾਰ

ਹਾਯ ਯੇ ਕੈਸਾ ਜ਼ਮਾਨਾ ਆ ਗਯਾ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ
ਅਸਲੀ ਖੁਦਾ ਕੇ ਛੋੜ ਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੱਥਰ ਸੇ ਪਿਆਰ

ਲਿਬਾਸ ਕਾ ਯੇ ਤਾਨਾ ਬਾਨਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਫਕੀਰ
ਠਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਲੋਗੋਂ ਕਾ ਪੈਸਾ ਬਨਕੇ ਮਸੀਹਾ ਬਾਰ ਬਾਰ

ਸ਼ਿਫ਼ਤ ਕਰ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾ ਕੀ, ਭੇਜੇ ਹੁਏ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਕੀ ਤੂ
ਉਠ ਸਵੇਰੇ ਕਰ ਇਬਾਦਤ ਸਿਜਦਾ ਕਰ ਕਈ ਬਾਰ

ਉਠ ਕੇ ਪੜ੍ਹ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬਾਣੀ ਹਰ ਸੁਬਹ ਬੰਦੇ-ਖੁਦਾ
ਹੋ ਜਾਯੋਂ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਆਸਾਂ ਆਲਮੋਂ ਮੇਂ ਹੋ ਸੁਮਾਰ

ਮਿਟ ਗਯਾ ਦੀਨੋਂ ਕਾ ਝਗੜਾ ਪਾਸ ਜਬ ਤੇਰਾ ਮਿਲਾ
ਜੁੜ ਗਯਾ ਨਾਮੇ-ਖੁਦਾ ਸੇ ਚੇਹਰੇ ਪੇ ਆਯਾ ਖੁਮਾਰ

ਨਾਮ ਹੈ ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਰੋਸ਼ਨ ਲੋਗੋਂ ਮੇਂ ਵੋ ਪੂਜਾ ਗਯਾ
ਛੁਟ ਗਯਾ ਜਨਮੋਂ ਕਾ ਝੰਜਟ ਹੋਤੋਂ ਹੈਂ ਜੋ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ

ਰਖ ਨਾ ਤੂ ਰੰਜਿਸ਼ ਕੇ ਦਿਲ ਮੇ ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ ਛੋੜ ਦੇ
ਨਫਰਤ ਕਾ ਗੁੱਸਾ ਥੁਕ ਦੇ ਕਰਲੇ ਤੂ ਆਪਨਾ ਭੀ ਸੁਧਾਰ

ਗੁਲਾਮੀਓਂ ਕਾ ਦੌਰ ਥਾ ਜਿਨ੍ਹੇ ਜਜ਼ੀਆ ਕਾ ਖੋਫ ਥਾ
ਜੁਲਮ ਜ਼ਬਰ ਕੇ ਮਾਹੌਲ ਮੇਂ ਇਕ ਆਸਰਾ ਤੇਰਾ ਹੀ ਥਾ

ਫਕੀਰੋਂ ਕੋ ਪਕੜਕਰ ਸਾਥ ਨਾਨਕ ਕੋ ਡਾਲਾ ਕੈਦ ਮੇਂ
ਖੁਲ ਗਯੇ ਕੈਦੋਂ ਕੇ ਤਾਲੇ ਖੁਦ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈਰਾਨ ਥਾ

ਪੇਸ਼ਕਰ ਅਸ਼ਰਫੀਆਂ ਬਾਬਰ ਨੇ ਕਹਾ ਬੰਦੇ-ਖੁਦਾ
ਬਖਸ਼ ਦੋ ਗਲਤੀ ਹਮਾਰੀ ਕਦ ਕਾ ਤੇਰੇ ਪਤਾ ਨਾ ਥਾ

ਛੋੜ ਸਭੀ ਕੈਦਿਓਂ ਕੋ ਫਿਰ ਜਾਏਂਗੇ ਹਮ ਯਹਾਂ ਸੇ
ਸ਼ਾਹੋਂ ਕੋ ਭੀ ਦੇ ਝੁਕਾ ਐਸਾ ਵੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਥਾ

ਹਿੰਦੂ ਹੋ ਯਾ ਮੁਸਲਿਮ ਸਭੀ ਓਨਕੇ ਪਿਆਰੇ ਥੇ
ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਰਖਤੇ ਥੇ ਸਾਥ ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਪੈਗੰਬਰ ਥਾ

ਮੱਕਾ ਔਰ ਮਦੀਨਾ ਮੇ ਕਹਾ ਖੁਦਾ ਹਰ ਤਰਫ ਹੈ ਮੌਜੂਦ
ਕਾਯਨਾਤ ਥੀ ਬਸਮੇ ਉਸਕੇ ਵੇ ਐਸਾ ਯਾਕਤਾਂ¹ ਥਾ

ਰਹ ਜਾਯੇਗੀ ਯਹੀਂ ਪਰ ਹੀ ਦੌਲਤ ਬਨੀ ਨਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਯੇ
ਫਕੀਰੋਂ ਕੋ ਖਿਲਾਤਾ ਖਾਨਾ ਨਾਨਕ ਗਰੀਬੋਂ ਕਾ ਮਦਦਗਾਂ ਥਾ

ਸਿੱਖੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾ ਗੁਰੂ ਅਪਨਾ ਦੁਨੀਆ ਕੋ ਮਿਲਾ ਪੀਰ
ਜਹਾਲਤ ਕੇ ਅੰਪੇਰੋਂ ਮੇਂ, ਨਾਨਕ ਇਕ ਰੋਸ਼ਨ ਸਿਤਾਰਾ ਥਾ

1. ਮਾਹਿਰ।

ਮੀਠੇ ਥੇ ਅਲਫਾਜ਼¹ ਓਨਕੇ ਆਵਾਮ² ਕੋ ਭਾ ਜਾਤੇ ਥੇ
ਆਏ ਥੇ ਜਹਾਂ ਮੇਂ ਵੋ ਰੂਹੋਂ ਕੋ ਜਗਾਨੇ ਦੇ ਲਿਏ।

ਮਜਲੂਮ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸੀਨੇ ਸੇ ਲਗਾਯਾ
ਕੁਚਲੇ ਹੁਏ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਕਾਮ ਬਨਾਨੇ ਕੋ ਲਿਏ।

ਆਸਮਾਨ ਸੇ ਉਤਰਾ ਲੇਕਰ ਫਰਮਾਨੇ³-ਖੁਦਾ
ਹਰ ਦਿਲ ਮੇਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕੇ ਚਰਾਗ ਜਲਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ।

ਖੁਦਾ ਕਾ ਮੈਂ ਬੰਦਾ ਹੂੰ ਨਾਨਕ ਹੈ ਮੇਰਾ ਨਾਮ
ਪੂਛਾ ਤੋਂ ਕਹਾ ਆਯਾਂ ਹੂੰ ਅਲਖ ਜਗਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ।

ਘਰ ਨਾ ਜਾਓ ਛੋੜ ਕੇ ਕੁਨਬੇ ਮੇਂ ਰਹੋ ਅਪਨੇ ਤੁਮ
ਖਿਦਮਤ ਮੇ ਰਹੋ ਬੱਚੋਂ ਕੇ ਓਨਹੋਂ ਖਾਨੇ ਖਿਲਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ।

ਹੈ ਫਰਜ਼ ਸਭੀ ਕਾ ਭੂਖੇ ਕੋ ਖਿਲਾਨੇ ਕਾ ਏ ਦੋਸਤ
ਰਬ ਬੰਦੋਂ ਮੇਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਯਾਦ ਦਿਲਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ।

ਖਾਲੀ ਚਲਾ ਨਾ ਜਾਏ ਦਰ ਸੇ ਕੋਈ ਲਿਏ ਬਿਨਾ ਖੇਰਾਤ
ਆਯਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਦਰ ਪੇ ਸ਼ਾਯਦ ਬਿਗੜੀ ਬਨਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ।

ਹਰ ਰੂਹ ਮੇਂ ਬਸਤਾ, ਦੇਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਰੋਟੀਆਂ
'ਬੀਰ' ਦੇਤਾ ਹੈ ਉਸੇ ਕੁਵੱਤ⁴ ਖੁਦਾ ਤਕ ਜਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ।

1. ਸ਼ਬਦ, 2. ਪਰਜਾ, 3. ਰੱਬ ਕਾ ਹੁਕਮ, 4. ਤਾਕਤ।

ਐ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਲਾਬੋਂ ਪਰ ਤੇਰਾ ਤਰਬਜ਼ਾਰ¹ ਹੋ
ਹਰ ਬਸਰ ਕੇ ਲਬ ਪੇ ਤੇਰੇ ਪਿਆਰ ਕਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਹੋ

ਯੇ ਹਵਾਏਂ ਔਰ ਫਜ਼ਾਏ ਗਾ ਰਹੀ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਗੀਤ
ਬੁਲਬੁਲੋਂ ਕੇ ਨਗਮੋਂ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਗੀਤੋਂ ਕਾ ਇਕ ਤਪਹਾਰ ਹੋ

ਲੇ ਖਬਰ ਲੋਗੋਂ ਕੀ ਅਪਨੇ ਐ ਗਮਗੁਸਾਰ² ਬੰਦਾ ਨਵਾਜ਼³
ਚਾਰਸੂ⁴ ਹੋਂ ਤੇਰੇ ਜਲਵੇ ਤੇਰਾ ਲਗਾ ਦਰਬਾਰ ਹੋ

ਦੁਖ ਦਰਦ ਔਰ ਨਫਰਤ ਕੇ ਬਾਦਲ ਦੂਰ ਹੋਂ ਐ ਚਾਰਾਸਾਜ਼⁵
ਝੂਠ ਸੇ ਪਾਏਂ ਨਿਜਾਤ⁶ ਔਰ ਸੱਚ ਕਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੋ

ਬਰਕਤੋਂ ਸੇ ਤੁਮ ਅਪਨੀ ਕਰਦੇ ਦਹਰ¹² ਕੇ ਮਾਲਾਮਾਲ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੇਂ ਹੋ ਮਸਰੱਤ ਔਰ ਰਾਸਤੇ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਹੋਂ

ਰੁਕਾਵਟੋਂ ਹੋ ਦੂਰ ਸਾਰੀ ਚਲਤੇ ਰਹੋਂ ਜਪਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ
ਤੇਰੀ ਉਲਫਤ⁸ ਕੇ ਸਹਾਰੇ ਰਾਸਤੇ ਹਮਬਾਰ⁹ ਹੋਂ

ਹੋ ਜਾਏ ਹਮਕੋ ਦੀਦ¹⁰ ਤੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੋ ਕਾਮਯਾਬ
ਜ਼ਿਲੱਤੋਂ ਹੋ ਦੂਰ ਹਮਸੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਸ਼ਰਸ਼ਾਰ¹¹ ਹੋਂ

ਦੇ ਦੇ ਹਮੇਂ ਥੋੜੀ ਜਗਹ ਦਿਲ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਐ ਮੇਹਰਬਾਨ
'ਬੀਰ' ਕਾ ਹੋ ਨਾਮ ਰੋਸ਼ਨ ਨਾਨਕ ਤੇਰੇ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਂ

1. ਬਾਗ, 2.-3. ਗਮ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ, 4. ਹਰ ਤਰਫ਼,
5. ਮਿੱਤਰ, 6. ਛੁਟਕਾਰਾ, 7. ਖੁਸ਼ੀ, 8. ਪਿਆਰ, 9. ਸਾਲ, 10. ਦਰਸ਼ਨ,
11. ਰੰਗੇ ਹੁਏ 12. ਜਿੰਦਗੀ

ਹੈ ਤਮੰਨਾ ਕਬ ਸੇ ਮੇਰੀ ਤੁਮਕੋਂ ਸੁਨਾਉਂ ਦਿਲ ਕਾ ਰਾਜ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੇ ਇਸ ਸਫਰ ਮੇਂ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਦੀਦਾਰ ਹੋ

ਇਕ ਜਮਾਨੇ ਸੇ ਤੇਰਾ ਹਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ
ਦਰਮੰਦੋ¹ ਕੀ ਕਸਕ ਕਾ ਕੋਈ ਤੋ ਇਲਾਜ² ਹੋ

ਬੜ੍ਹ ਰਹੀ ਬੇਈਮਾਨੀਆਂ ਝੂਠ ਹੈ ਸਰ ਪੇ ਸਵਾਰ
ਸੱਕੋ-ਸੁਭਾ ਕੋ ਛੋੜ ਕਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਾ ਮਾਹੌਲ ਹੋ

ਤੇਰੀ ਦੁਆ ਹੋ ਜਾਏ ਤੋ ਹੋ ਜਾਏ ਅਪਨਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ
ਇਕ ਸੁਹਾਨਾ ਘਰ ਹੋ ਅਪਨਾ ਔਰ ਸੁਖੀ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋ

ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਹੈ ਮਾਰ ਬੇਹਦ ਮੁਜ਼ਲੂਮ³ ਕੇ ਵਜੂਦ⁴ ਪਰ
ਅਮੀਰ ਔਰ ਗਰੀਬ ਪਰ ਏਕਸਾ ਇਨਸਾਫ ਹੋ

ਆਪ ਨੇ ਹਮਕੇ ਸਿਖਾਯਾ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਕਾ ਚਲਨ
ਕਹਨੇ ਮੇ ਹਮ ਚਲਤੇ ਰਹੇਂ ਸਭ ਪਰ ਤੇਰਾ ਅਹਸਾਨ ਹੋ

ਦੇ ਦਿਆ ਹਮਕੇ ਤੁਮਹੀ ਨੇ ਇਕ ਆਈਨਾਏ ਜ਼ਿੰਦਗੀ
ਝਾਂਕ ਲੇ ਚੇਹਰੇ ਮੇ ਅਪਨੇ ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਇਖਲਾਕ ਹੋ

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਇਸ ਜਹਾਂ ਮੇ ਦੁਖ ਦਰਦ ਸੇ ਦੇਤੇ ਨਿਜਾਤ⁶
ਦਿਲ ਕੇ ਦਰੀਚੋਂ⁷ ਮੇ ਹਮਾਰੇ-ਹਰ ਵਕਤ ਤੇਰੀ ਯਾਦ ਹੋ

1. ਦੁਖੀ, 2. ਇਲਾਜ, 3. ਬੇਕਸੂਰ, 4. ਜੀਵਨ, 5. ਚਲਨ,
6. ਰਾਹਤ, 7. ਦਿਲ ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ।

ਭੂ ਹੀ ਤੋ ਮੇਰਾ ਗੀਤ ਭੂ ਹੀ ਤੋ ਮੇਰਾ ਗੀਤ
ਭੂ ਰਹਿਨਾ ਸੰਗ ਸੰਗ ਭੂ ਗਾਨਾ ਸੰਗ ਸੰਗ

ਭੂ ਗੁਲਾਬੋਂ ਕੀ ਜ਼ਿਆਫਤ¹ ਮੇਂ
ਭੂ ਮੁਰੀਦੋਂ ਕੀ ਰਫ਼ਾਕਤ² ਮੇਂ

ਭੂ ਹੀ ਤੋ ਮੇਰਾ ਗੀਤ ਭੂ ਹੀ ਤੋ ਮੇਰਾ ਮੀਤ
ਭੂ ਰਹਿਨਾ ਸੰਗ ਸੰਗ ਭੂ ਗਾਨਾ ਸੰਗ ਸੰਗ

ਭੂ ਫਕੀਰੋਂ ਕੀ ਫਕੀਰੀ ਮੇਂ
ਭੂ ਰਹਤਾ ਹੈ ਗਰੀਬੋਂ ਮੇਂ

ਭੂ ਹੀ ਤੋ ਮੇਰਾ ਮੀਤ ਭੂ ਹੀ ਤੋ ਮੇਰਾ ਗੀਤ
ਭੂ ਰਹਿਨਾ ਸੰਗ ਸੰਗ ਭੂ ਗਾਨਾ ਸੰਗ ਸੰਗ

ਭੂ ਦੀਨੋਂ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ਮੇਂ
ਮਦਦ ਕਰਤਾ ਰਿਹਾਈ ਮੇਂ

ਭੂ ਹੀ ਤੋ ਮੇਰਾ ਮੀਤ ਭੂ ਹੀ ਤੋ ਮੇਰਾ ਗੀਤ
ਭੀ ਰਹਿਨਾ ਸੰਗ ਸੰਗ ਭੂ ਗਾਨਾ ਸੰਗ ਸੰਗ

ਭੂ ਪਪੀਹੇ ਕੀ ਮਧੁਰ ਤਾਨੋਂ ਮੇਂ
ਭੂ ਕੋਯਲ ਕੇ ਸੁਰੀਲੇ ਗਾਨੋਂ ਮੇਂ

ਭੂ ਹੀ ਤੋ ਮੇਰਾ ਮੀਤ ਭੂ ਹੀ ਤੋ ਮੇਰਾ ਗੀਤ
ਭੂ ਗਾਨਾ ਸੰਗ ਸੰਗ ਭੂ ਰਹਿਨਾ ਸੰਗ ਸੰਗ

1. ਸੌਗਾਤ, 2. ਮੁਹੱਬਤ।

ਲੰਗਰ ਕਾ ਪੰਗਤ ਮੇ ਛਕਨਾ ਥਾ ਬੜਾ ਉਨਕਾ ਅਸੂਲ
ਮੁਨਸਿਫ ਕਾ ਹਕ ਦੇ ਦਿਆ ਸੰਗਤ ਕੋ ਹਜ਼ੂਰ ਆਪਨੇ

ਛੋਟੇ ਬੜੇ ਕਾ ਝਗੜਾ ਮਿਟਾਯਾ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਬੈਠੋ ਤੁਮ ਸਭੀ
ਸਭ ਕੋ ਬਰਾਬਰ ਕਰ ਦਿਆ ਮੇਰੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਪਨੇ

ਰਾਜਾ ਹੋ ਯਾ ਰੰਕ ਸਭਕਾ ਤੋ ਮਾਲਿਕ ਏਕ ਹੈ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਏਕ ਹੈ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਯਾ ਆਪਨੇ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਯੇ ਸਫਰ ਜਿਤਨਾ ਭੀ ਹੋਤਾ ਥਾ ਤਵੀਲ¹
ਜਿਸਨੇ ਪੁਕਾਰਾ ਜਬ ਭੀ ਕਭੀ ਭੇਜੀ ਮਦਦ ਫਿਰ ਆਪ ਨੇ

ਯਾਦ ਹੈਂ ਭਾਈ ਬਹਿਨ ਰਬ ਯਾਦ ਆਤਾ ਨਹੀਂ
ਰੱਬ ਕੋ ਪਰਾਯਾ ਜਾਨ ਮਤ ਹਮਕੋ ਬਤਾਯਾ ਆਪਨੇ

ਦੌਲਤ ਕੇ ਲੋਭੀ ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਬਿਸਰਾ ਦਿਆ ਉਸ ਰੱਬ ਕਾ ਨਾਮ
ਕਰਜ਼ ਹੈ ਤੁਮ ਪਰ ਖੁਦਾ ਕਾ, ਨਾਮ ਜਪਨਾ ਸਿਖਾਯਾ ਆਪ ਨੇ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੁਸਾਫਰੀ ਹੈ ਰਾਸਤੇ ਹੈਂ ਪੁਰਖਤਰ³
ਪਾਰ ਜਾਨੇ ਕਾ ਤਰੀਕਾ ਹਮਕੋਂ ਬਤਾਯਾ ਆਪਨੇ

ਹੈ ਹਮਾਰੀ ਜਾਤ ਪਰ ਅਹਸਾਨ ਤੇਰਾ ਐ ਮੋਹਤਰਮ⁴
ਤੌਫੀਕ⁵ ਦੇ ਕਰ 'ਬੀਰ' ਕੋ ਕਰਮ ਫਰਮਾਯਾ ਆਪਨੇ

1. ਮੁਸ਼ਕਿਲ, 2. ਕਠਿਨ, 3. ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ, 5. ਬਰਕਤ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਾਸ¹ ਰਖ ਹੈ ਬੜੀ ਲੰਬੀ ਡਗਰ
ਹੈ ਕਠਿਨ ਯੇ ਰਾਸਤੇ ਕਟਤਾ ਨਹੀਂ ਕਾਟੇ ਸਫ਼ਰ

ਆਦਮੀ ਕੋ ਚਾਹਿਯੇ ਬਸ ਇਕ ਸਹਾਰਾ ਯਾਦ ਕਾ
ਗਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਫਿਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਜਿਤਨੇ ਭੀ ਢਾਹੇ ਕਹਰ

ਕਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਰਹਬਰ² ਬਿਨਾਂ ਐ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ
ਬਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਾ ਚੇਲਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਫਿਰ ਤੂ ਜਫ਼ਰ³

ਹੈ ਅੰਧੇਰੇ ਹੀ ਅੰਧੇਰੇ ਰਹਬਰ ਬਿਨਾਂ ਤੂ ਬਾਤ ਮਾਨ
ਤੂ ਅਗਰ ਬਨ ਜਾਏ ਉਸਕਾ ਰਾਤੋਂ ਕੀ ਹੋ ਜਾਏ ਸਹਰ⁴

ਸੂਨੀ ਹੈਂ ਵੇ ਬਸਤੀਆਂ ਘਰ ਹੈ ਜਹੰਨਮ⁵ ਉਸਕੇ ਬਿਨਾ
ਯਾਦ ਰਖ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਕੋ ਤੇਰੇ ਲਿਏ ਹੈ ਅੱਛੀ ਖਬਰ

ਬਰਕਤੋਂ ਕੇ ਤੇਰੀ ਸਦਕਾ ਹਮਾਰੀ ਹੈ ਮੌਜੋ ਬਹਾਰ
ਚਾਂਦਨੀ ਰਾਤੋਂ ਮੇ ਦਮ ਹੈ, ਦਿਲ ਮੇਂ ਹੈ ਗਰ ਤੇਰਾ ਸ਼ਰ⁶

ਆਤੇ ਆਤੇ ਆ ਗਯਾ, ਜੀਨੇ ਕਾ ਹਮਕੋ ਭੀ ਸ਼ੁਰੂ⁷
ਭੂਬਤੇ ਕੋ ਦੇ ਦੀ ਕਸ਼ਤੀ ਔਰ ਮਸਤੀ ਕੀ ਲਹਰ

‘ਬੀਰ’ ਕੋ ਮਿਲ ਜਾਏਗੀ ਮੰਜਿਲ ਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਸਬਬ
ਕੁਛ ਤਮੰਨਾਏਂ ਹੈਂ ਬਾਕੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਏਂ ਅਗਰ

1. ਸਾਥ, 2. ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ, 3. ਜੀਤ, 4. ਸੁਬਹ, 5. ਨਰਕ,
6. ਅੰਗਾਰਾ, 7. ਸਲੀਕਾ।

ਮਿਟ ਗਏ ਸਭ ਕਾਲੇ ਬਾਦਲ ਔਰ ਸਭ ਗਰਦੇ ਗੁਬਾਰ
ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਜਹਾਂ ਮੇ ਜਬ ਸੇ ਆਮਦ ਹੋ ਗਈ

ਗੋਸ਼ੇ¹ ਉਜਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ਮੁਅੱਤਰ² ਹੁਆ ਸਾਰਾ ਜਹਾਂ
ਨੇਕੀ ਕੀ ਦੇਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੁਈ ਬੁਰਾਈ ਪਰੀਸ਼ਾਂ ਹੋ ਗਈ

ਜਮੀਂ ਪਰ ਰੱਖੇ ਕਦਮ ਰਾਹੋਂ ਨੇ ਸਜਦਾ ਕਰਦਿਆ
ਫਰਿਸ਼ਤੋਂ ਨੇ ਫੂਲ ਬਰਸਾਏ ਸਹਰਾ³ ਮੇਂ ਕਲੀਆਂ³ ਖਿਲ ਗਈ

ਪੰਛੀ ਭੀ ਨਗਮੇ ਗਾ ਉਠੇ ਹਰ ਸ਼ਕਸ਼ ਰਕਸਾਂ⁴ ਰਕਸਾਂ ਥਾ
ਖੁਸ਼ਬੂ ਖੁਸ਼ਬੂ ਥੀ ਫਜਾ ਸੇ ਮੁਹਬਤ ਦਿਲੋਂ ਮੇਂ ਬਸ ਗਈ

ਕਿਆ ਅਮੀਰ ਕਿਆ ਗਰੀਬ ਹੈਂ ਸਭੀ ਤੇਰੇ ਗੁਲਾਮ
ਅਹਸਾਂ ਕਿਆ ਲੋਗੋਂ ਪੇ ਤੁਮਨੇ ਹਯਾਤੀ⁵ ਦਰਖਸ਼ਾਂ⁶ ਹੋ ਗਈ

ਕਰ ਰਹੀ ਥੀਂ ਕਬ ਸੇ ਸਦੀਆਂ ਨਾਨਕ ਤੁਮਾਹਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ
ਝਗੜੇ ਮਿਟਾਏ ਦਹਰ⁷ ਕੇ ਮਾਫ਼ਿਕ ਹਵਾਏਂ ਹੋ ਗਈ।

ਐ ਫਰੀਕੇ ਦੀਨੋ-ਦੁਨੀਆ ਐ ਖੁਦਾ ਕੇ ਪਰਿਸ਼ਤਾਰ⁸
ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਹੋ ਜਾਏ ਹਮ ਪਰ ਤੋ ਕਿਸਮਤ ਹਮਾਰੀ ਬਨ ਗਈ

ਨਾਮ ਪਰ ਤੇਰੇ ਹਜੂਰ ਹਮ ਕੋ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਬੜਾ
'ਬੀਰ' ਨੇ ਮਾਂਗਾ ਜੋ ਤੁਮਸੇ ਪੂਰੀ ਮੁਰਾਦੇ ਹੋ ਗਈ

1. ਕੌਨਾ, 2. ਮਹਕਸ਼ਾ, 3. ਰੇਤੀਲੀ ਜਮੀਂ, 4. ਨਾਚਨਾ,
5. ਜ਼ਿੰਦਗੀ, 6. ਖੁਸ਼, 7. ਜ਼ਿੰਦਗੀ, 8. ਪੂਜਨੇ ਵਾਲੇ।

ਗਮਜਦਾ¹ ਰੂਹੋਂ ਕੋ ਬਖਸ਼ਾ ਆਪਨੇ ਦਿਲ ਕਾ ਸੁਕੂਨ²
ਗਰੀਬ ਗੁਰਬਾ ਔਰ ਗਿਰੋਂ ਕੋ ਉਪਰ ਉਠਾਯਾ ਆਪਨੇ

ਹੈ ਤੇਰੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਾ ਸਦਕਾ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਕਾਮ
ਮਜਲੂਮ ਔਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੋ-ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਥੀ ਆਪਨੇ

ਜ਼ੁਲਮ ਕੇ ਮਾਰੇ ਹੁਏ ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਤੁਮਕੋ ਦੀ ਸਦਾ
ਹਾਥ ਦੇ ਕਰ ਲੇ ਲਿਆ ਹਮਕੋ ਸੰਭਾਲਾ ਆਪਨੇ

ਹਮਕੋ ਮਿਲਾ ਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੇ ਤੁਮਸਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾਸਾਜ਼³
ਕਾਂਟੇ ਭਰੇ ਸਭ ਰਾਸਤੇ ਹਮਾਰੇ ਸੰਵਾਰੇ ਆਪਨੇ

ਖੁਦ ਜੀਓ ਔਰ ਜੀਨੇ ਦੋ ਬਾਂਟ ਕਰ ਖਾਉ ਸਭੀ
ਜ਼ਰੂਰਤਮੰਦੋ ਕੋ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਖਾਨਾ ਖਿਲਾਯਾ ਆਪਨੇ

ਭਾਈ ਬਹਨ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ, ਪਿਆਰੇ ਥੇ ਸਭ ਉਨਕੇ ਲਿਏ
ਇੱਜ਼ਤ ਸੇ ਬਾਬਸਤਾ⁴ ਹੋ ਕਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨਿਭਾਏ ਆਪਨੇ

ਕੁਨਬੇ ਮੇਂ ਰਹਤੇ ਹੁਏ ਰੋਜ਼-ਮਰਾਹ⁵ ਕੇ ਕਾਮ ਕਰਤੇ ਥੇ ਵੋ
ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਕੋ ਪਾਲ ਕਰ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਏ ਆਪਨੇ

ਅਕਸਰ ਯੂਹੀਂ ਖੋ ਜਾਤੇ ਥੇ ਰਬ ਕੇ ਖਯਾਲੋਂ ਮੇਂ ਵੋ 'ਬੀਰ'
ਘੁਮਾ ਕਰ ਮੱਕੇ ਮੇਂ ਮਸਜਿਦ ਜਲਵਾ ਦਿਖਾਆ ਆਪਨੇ

1. ਗਮ ਕੇ ਮਾਰੇ, 2. ਸ਼ਾਂਤੀ, 3. ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ,
4. ਜੁੜੇ ਹੁਏ, 5. ਰੋਜ਼ ਕੇ ਕਾਮ।

ਤੇਰੀ ਨਿਗਾਹ ਹੈ ਰਹਮਤਫਿਸ਼ਾਂ¹ ਤੇਰੇ ਬੋਲ ਹੈ ਆਬੇਹਯਾਤ²
ਤੇਰਾ ਦੀਨ ਹੈ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਤੁਮ ਦੇਤੇ ਹੋ ਦੁਖ ਸੇ ਨਿਜ਼ਾਤ³

ਕਰਤੇ ਰਹੋ ਰਹਮੋ ਕਰਮ ਦੇ ਕਰ ਹਮੇ ਹਮਾਰੀ ਮੁਰਾਦ
ਤੇਰੀ ਜ਼ਾਤ ਪਰ ਕੁਰਬਾਨ ਹਮ ਤੇਰੇ ਦਮ ਪੇ ਹੈ ਹਮਾਰੀ ਹਯਾਤ⁴

ਭੂਲੇ ਨਾ ਹਮ ਤੁਮਕੋ ਕਭੀ ਹੋ ਜਾਯ ਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖਵਾਰ
ਐ ਮਹਰਬਾਨ ਤੁਮ ਸਾਬ ਦੇ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ਜੀਨੇ ਕੀ ਸਬਾਤ⁵

ਭਟਕੇ ਹੁਏ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਦੋ ਤੌਫੀਕ⁶ ਅਪਨੀ ਯਾਦ ਕੀ
ਲੇਤੇ ਰਹੋਂ ਹਮ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਭੂਲੇ ਨਾ ਹਮ ਕਭੀ ਤੇਰੀ ਜ਼ਾਤ

ਹੈਂ ਹਵਾਏਂ ਇੱਤਰ⁷-ਆਗੀਂ ਆਪ ਕੇ ਹੀ ਨਾਮ ਸੇ
ਕੀਰਤਨ ਔਰ ਸੰਗੀਤ ਮੇਂ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਤੇਰੀ ਬਾਤ

ਦਿਲ ਕੋ ਸਕੂਨ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਹਮਕੋ ਤੇਰੀ ਮਹਫਿਲ ਮੈਂ ਹਜ਼ੂਰ
ਨੁਕਤਾਚੀਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਮਿਲ ਜਾਯ ਹਮੇ ਗਰ ਤੇਰਾ ਸਾਬ

ਹੋ ਗਯੇ ਓਜਲੇ ਸਵੇਰੇ ਮਿਟ ਗਏ ਗਰਦੋ ਗੁਬਾਰ
ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਆਨੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਰੋਸ਼ਨ ਹੁਈ ਵੇ ਕਾਲੀ ਰਾਤ

ਦੀਦਾਰ ਕੀ ਸੌਗਾਤ ਸੇ ਦੇ ਚਸ਼ਮ⁸ ਕੋ ਨੂਰੇ-ਨਜ਼ਰ
'ਬੀਰ' ਨਾਮ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕਰੂੰ ਮੈਂ ਹਰ ਸੁਬਹ ਕੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ

1. ਦਯਾ ਸੇ ਭਰੀ ਹੁਈ, 2. ਅੰਮ੍ਰਿਤ, 3. ਰਾਹਤ, 4. ਜ਼ਿੰਦਗੀ, 5. ਖੁਸ਼ਹਾਲ,
6. ਤੋਹਫਾ, 7; ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੇ ਭਰੀ ਹੁਈ, 8. ਆਂਖ, 9. ਨਜ਼ਰ ਕਾ ਨੂਰ।

ਹਮਕੋ ਹੈ ਤੇਰੀ ਤਮੰਨਾ ਦਿਲ ਕੋ ਹੈ ਤੁਮ ਸੇ ਹੀ ਪਿਆਰ
ਮੁਦਤੋਂ ਸੇ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹਮ ਆਪਕਾ ਹੀ ਇੰਤਜ਼ਾਰ

ਘੁਟ ਰਹੀ ਹੈ ਸਾਂਸ ਅਬ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਇਸ ਮਾਹੌਲ ਮੇਂ
ਆਪ ਗਰ ਆ ਜਾਏ ਤੋਂ ਹੋ ਜਾਏ ਸਬਕਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ

ਉਠ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹਾਥ ਦੋਨੋਂ ਦੇ ਦੋ ਦੁਆ ਐ ਔਲੀਆ
ਮੁਸ਼ਕਿਲੋਂ ਹੋ ਜਾਏਂ ਆਸਾਂ ਕਰਦੇ ਨਜ਼ਰ ਬੱਸ ਏਕ ਬਾਰ

ਆਦਮੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਮੇਂ ਹੈਂ ਅਪਨਾ ਕੋਈ ਬਨਤਾ ਨਹੀਂ
ਰਾਹਤ ਹਮੇ ਮਿਲਤੀ ਨਹੀਂ ਮੁਸੀਬਤੋਂ ਹੈ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ

ਆਪਕੀ ਬਾਣੀ ਕਾ ਅੱਮ੍ਰਿਤ ਦੇਤਾ ਹਮੇਂ ਗਮ ਸੇ ਨਿਜ਼ਾਤ
ਅਹਸਾਨ ਹੈ ਹਮ ਪਰ ਤੁਮਹਾਰਾ ਹਮ ਆਪਕੇ ਹੈਂ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ

ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਅਕੀਦਤਾ ਕੇ ਫੂਲ
ਚਲਤੇ ਰਹੇਂ ਨੇਕੀ ਪੇ ਹਮ ਹੋ ਹਮਾਰਾ ਯਹੀ ਕਾਰੋਬਾਰ

ਆਪ ਹੈਂ ਜਹਾਂ ਕੇ ਵਾਲੀ ਚਾਕਰ ਹੈਂ ਹਮ ਸਭ ਆਪ ਕੇ
ਹੈਂ ਭਟਕਤੇ ਰੋਜ਼ ਹਮ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਓ ਬਾਰ ਬਾਰ

ਹਾਥ ਹੈ ਸਭ ਆਪਕੇ ਬਨਾ ਦੋ ਜਿਸੇ ਚਾਹੇ ਸ਼ਾਹ
ਭਲਾ ਹੋ ਜਾਏ ਉਸਕਾ ਜਿਸਨੇ ਪੁਕਾਰਾ ਏਕ ਬਾਰ

1. ਸ਼ਰਧਾ।

ਵੋ ਤੇਰੀ ਮੋਹਰਦਾਰੀ¹ ਵੋ ਤੇਰੀ ਗਮਗੁਸਾਰੀ²
 ਐ ਨਾਨਕ ਹੈ ਸਭ ਪਰ ਭਾਰੀ ਹੈ ਸਭ ਪਰ ਭਾਰੀ

ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਾ ਜਾਦੂ ਤੁਮਹਾਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਰੂਹ ਕੋ ਖੁਸ਼ਗਵਾਰ
 ਸੁਲਤਾਨ ਤੁਮ ਜਹਾਂ ਕੇ ਹਮਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੰਵਾਰੀ

ਸੱਚ ਕੇ ਤਰਾਨੇ ਗਾਏ ਹਮਨੇ ਸੁਨ ਕਰ ਤੁਮਹਾਰੀ ਬਾਣੀ
 ਭੂਲ ਕਰ ਭੀ ਨਾ ਬਿਸਰੋਂ ਵੋ ਨਸੀਹਤੋਂ ਤੁਮਹਾਰੀ

ਬਹੁਤ ਆਏ ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਰਹਿਨੁਮਾ ਕੈਸੇ ਕੈਸੇ
 ਸੰਗੀਤ ਥਾ ਤੇਰਾ ਗਜ਼ਬ ਕਾ ਔਰ ਨਾਮ ਕੀ ਖੁਮਾਰੀ

ਸੁਨ ਸੁਨ ਕੇ ਬਾਣੀ ਤੁਮਹਾਰੀ ਪੰਛੀ ਭੀ ਗਾ ਉਠੇ
 ਜਗ ਸਾਰਾ ਗਾ ਉਠਾ ਆਵਾਜ਼ ਮੇਂ ਤੁਮਹਾਰੀ

ਆਓ ਫਿਰ ਸੇ ਇਸ ਜਹਾਂ ਮੇ ਸੁਨਾਉ ਫਿਰ ਸੇ ਅਪਨੇ ਗੀਤ
 ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ ਬਸ ਕਮੀ ਹੈ ਤੁਮਹਾਰੀ

ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਕਮ ਹੈਂ ਅਵਤਾਰ ਤੇਰੇ ਕਦ ਕੇ
 ਸਰਸਵਤੀ ਕੀ ਦੇਵੀ ਥੀ ਜੁਬਾਨ ਪੇ ਤੁਮਹਾਰੀ

‘ਬੀਰ’ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਯਾਦ ਤੁਮਕੋ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ
 ਐ ਨਾਨਕ ਤੁਮ ਕਹਾਂ ਹੋ ਤਲਾਸ਼ ਹੈ ਤੁਮਹਾਰੀ

1. ਕ੍ਰਿਪਾ, 2. ਗਮ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ।

ਜਪ ਲੇ ਨਾਨਕ ਕਾ ਨਾਮ ਬਨ ਜਾਏ ਤੇਰੇ ਬਿਗੜੇ ਕਾਮ
ਹੋ ਜਾਏ ਤੁਝਕੋ ਉਸ ਕੀ ਦੀਦ ਬਨ ਜਾਏ ਤੇਰੇ ਬਿਗੜੇ ਕਾਮ

ਸਰਨਿਗੂ¹ ਹੋ ਸਿਜਦਾ ਕਰ ਕਹ ਦੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਿਲ ਮੈਂ ਹੈ
ਉਠ ਸਵੇਰੇ ਕਰ ਇਬਾਦਤ ਰਹਮਤ ਕੋ ਉਸਕੀ ਕਰ ਸਲਾਮ

ਆਸਾਨ ਹੋਂ ਤੇਰੇ ਰਾਹੋਂ ਟਲ ਜਾਏ ਸਭ ਤੇਰੀ ਬਲਾਏਂ
ਮੁਸ਼ਕਿਲੋਂ ਹੋ ਜਾਏਂ ਆਸਾਂ ਨਾਨਕ ਕਾ ਕਰ ਤੂ ਅਹਤਰਾਮ²

ਹੈ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਿਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਾਰ ਬਾਰ
ਯਾਦ ਰਖ ਉਸ ਮੇਹਰਬਾਂ ਕੋ ਰਹ ਰਜਾ ਮੇ ਸੁਬਹ ਸ਼ਾਮ

ਤੂ ਸੀਧੇ ਰਸਤੋਂ ਪੇ ਚਲ ਟੇਹੜੇ ਰਸਤੋਂ ਸੇ ਬਚ
ਬਦਚਲਨ ਲੋਗੋਂ ਸੇ ਬਚ ਬੂੜਾ ਹੋ ਯਾ ਨੌਜਵਾਨ

ਬਚ ਸਕੇਗਾ ਤੂ ਬਲਾ ਸੇ ਕਰ ਸਕੇਗਾ ਅੱਛਾ ਕਾਮ
ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਾਥ ਰੱਖ ਕਰ ਪਰਸਤਿਸ਼³ ਸੁਭੋ ਸ਼ਾਮ

ਮਿਲ ਜਾਏਗਾ ਤੁਝਕੋ ਸਫੀਨਾ⁴ ਸਮੰਦਰ ਕੀ ਉੱਚੀ ਲਹਰ ਮੇਂ
ਤੂ ਬਸ ਜਿਗਰ ਸੇ ਕਾਮ ਲੇ ਬਾਕੀ ਛੋੜ ਦੇ ਤੂ ਉਸ ਪੇ ਕਾਮ

ਕਹਤਾ ਹੈ 'ਬੀਰ' ਤੁਮਸੇ ਬਸ਼ਰ ਨਾਮ ਮੇਂ ਬਰਕਤ ਬੜੀ
ਤੂ ਜਰਾ ਹਿੰਮਤ ਸੇ ਚਲ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਸਬ ਇੰਤਜਾਮ

1. ਸਿਰ ਝੁਕਾਨਾ, 2. ਸਨਮਾਨ, 3. ਮੰਗਤੀ, 4. ਕਿਸਤੀ।

ਮਤ ਕਹ ਕਿਸੀ ਕੋ ਬੁਰੀ ਬਾਤ ਜੋ ਕਰਦੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਦਿਲ ਉਦਾਸ
ਜੁਬਾਂ ਮੇਂ ਰਖ ਤੂ ਮਿਠਾਸ ਕਾਮਯਾਬੀ ਕਾ ਹੈ ਰਾਜ਼

ਸੱਚ ਕੇ ਅਸੂਲੋਂ ਪੇ ਚਲ ਝੂਠ ਕਾ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਹੈ
ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਸੇ ਚਲਾ ਚਲ ਚਲਤਾ ਰਹੇਗਾ ਕਾਮ ਕਾਜ਼

ਨਾਮ ਪੇ ਤੂ ਰਖ ਭਰੋਸਾ ਕਹ ਗਏ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ
ਯਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਹਾਂ ਪਰ ਬਜ ਰਹੇਂ ਉਸ ਘਰ ਮੇਂ ਸਾਜ਼

ਖੁਬਸੂਰਤ ਦਿਲ ਤੇਰਾ ਐ ਨਾਨਕ ਤੇਰੇ ਨਕਸ਼ੇ ਨਿਹਾਰ
ਚਾਂਦ ਸੂਰਜ ਔਰ ਸਿਤਾਰੇਂ ਕੋ ਆ ਰਹੀ ਸੇ ਤੁਝ ਸੇ ਲਾਜ਼

ਰਬਾਬ ਹੈ ਹਾਥੋਂ ਮੇ ਤੇਰੇ ਬਦਨ ਪੇ ਹੈ ਸ਼ਾਹੀ ਲਿਬਾਸ
ਦੁਆ ਮੇਂ ਹੈ ਬਖਸ਼ਿਸ਼, ਤੁਮਹਾਰੇ ਸਰ ਪੇ ਹੈ ਪਗੜੀ ਕਾ ਤਾਜ਼

ਉਦਾਸੀਆਂ ਕੀ ਲੰਬੀ ਲੰਬੀ ਮੱਕਾ ਔਰ ਮਦੀਨਾ ਤੱਕ
ਪੈਰੋਂ ਮੇ ਥੀ ਜ਼ੁਬਿਸ਼¹ ਬਲਾ ਕੀ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਉੜਤਾ ਹੁਆ ਬਾਜ਼

ਥੇ ਫਕੀਰੋਂ ਕੇ ਫਕੀਰ ਮਾਯਾ ਥੀ ਉਨਕੀ ਗੁਲਾਮ
ਬੇਦੀ ਕੁਲ, ਮੇਂ ਜਨਮ ਲੇਕਰ ਕੁਲ ਕੋ ਕਿਆ ਸਰਸਬਜ਼² ਆਜ਼

ਮਾਨੋ ਬੜੋਂ ਕੀ ਬਾਤ ਤੁਮ ਕਹ ਗਯੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ
ਛੋਟਾ ਬੜਾ ਕੋਈ ਭੀ ਹੋ ਸਬਕਾ ਵੇ ਕਰਤੇ ਥੇ ਲਿਹਾਜ਼

1. ਫੁਰਤੀ, 2. ਹਰਾ ਭਰਾ।

ਮਹਸੂਸ ਕਰ ਦਰਦ-ਏ-ਦੁਨੀਆ ਨਾਨਕ ਨੇ ਲੀ ਉਨਕੀ ਖਬਰ
ਬਰਬਾਦ ਥੇ ਜੋ ਦਿਲ ਸਦੀ ਸੇ, ਆਬਾਦ ਉਨਕੇ ਕਰ ਦਿਆ

ਦਰਦ ਮੰਦੋਂ ਕਾ ਮਸੀਹਾ ਬਨਕੇ ਆਯਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ
ਉਲਟੇ ਰਿਵਾਜੋਂ ਕੇ ਹਟਾਉ ਨਾਨਕ ਨੇ ਸਬਕੇ ਕਹਿ ਦਿਆ

ਕਹ ਦਿਆ ਬੰਦੋਂ ਕੇ ਅਪਨਾ ਕਾਮ ਕਰਕੇ ਰੋਟੀ ਖਾ
ਖੁਦ ਭੀ ਖਾ ਔਰ ਖਿਲਾ ਜਪ ਨਾਮ ਉਸਕਾ ਕਹਿ ਦਿਆ

ਮਤ ਕਹੋ ਔਰਤ ਕੇ ਮੰਦਾ ਵੇ ਤੇ ਹੈ ਸ਼ਾਹੋਂ ਕੀ ਮਾਂ
ਪੇਟ ਮੈਂ ਰਖ ਕਰ ਤੁਝੇ ਜੀਨੇ ਕਾ ਸਾਮਾਂ ਕਰ ਦਿਆ

ਹਕ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮਾਰ ਮਤ ਤੁਮਕੋ ਕਸਮ ਈਮਾਨ ਕੀ
ਬੇਇਮਾਨੀ ਹੈ ਬੁਰੀ ਲੋਗੋਂ ਕੇ ਆਗਾਹ ਕਰ ਦਿਆ

ਜੁਬਾਨ ਮੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਵੇ ਫੂਲ ਕੀ ਮਨਿੰਦ ਹੈ
ਏਕ ਮੰਦੇ ਬੋਲ ਨੇ ਜੁਦਾ ਭਾਈ ਸੇ ਭਾਈ ਕਰ ਦਿਆ

ਰਹਨੁਮਾ ਹੋ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਹਮਕੋ ਦੋ ਅਪਨੀ ਦੁਆ
ਆਪਕੇ ਰਹਮੋ-ਕਰਮ ਨੇ ਹਮਕੋ ਕਾਅਲ ਕਰ ਦਿਆ।

ਕਹ ਰਹਾ ਹੂੰ ਨਾ ਜਾਨੇ ਕਿਆ ਕਿਆ ਅਨਜਾਨ ਹੂੰ ਹਸਤੀ ਸੇ ਮੈਂ
'ਬੀਰ' ਪਰ ਨਜ਼ਰੇ ਕਰਮ ਕਰ ਸ਼ੋਹਰਾ ਮੇ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕਰ ਦਿਆ।

ਐ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਭੀ 'ਬੀਰ' ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਭੀ ਆ
ਮੁਝ ਪੇ ਭੀ ਕਰਦੇ ਕਰਮ ਮੁਝ ਕੋ ਦੇਦੇ ਦੁਆ

ਨਾਮ ਪਰ ਤੇਰ ਹੁਜੂਰ ਮੁਝਕੋ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਬੜਾ
ਫਿਕਰ ਹੈ ਤੁਮਕੋ ਮੇਰੀ ਤੂ ਮੇਰਾ ਹਾਫਿਜ਼ ਖੁਦਾ

ਯੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਮਾਨਤ ਤੇਰੀ ਮੇਰਾ ਇਸ ਮੇਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ
ਲੇ ਲੇਗਾ ਵਾਪਿਸ ਏਕ ਦਿਨ ਹੁਕਮ ਜਬ ਤੇਰਾ ਹੁਆ

ਨਾਕਾਮ ਹੂੰ ਅਨਜਾਨ ਹੂੰ ਨਾ ਪਾਸ ਹੈ ਕੋਈ ਹੁਨਰ
ਕੁਛ ਲਿਖ ਸਕੂੰ ਤੇਰੇ ਲਿਏ ਇਸ ਹਾਥ ਕੋ ਦੇਦੇ ਸ਼ਫਾ

ਬਰਕਤੋਂ ਸੇ ਅਪਨੀ ਕਰਦੋ ਤੁਮ ਮੁਝਕੋ ਮਾਲਾਮਾਲ
ਭਰ ਦੋ ਤੁਮ ਮੇਰੀ ਭੀ ਝੋਲੀ ਕਬ ਸੇ ਮੇਂ ਤੁਮਹਾਰਾ ਹੁਆ

ਹੈ ਬੜਾ ਜ਼ਾਲਿਮ ਜ਼ਮਾਨਾ ਲੰਬੀ ਬੜੀ ਜਿਸਕੀ ਜ਼ਬਾਨ
ਕੁਵਤੇ¹-ਗੈਬੀ ਸੇ ਅਪਨੀ ਨਿੰਦਕ ਕੋ ਦੇ ਅੰਧਾ ਕੁਆਂ

ਤੁਮ ਬੜੇ ਜ਼ਰਦਾਰ² ਹਮ ਤੇਰੀ ਗਲਿਓਂ ਕੇ ਫਕੀਰ
ਦੇ ਦੀ ਹਮੇਂ ਬਰਕਤ ਕੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਯੇ ਜ਼ਮਾਨਾ ਖੁਸ਼ ਹੁਆ

ਆਪਕੀ ਬਖਸ਼ੀ ਹੁਈ ਹੈਂ ਹਰ ਦਾਤੇ³-ਦੁਨੀਆ ਐ ਹੁਜੂਰ
ਡਰ ਨਹੀਂ ਹਮਕੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਜਬ ਸਾਥ ਹੈ ਤੁਮਹਾਰੀ ਦੁਆ

1. ਰੱਬੀ ਤਾਕਤ, 2. ਧਨਵਾਨ, 3. ਦੁਨੀਆ ਕੀ ਦੌਲਤੋਂ।

ਯਾਦ ਰੱਖ ਨਾਮ ਜਪ ਉਸ ਮਾਲਿਕ ਪੈ ਤੂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖ
ਭਰੋਸਾ ਰੱਖ ਹਿੰਮਤ ਸੇ ਚਲ ਔਰ ਤੂ ਉਮੀਦ ਰੱਖ

ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਕਾਮ ਤੇਰਾ ਉਸਕੀ ਹੈ ਤੁਝ ਪਰ ਨਜ਼ਰ
ਚਲ ਸੰਭਲ ਕਰ ਤੂ ਜ਼ਰਾ ਸਾ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕਾ ਤੂ ਡਰ ਨਾ ਰੱਖ

ਰੋਤੇ ਹੁਏ ਕੋ ਹੈ ਹਸਾਤਾ ਹੈ ਬੜਾ ਵੋ ਜਾਦੂਗਰ
ਗਿਰਤੇ ਹੁਏ ਕੋ ਵੋ ਉਠਾਤਾ ਉਸਕੇ ਕਰਮ ਸੇ ਕਾਮ ਰੱਖ

ਦਰਦਮੰਦੋਂ ਕੇ ਲਿਏ ਦਾਰੂ ਹੈ ਵੋ ਇਕ ਕੀਮਤੀ
ਪੀਤਾ ਚਲਾ ਚਲ ਔਰ ਕਲ ਕੇ ਲਿਏ ਭੀ ਪਾਸ ਰੱਖ

ਤੂ ਬੜਾ ਹੈ ਪਾਰਖੂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਖੱਟੇ ਮੀਠੇ ਫਲ
ਜਾਨ ਕਰ ਨਾਦਾਨ ਹਮਕੋ ਹਮ ਪਰ ਦਯਾ ਬਣਾਏ ਰੱਖ

ਦੇ ਹਮੇ ਤੌਫੀਕ¹ ਇਤਨਾ ਯਾਦ ਤੂ ਆਤਾ ਰਹੇ
ਅਪਨੀ ਮੇਹਰ ਕਾ ਤੂ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਸਰ ਪੇ ਹਾਥ ਰੱਖ

ਮੁਰੀਦੋਂ² ਕੋ ਤੇਰੇ ਚਾਹਿਏ ਤੇਰੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਤੇਰੀ ਦੁਆ
ਟੁਟੇ ਹਮਾਰੀ ਆਸ ਨਾ ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖ

ਉਠ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹਾਥ ਸਬ ਕੇ ਦੇ ਦੇ ਦੁਆ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ
ਚੈਨੋ-ਅਮਨ ਕਾ ਦੌਰ ਹੋ ਨਿਯਤ ਹਮਾਰੀ ਸਾਫ਼ ਰੱਖ

1. ਤੋਹਫਾ, 2. ਭਗਤ।

ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਫਿਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਜਬ ਨਾਨਕ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਹੈ
ਯਾਦੋਂ ਮੇਂ ਹੋ ਖਵਾਬੋਂ ਮੇਂ ਹੋ ਪਲ ਪਲ ਮੇਂ ਤੂ ਆਬਾਦ ਹੈ

ਪਾਰ ਹਮ ਹੋ ਜਾਏਂਗੇ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਹਮਕੋ ਆਪ ਪਰ
ਨਾਮ ਲੇਵਾ ਹੈਂ ਤੁਮਹਾਰੇ ਯੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸ਼ਰਸ਼ਾਦ ਹੈ

ਥਾਮ ਕਰ ਦਾਮਨ ਕੋ ਤੇਰੇ ਜਿਸ ਨੇ ਤਹਿਯਾ ਕਰ ਲਿਆ
ਲੇ ਗਯਾ ਵੇਂ ਸਾਰੀ ਬਰਕਤ ਜ਼ਿੰਦਗੀ-ਕਾਮਯਾਬ ਹੈ

ਫਿਰ ਨਾ ਕੋਈ ਉਂਗਲੀ ਉਠੀ ਨਾ ਕਿਸੀ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਡਰ
ਤੇਰਾ ਜਹਾਂ ਹੋ ਕੀਰਤਨ ਔਰ ਤੁਝ ਪੇ ਸਦਾ ਐਤਮਾਦ³ ਹੈ

ਸਚ ਕੋ ਯੇ ਸੂਲੀ ਪੇ ਟਾਂਗੇ ਬਾਤ ਨਾ ਪੂਛੇ ਕੋਈ
ਜੀਤੇ ਜੀ ਨਾ ਕਦਰ ਜਾਨੇ ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਯੇ ਰਿਵਾਜ ਹੈ

ਯਾਦ ਰੱਖ ਮਾਲਿਕ ਕੋ ਬੰਦੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੈ ਪਯਾਮ
ਦਾਰੂ ਹੈ ਸਬ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਬਸ ਨਾਮ ਹੀ ਇਲਾਜ ਹੈ

ਜਿਸ ਨੇ ਕੀ ਤੇਰੀ ਪਰਿਸ਼ਤਿਸ਼¹ ਹੋ ਗਯਾ ਵੇਂ ਸੁਰਖਰੂ²
ਕਰ ਗਯਾ ਐਸੀ ਕਮਾਈ ਬਸ ਵੋਹੀ ਜਾਂਬਾਜ਼ ਹੈ

ਦੋ ਹਾਥ ਹੈ ਤੁਝਕੋ ਦਿਯੇ ਕਾਮ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲਿਏ
'ਬੀਰ' ਖੁਦ ਭੀ ਜੀ ਜੀਨੇ ਭੀ ਦੇ ਯੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਰਾਜ਼ ਹੈ

1. ਪੂਜਾ, 2. ਕਾਮਯਾਬ, 3. ਵਿਸ਼ਵਾਸ।

ਤੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਕਟ ਰਹੇ ਹੈਂ 'ਬੀਰ' ਕੇ ਯੇ ਰਾਤ ਦਿਨ
ਜਬ ਸੇ ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿਯੇ ਹਰ ਬਲਾ ਟਲਤੀ ਗਈ

ਚੇਹਰੇ ਥੇ ਜੋ ਗਮਜ਼ਦਾ¹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੇ ਹਾਰੇ ਹੁਏ
ਤੇਰਾ ਸਹਾਰਾ ਜੋ ਮਿਲਾ ਅੰਧੇਰੇ ਮੇਂ ਸ਼ੱਮਾ ਜਲ ਗਈ

ਨਾਜ਼ ਹੈ ਹਮਕੋ ਤੁਮਹੀਂ ਪਰ ਕਰ ਦਿਯਾ ਹਮਕੋ ਨਿਹਾਲ
ਬਾਤ ਜੋ ਬਨਤੀ ਨਾ ਥੀ ਵੋ ਧੀਰੇ ਧੀਰੇ ਬਨ ਗਈ

ਆਪ ਹੈ ਮਸੀਹਾ ਹਮਾਰੇ ਆਪ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲਕੁਸ਼ਾਂ²
ਆਪਕੀ ਨਜ਼ਰ ਹੁਈ ਤੋਂ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਬਸਤੀ ਹੋ ਗਈ

ਲੇ ਰਹਾ ਹੂੰ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਕਟ ਰਹੀ ਹੈ ਯੇ ਹਯਾਤ³
ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਦਕੇ ਹਮਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗਾਨੀ ਬਨ ਗਈ

ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸੋਂ ਕੋ ਛੋੜੋ ਨਾਨਕ ਨੇ ਦੇ ਦੀ ਥੀ ਦਲੀਲ
ਜਿਸਕੋ ਸਮਝ ਆਇਆ ਯੇ ਰਾਜ਼ ਕਸ਼ਤੀ ਕਿਨਾਰੇ ਲਗ ਗਈ

ਦਕਿਆਨੂਸੀ ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ ਹੈਂ ਬੁਰੀ ਅਲਾਮਤੇ
ਆਪਕੀ ਰਹਮਤ ਕਾ ਸਦਕਾ ਦੂਰ ਹਮਸੇ ਹੋ ਗਈ

ਕਮਜ਼ਰਫ⁴ ਕੋ ਮਿਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੇਂ ਕੋਈ ਸੁਖ
ਅਹਿਸਾਨਮੰਦੋਂ ਕੋ ਖੁਦਾ ਕੀ ਸਾਰੀ ਰਾਹੋਂ ਖੁਲ ਗਈ

1. ਦੁਖੀ, 2. ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਮੇਂ ਕਾਮ ਆਨੇ ਵਾਲੇ, 3. ਜ਼ਿੰਦਗੀ,
4. ਨਾਸ਼ੁਕਰਾ ਆਦਮੀ।

ਤੂ ਮੇਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੂ ਮੇਰੀ ਹਿੰਮਤ
ਤੂ ਮੇਰੀ ਦਰਿਸ਼ਟੀ ਤੂ ਮੇਰੀ ਜੀਤ

ਤੂ ਸਬਕਾ ਰਖਵਾਲਾ ਨਾਨਕ
ਤੂ ਹੀ ਸੰਗ ਸਖਾ ਔਰ ਪ੍ਰੀਤ

ਤੂ ਹੀ ਰਾਹ ਦਿਖਾਤਾ ਮੁੜਕੋ
ਤੂ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸੱਚਾ ਮੀਤ

ਤੂ ਦੇਤਾ ਸਨਮਾਨ ਪਤਿਤ ਕੋ
ਅਪਨਾ ਸਿਮਰਨ ਅਪਨਾ ਚੀਤ

ਦਲਿਤੋਂ ਕੋ ਤੂ ਉਠਾ ਕੇ ਉਪਰ
ਜਾਬਰ ਕੋ ਤੂ ਦੇਤਾ ਸੀਖ

ਤੂ ਪਾਪੀ ਕੋ ਸਬਕ ਸਿਖਾਤਾ
ਤੂ ਹੀ ਨਗਾਰਾ ਔਰ ਰਣਜੀਤ

ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜੀਤਾ ਤੂ ਹੀ ਜੀਤਾ
ਰਣ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਤੂ ਦਲਜੀਤ

‘ਬੀਰ’ ਪੱਥਰ ਮੇ ਤੂ ਜਾਨ ਡਾਲ ਕਰ
ਹੋਠੋਂ ਕੋ ਦੇਤਾ ਸੰਗੀਤ

ਸਬ ਕਾ ਰਬ ਬਸ ਏਕ ਹੈ ਬਾਕੀ ਹੈ ਸਬ ਢਕੌਂਸਲਾ
ਰਾਯੇਗਾਂ ਭਟਕੇ ਨਹੀਂ ਤੁਮ ਸਮਝਾ ਕਰੋ ਮੋਟੀ ਸੀ ਬਾਤ

ਕਰ ਭਲਾ ਹੋਗਾ ਭਲਾ ਦੁਨੀਆ ਮੇ ਤੇਰਾ ਏ ਬਸਰ¹
ਫਿਰ ਤੋ ਤੇਰੀ ਜਾਤ ਪੇ ਹੋਗੀ ਮੇਹਰਬਾਂ ਕਾਯਨਾਤ²

ਨਿੰਦਕ ਸੇ ਗਰ ਬਚਨਾ ਹੈ ਤੋ ਫਿਰ ਕਰ ਕਮਾਈ ਨਾਮ ਕੀ
ਕੀਮਤੀ ਜਜ਼ਬਾ ਹੈ ਯੇ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤ³ ਹੈ ਸੌਗਾਤ

ਲਾਖ ਹੋਂ ਦੁਸ਼ਵਾਰੀਆਂ⁴ ਸਰ ਪੈ ਹੋ ਕਯਾਮਤ ਕਾ ਬੋਝ
ਬਸ ਇਕ ਬਾਰ ਉਸੇ ਯਾਦ ਕਰ ਦੁਖ ਕੀ ਕਟ ਜਾਏਗੀ ਰਾਤ

ਰਖ ਭਰੋਸਾ ਅਪਨੇ ਰੱਬ ਪਰ ਛੋੜ ਸਭ ਕਰਤੇ ਪੇ ਤੂ
ਯਾਦ ਕਰ ਉਸ ਮੇਹਰਬਾਂ ਕੋ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਮੇਂ ਹੋ ਜਬ ਤੇਰੀ ਜਾਤ

ਮਤ ਹੋ ਪਰੀਸ਼ਾ ਗਰ ਤੁਝੇ ਨਾ ਮਿਲ ਸਕਾ ਤੇਰਾ ਸਿਲਾ
ਸ਼ੁਕਰ ਕਰ ਜੋ ਮਿਲ ਗਯਾ ਇਤਨੀ ਹੀ ਥੀ ਤੇਰੀ ਔਕਾਤ

ਛੋਟਾ ਬੜਾ ਰੱਬ ਨੇ ਬਨਾਯਾ ਕਰਮ ਸੇ ਇਨਸਾਨ ਕੋ
ਕਿਸੀ ਕੋ ਬਸ ਏਕ ਰੋਟੀ ਦੇਤਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਪਾਂਚ ਸਾਤ

ਤੇਰੀ ਵਜਹ ਸੇ ਹੈ ਦਰਖਸ਼ਾਂ⁵ ਹਰ ਬਸਰ ਕਾ ਰਾਤ ਦਿਨ
'ਬੀਰ' ਕਾ ਈਮਾਨ ਹੈ ਤੂ ਤੁਝ ਪੇ ਫਿਦਾਂ ਮੇਰੀ ਹਯਾਤ⁶

1. ਆਦਮੀ, 2. ਕੁਦਰਤ, 3. ਬੜੀ ਕੀਮਤ ਵਾਲੀ, 4. ਮੁਸ਼ਕਿਲੋਂ,
5. ਰੋਸ਼ਨ, 6. ਜ਼ਿੰਦਗੀ।

ਨਾਮ ਦੇ ਅਪਨਾ ਐ ਨਾਨਕ ਕੇ ਤਾਬ ਮਿਲ ਜਾਏ ਮੁਝੇ
ਇਕ ਪਲ ਭੀ ਨਾ ਭੁਲਾਉਂ ਤੁਮਹੋਂ ਜੋ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਜਾਏ ਮੁਝੇ

ਲਫਜ਼ ਦੇ ਮੁਝਕੋ ਤੂ ਐਸੇ ਅਪਨੀ ਸਿਫਤ ਕੇ ਲਿਯੇ
ਲਿਖਤਾ ਰਹੂੰ ਗਾਤਾ ਰਹੂੰ ਇਲਮ ਦੇਤਾ ਚਲ ਮੁਝੇ

ਆਬਾਦ ਰੱਖੋ ਤੂ ਹਮੇਂ ਫੂਲੋਂ ਕੇ ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੀ ਤਰਹ
ਖਵਾਹਿਸੇਂ ਬੜੇਂ ਨਾ ਮੇਰੀ, ਸਬਰ ਐਸਾ ਦੇ ਮੁਝੇ

ਕਰਵਾ ਮੁਝੇ ਦੀਦਾਰ ਅਪਨਾ ਦਿਖਲਾ ਮੁਝੇ ਅਪਨਾ ਸਰੂਪ
ਫਿਰ ਔਰ ਨਾ ਦੇਖੂੰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਤੂ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਮੁਝੇ

ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਇਕ ਚੀਜ ਤੁਝਸੇ ਦਰਕਾਰ ਹੈ ਮੁਝਕੋ ਬੜੀ
ਜਾਨ ਲੂੰ ਅੱਛੇ-ਬੁਰੇ ਕੋ ਤੌਫੀਕ¹ ਦੇਦੇ ਤੂ ਮੁਝੇ

ਫੂਬਾ ਹੁਆ ਹੂੰ ਤੇਰੇ, ਖਯਾਲੋਂ ਮੈਂ ਮੈਂ ਇਸ ਕਦਰ
ਰੋਜ਼ ਯੇ ਤਰਜੋ-ਤਮਾਸ਼ਾ ਭਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਬ ਮੁਝੇ

ਮੈਂ ਇਕ ਅਦਨਾ² ਸਾ ਸ਼ਾਯਰ, ਹੂੰ ਤੁਝਸੇ ਰੂਬਰੂ
ਜਬ ਕਹੀਂ ਮਰਤਾ ਹੈ ਇਨਸਾਂ ਦਰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮੁਝੇ

‘ਬੀਰ’ ਕੀ ਭੀ ਅਰਜ਼ ਸੁਨ ਹੈ ਬੜਾ ਦਰਦੇ³-ਨਿਹਾਂ
ਬਹੁਤ ਕਮ ਇਨਸਾਨ ਅਬ ਨਜ਼ਰ ਆਤਾ ਹੈ ਮੁਝੇ

1. ਬਰਕਤ, 2. ਛੋਟਾ, 3. ਦੁਖੀ।

ਆਖੋਂ ਮੇਂ ਬਸੋ ਔਰ ਦਿਲ ਮੇਂ ਰਹੋ ਭੂਲੋਂ ਨਾ ਤੁਮਹੋਂ ਏ ਮੇਰੇ ਨਬੀ
ਸਦਿਓਂ ਤਕ ਪਿਆਸੀ ਰੂਹੋਂ ਕੋ- ਬਾਣੀ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਤੇ ਰਹੋ

ਸੋਤੇ ਜਾਗਤੇ ਜਪੁਜੀ ਕਾ ਅਹਸਾਸ ਦਿਲਾਤੇ ਹੋ ਹਮਕੋ
ਕਟਤੇ ਰਹੇ ਦਿਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੇ ਮੇਹਰ ਅਪਨੀ ਕਰਤੇ ਰਹੋ

ਦਿਲ ਸ਼ਾਦ ਹਮਾਰਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਜਬ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਹਮ ਗਾਤੇ ਹੈਂ
ਰਫਤਾ ਰਫਤਾ ਆਪ ਯੁਹੀਂ ਪਾਸ ਹਮਾਰੇ ਆਤੇ ਰਹੋ

ਪਾਸ ਹਮਾਰੇ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਦੇਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਏ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ
ਅਕੀਦਤਾ¹ ਕੀ ਨਜ਼ਰ ਹੈ ਦੇਨੇ ਕੋ, ਤਸਲੀਮ² ਤੁਮ ਕਰਤੇ ਰਹੋ

ਹੈ ਵਕਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲੋਂ ਸੇ ਭਰਾ ਕੈਸੇ ਕਰੇਂ ਇਸਮੇਂ ਗੁਜ਼ਰ
ਇਕ ਬਾਰ ਹਮੇਂ ਆਕਰ ਕੇ ਯਹਾਂ ਰਹਬਰੀ³ ਕਰਤੇ ਰਹੋ।

ਜਪ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਨਾਮ ਤੇਰਾ, ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ਸੱਚੇ ਸਖੀ
ਯੇ ਸਾਥ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ, ਤੁਮ ਗਮਗੁਸਾਰੀ⁴ ਕਰਤੇ ਰਹੋ

ਦਿਲ ਹੀ ਤੋ ਹੈ ਮਾਨਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਨਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੂੰ ਜਬ ਤਕ ਤੇਰੇ
ਦਰਸ਼ਨ ਕੇ ਅਭਿਲਾਸ਼ੀ ਕੋ ਦੀਦਾਰੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਤੇ ਰਹੋ

ਹੈ 'ਬੀਰ' ਕੀ ਮਰਜ਼ੀ ਤੁਮਕੋ ਬਿਠਾਊਂ ਸਰ ਆਖੋਂ ਪਰ
ਬਸ ਯੇਹੀ ਤਮੰਨਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਦੀਦਾਰ⁵-ਨਜ਼ਰ ਕਰਤੇ ਰਹੋ

1. ਭਗਤੀ, 2. ਕਬੂਲ, 3. ਰਹਿਨੁਮਾਈ, 4. ਹਮਦਰਦੀ, 5. ਦਰਸ਼ਨ।

ਅੰਬਰ ਨੇ ਫੂਲ ਬਰਸਾਏ ਨਬੀਯੋਂ¹ ਨੇ ਕਿਆ ਸਜਦਾ ਤੇਰਾ
ਧਰਤੀ ਨੇ ਕਿਆ ਸਵਾਗਤ ਤੇਰਾ ਬਾਦਲ ਨੇ ਕਿਆ ਸਾਯਾ ਤੁਮ ਪਰ

ਅੰਜੁਮ² ਨੇ ਦੀ ਚੇਹਰੇ ਕੋ ਚਮਕ, ਚਾਂਦ ਨੇ ਦੀ ਨਕਸ਼ੋ³ ਨਿਹਾਰ
ਸ਼ਬਨਮ ਸੇ ਧੁਲਾ ਚੇਹਰਾ ਤੇਰਾ, ਖੁਦਾਈ ਕੀ ਮੇਹਰ ਆਈ ਤੁਮ ਪਰ

ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾ ਇਕ ਰਹਨੁਮਾ, ਬੰਦਾ ਖੁਦਾ ਸਾਹਿਬ⁴ ਜਹਾਂ
ਸ਼ੀਰੀ-ਜ਼ੁਬਾ ਕੀ ਦੇਵੀ ਕੀ ਰਹਮਤ ਰਹਤੀ ਥੀ ਤੁਮ ਪਰ

ਵਕਤ ਭੀ ਥਾ ਝੁਕ ਗਯਾ ਸਜਦੇ ਮੇ ਤੇਰੇ ਐ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ
ਕਦਮਬੋਸੀ⁵ ਫੂਲੋਂ ਨੇ ਕੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਲੁਟਾਈ ਥੀ ਤੁਮ ਪਰ

ਆਤੇ ਆਤੇ ਆ ਯਗਾ ਜਿਸਕਾ ਥਾ ਸਬਕੋ ਇੰਤਜ਼ਾਰ
ਦੁਖ ਦਰਦ ਸੇ ਰਾਹਤ ਮਿਲੇਗੀ ਉਮੀਦ ਲਗਾਈ ਥੀ ਤੁਮ ਪਰ

ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਸਬ ਕਾ ਭਲਾ ਸਦਕੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਐ ਨਬੀ
ਦੀਨ ਕੇ ਮੁਹਾਫਿਜੋਂ⁶ ਨੇ ਬੜੇ ਫਤਵੇ ਲਗਾਏ ਥੇ ਹਮ ਪਰ

ਵਕਤ ਮੇਂ ਯੇ ਖੂਬੀ ਹੈ ਕੇ ਬਦਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਲਦ
ਟਲ ਗਈ ਸਬ ਮੁਸ਼ਕਿਲੋਂ ਜਿਤਨੀ ਭੀ ਆਈ ਥੀ ਹਮ ਪਰ

ਯਾਦ ਰੱਖੋਂ ਤੁਮ ਕੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭੂਲ ਨਾ ਜਾਏ ਤੁਮਹੋਂ
'ਬੀਰ' ਦੇ ਦਿਆ ਸਬ ਆਪਨੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਰਜ਼ ਹੈ ਤੇਰਾ ਹਮ ਪਰ

1. ਫਰਿਸ਼ਤੇ, 2. ਸੂਰਜ, 3. ਨੈਣ ਨਕਸ਼ ਕੀ ਖੂਬਸੂਰਤੀ,
4. ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਮਾਲਿਕ, 5. ਪੈਰੋਂ ਕਾ ਚੁੰਬਨ, 6. ਰਖਵਾਲੇ।

ਤੂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਨੈਨੇ ਕੀ ਜੋਤੀ ਤੂ ਹੀ ਹੈ ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼
ਤੂ ਹੀ ਹੈ ਸ਼ਬਦੋਂ ਕੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੂ ਹੀ ਹੈ ਮੇਰਾ ਵਯੋਹਾਰ

ਮੈਂ ਅਕੇਲਾ ਦੁਨੀਆ ਸਾਰੀ ਹੈ ਹਰ ਕਦਮ ਮੇਂ ਏਕ ਖਾਰ
ਅੜਚਨੇਂ ਹੈਂ ਹਰ ਕਦਮ ਮੇਂ ਤੇਰੀ ਹੈ ਮੁਝੇ ਦਰਕਾਰ

ਤੂ ਮੁਹੱਬਤ ਕਾ ਹੈ ਕਲਮਾ ਤੂ ਹੀ ਹੈ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾਸ
ਅਪਨੇ ਭਕਤੋਂ ਮੇਂ ਵਿਚਰਤਾ ਤੂ ਹੀ ਹੈ ਏਕ ਔਂਕਾਰ

ਜੰਗਲ ਮੇਂ ਤੂ ਮੰਗਲ ਮੇ ਤੂ ਮਾਤਮ ਮੇਂ ਤੂ ਖੁਸ਼ੀਆ ਮੇਂ ਤੂ
ਸਬ ਤੇਰੇ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਤੇਰਾ ਜਹਾਂ ਹੈ ਕਰਜ਼ਦਾਰ

ਤੂ ਹੀ ਕਿਸਮਤ ਕਾ ਉਜਲਾ ਸਿਤਾਰਾ, ਰਖਤਾ ਹੈ ਮੁਝਕੋ ਬੁਲੰਦ
ਸਿੱਖ ਬਨਾਕਰ ਆਪਨੇ ਰੁਤਬਾ ਦਿਆ ਹੈ ਸਰਦਾਰ

ਤੇਰੀ ਰਹਮਤ ਗਰ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਯੁਹੀਂ ਹੋਤੀ ਰਹੇ
ਚੁਮ੍ਹੁੰਗਾ ਕਦਮੋਂ ਕੋ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਖੁਦਾਰਾ ਬਾਰ ਬਾਰ

ਮੁਝੇ ਯਾਦ ਆਤੀ ਰਹੇ ਤੇਰੀ ਐ ਮੁਰਸ਼ਦੇ¹ ਸ਼ਾਹੇ²-ਕਮਾਲ
ਇਕ ਕਦਮ ਗਰ ਮੈਂ ਬੜਾਊਂ ਸੋ ਤੁਮ ਬੜਾਓ ਲਾਖ ਬਾਰ

‘ਬੀਰ’ ਕਾ ਤੁਮ ਸਾਥ ਦੋ, ਨਾਮ ਦੋ ਅਪਨਾ ਗੁਰੂ
ਸਮੰਦਰ ਹੈ ਗਹਰਾ ਬੜਾ ਨਿਕਾਲੋ ਹਮੇ ਤੁਮ ਇਸ ਕੇ ਪਾਰ

1. ਇਸ਼ਟ, 2. ਕਮਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ।

ਇਸ ਬਾਰ ਕਰਲੇ ਬੰਦਗੀ ਯੇ ਬੰਦਗੀ ਹੈ ਜਿੰਦਗੀ
ਜੀਸਤ ਦੀ ਹੈ ਖੁਦਾਨੇ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਬੰਦਗੀ

ਛੋੜ ਯੇ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਝੰਜਟ ਕਿਉਂ ਵਕਤ ਜਾਯਾ ਕਰ ਰਹਾ
ਕਬ ਛੋੜ ਜਾਏ ਸਾਬ ਤੇਰਾ ਬੜੀ ਬੇਬਫਾ ਹੈ ਜਿੰਦਗੀ

ਦੇਗਾ ਨਹੀਂ ਸਾਬ ਤੇਰਾ ਭਾਈ ਬਹਨ ਬੇਟਾ ਕੋਈ
ਸਾਬ ਮੇਂ ਜਾਏਗੀ ਤੇਰੇ ਬਸ ਤੇਰੀ ਯੇ ਬੰਦਗੀ

ਦਸਤੂਰ¹ ਹੈ ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਪਿਆਰੇ ਦੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਾਬ ਕੋਈ
ਸਬ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਦਿਨ ਰਹਿ ਜਾਏਗੀ ਯੇ ਬੰਦਗੀ

ਸਾਂਸ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ ਜਬ ਤਕ ਸਾਬ ਦੇਤਾ ਹਰ ਕੋਈ
ਜਾਨ ਕੇ ਜਾਤੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਖਾਕ ਹੋਗੀ ਯੇ ਜਿੰਦਗੀ

ਸੈਂਕੜੋਂ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਬਾਦ ਤੁਮਕੋ ਮਿਲੀ ਆਦਮ ਕੀ ਸ਼ਕਲ
ਮਾਯਾ ਕੀ ਦਲਦਲ ਮੇ ਫਸ ਕਰ ਤੂ ਬਰਬਾਦ ਨਾ ਕਰ ਜਿੰਦਗੀ।

ਹੈਂ ਫਜ਼ੂਲ ਬਾਕੀ ਕੇ ਧੰਦੇ ਸਾਬ ਨਾ ਦੇਂਗੇ ਤੇਰਾ
ਯਾਦ ਕਰ ਉਸ ਮੇਹਰਬਾਂ ਕੋਂ ਜਿਸਨੇ ਅਤਾ ਕੀ ਜਿੰਦਗੀ

‘ਬੀਰ’ ਤੁਮਕੋ ਚਾਹੀਏ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਕੋ ਯਾਦ ਰੱਖ
ਹੈ ਯਹੀ ਜੀਨੇ ਕਾ ਮਕਸਦ ਕਰਤਾ ਚਲ ਤੂ ਬੰਦਗੀ

1. ਰਿਵਾਜ, 2. ਮੁੱਦਾ।

ਦਰਿਆ¹-ਏ- ਤਲਾਤੁਮ ਮੇਂ ਕੈਸੇ ਚਲਾਊਂ ਅਪਨੀ ਨਾਓ
ਇਕ ਤਰਫ ਹੈ ਦੁਨੀਆਂਦਾਰੀ ਇਕ ਤਰਫ ਹੈ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰ

ਕਿਸੇ ਕਹੇਂ ਕਿਸੇ ਮਿਲੇ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਨਾਏਂ ਕਿਸੇ ਹਮ
ਇਸ ਤਰਫ ਹੈਂ ਜਲਨੇ ਵਾਲੇ ਉਸ ਤਰਫ ਝੰਜਟ ਹਜ਼ਾਰ

ਹੈ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਯੇ ਜੀਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੈ ਇਕ ਬਬਾਲ
ਕਾਲੇ ਕਾਲੇ ਮਨ ਹੈ ਇਨਕੇ ਜੁਬਾਨ ਹੈ ਦੋ ਧਾਰ

ਟੇਹੜੇ ਟੇਹੜੇ ਰਸਤੇ ਇਸ ਕੇ ਇਨਸਾਨ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨੇ ਨਾ
ਕੋਈ ਆਏ ਮਰਦੇ²-ਕਾਮਿਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੋ ਦੇ ਸੁਧਾਰ

ਨਜ਼ਰੋਂ ਮੇਂ ਨਫਤਰ ਭਰੀ ਹੈ ਝਗੜੇ ਹੈਂ ਨਸਲੋਂ ਕੇ ਨਾਮ
ਜੰਗ ਪਰ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਮਿਦ³ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੈ ਇਨ ਪਰ ਸਵਾਰ

ਭਾਈ ਸੇ ਭਾਈ ਲੜ ਰਹਾ ਹੈ ਜਮੀਂ ਕੇ ਟੁਕੜੋਂ ਪੇ ਆਜ
ਅਪਨੋ ਹੀ ਕਾ ਕਰਕੇ ਕਤਲ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸ਼ਰਮਸ਼ਾਰ

ਕੋਈ ਬਤਲਾਏ ਇਨਹੇ ਮੁਹੱਬਤ ਸੇ ਜੀਨੇ ਕਾ ਚਲਨ
ਬੇਮੌਤ ਨਾ ਕੋਈ ਮਰੇ, ਨਾ ਉਜੜੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਘਰ ਬਾਰ

ਏ ਖੁਦਾ ਅਬ ਭੇਜ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਕੇ ਜੈਸਾ ਕਾਮਿਲ ਕੋਈ
ਕਰ ਕਰਮ ਬੰਦੋਂ ਪੇ ਅਪਨਾ ਸਲਾਮ ਹੈ ਤੁਝੇ ਬਾਰ ਬਾਰ

1. ਦਰਿਆ ਮੇਂ ਤੁਫਾਨ, 2. ਕਾਮਾਲ ਕਾ ਇਨਸਾਨ, 3. ਤਿਆਰ।

ਤੂ ਸਖੀ¹ ਬਨਕਰ ਕੇ ਆਯਾ ਜਬ ਭੀ ਮੈਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਮੇਂ ਥਾ
ਦੁਸ਼ਮਨ ਸੇ ਤੂ ਟਕਰਾ ਗਯਾ ਜਬ ਮੈਂ ਕਭੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਮੇਂ ਥਾ

ਕੈਸੇ ਭਲਾ ਭੁਲੂੰ ਤੁਝੇ ਔ ਮੇਰੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
ਮਦਦ ਕਰਨੇ ਆ ਗਯਾ ਜਬ ਭੀ ਮੈਂ ਜੋਖਿਮ² ਮੇਂ ਥਾ

ਦੇਖਾ ਹੈ ਤੁਮਕੋ ਏਕ ਬਾਰ ਬੇਸ਼ਕ ਵੇ ਇਕ ਖਵਾਬ ਥਾ
ਰੋਸ਼ਨ ਕਿਯਾ ਚਰਾਗੋਂ ਕੋ ਮੈਨੇਂ ਵੇ ਖਵਾਬ ਤੋ ਨਾਯਾਬ ਥਾ

ਜਬ ਸੇ ਤੇਰੇ ਦਾਮਨ ਕੋ ਪਕੜਾ ਮੈਨੇ ਮਦਦ ਕੇ ਵਾਸਤੇ
ਪਸਤ ਦੁਸ਼ਮਨ ਕੋ ਕਿਯਾ ਤੂ ਬੜ ਜਾਂ ਬਾਜ਼³ ਥਾ

ਦੇਖ ਕਰ ਚਮਤਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਬੜਾ ਹੈਰਾਨ ਥਾ
ਹੋ ਗਈ ਆਸਾਨ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕਿਯਾ ਤੇਰਾ ਅੰਦਾਜ਼ ਥਾ

ਯੇ ਤੇਰੀ ਇਨਾਯਤ⁴ ਹੀ ਥੀ ਹਮ ਜੀਤੇ ਰਹੇ ਆਗ ਮੇਂ
'ਬੀਰ' ਕਾ ਗਰ ਤੂ ਨਾ ਹੋਤਾ ਤੋ ਕਹਾਂ ਕਾਮਯਾਬ ਥਾ

ਚਲਤੇ ਰਹੇਂ ਰਸਤੋਂ ਪੇ ਤੇਰੇ, ਹਮ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਪੈਰੋਕਾਰ⁵
ਵਰਨਾ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਰਹਨਾ ਮੁਝਕੋ ਬੜਾ ਦੁਸ਼ਵਾਰ⁶ ਥਾ

ਝੂਠੇ ਹੈਂ ਸਬ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨਾਤੇ ਮਤਲਬ ਕੇ ਸਾਰੇ ਯਾਰ ਹੈਂ
ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ਇਕ ਸਾਥੀ ਸੱਚੇ ਤੁਮ ਪਰ ਮੇਰਾ ਏਤਬਾਰ ਥਾ

1. ਦੋਸਤ, 2. ਮੁਸ਼ਕਿਲ, 3. ਯੋਧਾ, 4. ਕ੍ਰਿਪਾ, 5. ਅਨੁਯਾਈ, 6. ਕਠਿਨ।

ਐ ਸਾਹਿਬੇ-ਕਮਾਲ ਗਰੀਬਨਵਾਜ਼ ਸ਼ਾਹੋ ਕੇ ਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਆਦਾਬਅਰਜ਼ ਐ ਮੁਸ਼ਕਿਲਕੁਸ਼ਾ¹ ਨਮਸ਼ਕਾਰ

ਸਾਂਸੇ ਮੇ ਤਮੁ ਨੀਦੋ ਮੇਂ ਤੁਮ ਖਵਾਬੋ ਮੇਂ ਤੁਮ ਆਤੇ ਰਹੋ
ਆਖੋਂ ਕੋ ਦੇ ਨੂਰੇ ਨਜ਼ਰ ਕਰਤੇ ਰਹੋਂ ਤੇਰਾ ਨਿਹਾਰ

ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਮੁਨਤਜ਼ਿਰ² ਹੈਂ ਰਾਹੋਂ ਮੇਂ ਖੜੇ ਹੈਂ ਕਬ ਸੇ ਤੇਰੇ
ਇਨਾਯਤ ਕਰੋ ਗਰੀਬੋਂ ਪੇ ਯਹਾਂ ਦਯਾ ਕਰੋ ਐ ਦਾਤਾਰ

ਦੋ ਸ਼ਕਤੀ ਹਮੇ ਜੀਨੇ ਕੋ ਫਾਨੀਏ³-ਜਹਾਂ ਮੇ ਸ਼ਾਦ ਰਹੋਂ
ਕਟ ਜਾਏ ਦਿਨ ਖੁਸ਼ੀਓਂ ਸੇ ਮੇਰਾ ਸੁਬਹ ਸੁਬਹ ਕਰੂੰ ਦੀਦਾਰ

ਨਾਯਕ ਹੋ ਤੁਮਹੀ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ ਤੁਮਹੀ ਮਾਲਿਕ ਹੋ ਹਸਤੀ ਕੇ
ਹੈ ਤੁਮ ਪੇ ਫਿਦਾਂ ਦੁਨੀਆ ਸਾਰੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰੋ ਕੀ ਨਕਸ਼ੋ⁴-ਨੁਹਾਰ

ਤੁਮਹਾਰੇ ਹੀ ਹੈਂ ਬਖਸ਼ੇ ਹੁਏ ਧਰਤੀ ਪੇ ਸਾਰੇ ਖਾਦ ਪਦਾਰਥ
ਸੁਕਰ ਕਰੇ ਹਰਦਮ ਤੇਰਾ ਪਾਕੀਜ਼ ਰਹੇ ਅਪਨਾ ਕਿਰਦਾਰ

ਜਪਤੇ ਰਹੋਂ ਤੇਰੀ ਮਾਲਾ ਹਰ ਸਾਂਸ ਮੇ ਹੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ
ਸਿੱਖੋਂ ਕੋ ਦੋ ਇਤਫਾਕ ਦਾਨ ਬਨੇ ਰਹੋਂ ਹਮ ਸਰਦਾਰ

ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਾ ਹੋਂ ਦੁਨੀਆ ਮੇ ਕਭੀ, ਚਲਤੇ ਰਹੋਂ ਨਸੀਹਤ ਪੇ ਤੇਰੀ
'ਬੀਰ' ਮਾਲਾਮਾਲ ਰਹੋਂ ਦੁਆਓਂ ਸੇ ਤੇਰੀ, ਨਾਨਕ ਹਮ ਤੇਰੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ

1. ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ, 2. ਇੰਤਜ਼ਾਰ, 3. ਮਿਟਨੇ ਵਾਲਾ ਸੰਸਾਰ,
4. ਖੂਬਸੂਰਤੀ, 5. ਪਵਿੱਤਰ, 6. ਕਾਮ।

ਲਫਜ਼ੋਂ ਕੀ ਲਤਾਫਤ¹, ਸ਼ੇਰੋ ਮੇਂ ਨਜ਼ਾਕਤ, ਅਪਨੀ ਰਫਾਕਤ² ਦੇ ਮੁਝੇ ਗਜ਼ਲੋਂ ਮੇਂ ਸਜਾ ਹੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ, ਪੜ੍ਹਨੇ ਮੇਂ ਸਦਾਕਤ³ ਦੇ ਮੁਝੇ

ਤੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਤੇ ਰਹੋਂ ਹਮ ਰਾਤ ਦਿਨ ਔਰ ਸੁਬਹ ਸ਼ਾਮ ਦਰਦ ਕੇ ਨਗਮੇ ਲਿਖੂ ਫੂਲ ਸਾ ਦਿਲ ਦੇ ਮੁਝੇ

ਫਸ ਗਯਾ ਹੂੰ ਦੁਨੀਆਦਾਰੀ ਕੇ ਭਰਮ ਮੇਂ ਆਜ ਕਲ੍ਹ ਤੁਮ ਬੜੇ ਹੋ ਕਰਮਫਰਮਾਂ⁴ ਅਪਨੀ ਇਬਾਦਤ ਦੇ ਮੁਝੇ

ਹੈ ਬੜਾ ਜਾਲਿਮ ਜ਼ਮਾਨਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ ਖਾਮਬਾਹ ਕੀ ਤੌਹਮਤੋਂ ਸੇ ਆਪ ਰਾਹਤ ਦੇ ਮੁਝੇ

ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਕੇ ਚਲ ਰਹੇਂ ਹੈਂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਦਮ ਪੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਪ ਨਾ ਗਰ ਸਾਬ ਦੇਤੇ ਤੋ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦੇਤੇ ਮੁਝੇ

ਆਤਿਸ਼⁵ ਕੇ ਢੇਰੋਂ ਪੇ ਸਜਾ ਹੈ ਆਜ ਦੁਨੀਆ ਕੀ ਯੇ ਸੇਜ ਚੈਨੋ ਅਮਨ ਹੋ ਹਰ ਜਗਹ ਮਾਹੌਲ ਐਸਾ ਦੇ ਮੁਝੇ

ਫਿਰ ਨਾ ਹੋ ਜਜ਼ੀਆ ਕਾ ਜ਼ਾਬਰ ਨਫਰਤ ਕਾ ਨਾ ਉਠੇ ਧੂੰਆਂ ਇਨਸਾਨ ਹੋ ਇਨਸਾਨ ਜੈਸਾ ਐਸਾ ਭਰੋਸਾ ਦੇ ਮੁਝੇ

ਰੋਜ਼ ਹੈ ਆਫਤ ਕਾ ਡਰ ਰਹਤੋਂ ਹੈਂ ਹਮ ਸਹਮੇ ਹੁਏ ਜੀਤ ਹੋ ਦੁਸ਼ਮਨ ਪੇ ਮੇਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤਾ⁶ ਕਰਦੇ ਮੁਝੇ

1. ਰਵਾਨੀ, 2. ਪਿਆਰ, 3. ਸਾਦਾਪਨ, 4. ਦਯਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ,
5. ਆਗ, 6. ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ।

ਭਟਕੇ ਹੁਏ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਨਯਾ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾ ਦਿਆ
ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਊਂ ਉਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਜਿਸ ਨੇ ਜੀਨਾ ਸਿਖਾ ਦਿਆ

ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਯਾਦ ਤੁਮਕੋ ਮਕਸਦ ਹੈ ਆਜ ਹਾਥ ਮੇਂ
ਅੰਧੇਰੇ ਕੋ ਮਿਟਾ ਕਰ ਫਿਰ ਸੇ ਉਜਾਲਾ ਕਰ ਦਿਆ

ਸ਼ੱਮਾ ਯੇ ਜਲਤੀ ਰਹੇ ਬਸ ਯਾਦੋਂ ਮੇਂ ਬਸਤੇ ਰਹੇ
ਮਿਟਾ ਕਰ ਤਾਰੀਕਿਆ¹ ਦਿਲ ਕੋ ਫਿਰੋਜਾਂ² ਕਰ ਦਿਆ

ਰਖੋ ਰਹਮਤ³ ਕੀ ਨਜ਼ਰ ਬੰਦੋ ਪੇ ਅਪਨੇ ਤੁਮ ਜ਼ਰਾ
ਹਮਨੇ ਅਬ ਤੁਮਹੀ ਪਰ, ਅਪਨਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖ ਦਿਆ

ਸ਼ਾਦ ਰਹਕਰ ਹਮ ਤੁਮਹਾਰਾ ਨਾਮ ਬਸ ਜਪਤੇ ਰਹੇ
ਅਬ ਦੁਆ ਪੂਰੀ ਹੁਈ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਕੋ ਔਝਲ ਕਰ ਦਿਆ

ਹਮ ਨਹੀਂ ਥੇ ਕੋਈ ਕਾਮਿਲ⁴ ਬਸ ਸਾਥ ਹੈ ਤੇਰੀ ਦੁਆ
ਨਾਦਾਨ ਕੋ ਜ਼ਕਾ⁵ ਬਨਾ ਕਰ ਜ਼ਹਨ⁶ ਰੋਸ਼ਨ ਕਰ ਦਿਆ

ਉਮੀਦ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਖੜਾ ਹੈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਸਿਲਸਿਲਾ
ਆਪਕੇ ਸਦਕੇ ਸੇ ਹਮਨੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕੋ ਆਸਾਂ ਕਰ ਦਿਆ

ਹੈ ਹਮੇ ਹਾਸਿਲ ਅਗਰ ਤੇਰੀ ਦੁਆਓਂ ਕਾ ਵੇ ਹਾਥ
'ਬੀਰ' ਕੋ ਮੁੱਦਾ ਮਿਲਾ, ਕਿੱਸਾ ਕੋਤਾ⁷ ਕਰ ਦਿਆ

1. ਅੰਧੇਰੇ, 2. ਉਜਾਲਾ, 3. ਦਯਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ,
4. ਵਿਦਵਾਨ, 5. ਪੜ੍ਹਾਲਿਖਾ, 6. ਦਿਮਾਗ, 7. ਛੋਟਾ।

ਚਾਂਦ ਤਾਰੋਂ ਕੀ ਤਰਹ ਓਜਲਾ ਹਮੇ ਇਖਲਾਕ¹ ਦੇ
ਨਸਲੋਂ ਕੋ ਅਪਨਾ ਪਿਆਰ ਦੇ ਟੂਟੇ ਨਾ ਵੇ ਇਤਫਾਕ² ਦੇ

ਦਿਲ ਮੇਂ ਨਾ ਕੋਈ ਫਰਕ ਹੋ ਨੀਯਤ ਹਮਾਰੀ ਸਾਫ ਹੋ
ਘਰ ਮੇਂ ਨਾ ਕੋਈ ਘਾਤ ਹੋ ਐਸਾ ਹਮੇ ਏਤਮਾਦ³ ਦੇ

ਸ਼ਰਸ਼ਾਦ ਹੋ ਆਬਾਦ ਹੋ ਨਾਮਲੇਵਾ ਨਾਨਕ ਤੇਰੇ
ਪੰਥ ਯੇ ਚਲਤਾ ਰਹੇ ਰਹਮਤ ਕਾ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇ

ਪਾਪ ਕੀ ਬਾਰਾਤ ਲੇਕਰ ਉਠੇ ਨਾ ਫਿਰ ਬਾਬਰ ਕੋਈ
ਬੇਟੀ ਬਹਨ ਨਿਡਰ ਬਸੇਂ ਐਸਾ ਹਮੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ

ਭੂਖੇ ਨੰਗੋਂ ਔਰ ਗਰੀਬੋਂ ਪੇ, ਤੁਮ ਕਰੋ ਰਹਮੋ- ਕਰਮ
ਬੇਘਰੋਂ ਔਰ ਬੇਸਹਾਰਾ ਕੇ ਲਿਯੇ ਘਰਬਾਰ ਦੇ

ਤੇਰੇ ਮੁਰੀਦੋਂ ਕੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ
ਮੇਹਮਾਂ ਬਨਕੇ ਏਕ ਦਿਨ ਖੁਦ ਹਮੇਂ ਦੀਦਾਰ ਦੇ

ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਕਟਤੇ ਰਹੇਂ ਹਰ ਸਾਂਸ ਮੇਂ ਹੋ ਤੇਰੀ ਯਾਦ
ਹਰ ਦਿਨ ਹੋ ਇਕ ਖੁਸ਼ਬੂ ਭਰਾ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਹੀ ਸੰਗਰਾਂਦ ਦੇ

‘ਬੀਰ’ ਕੋ ਜਬ ਸੇ ਹੁਆ ਹੁਕਮੋ⁴-ਇਲਾਹੀ ਐ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ
ਸ਼ੁਉਰ⁵ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਦੇ ਲਿਖਨੇ ਕੀ ਤੂ ਔਕਾਤ⁶ ਦੇ

1. ਚਰਿਤਰ, 2. ਆਪਸੀ ਪਿਆਰ, 3. ਭਰੋਸਾ, 4. ਰਬ ਕਾ ਹੁਕਮ,
5. ਅਕਲ, 6. ਤਾਕਤ।

ਹਿੰਮਤ ਕਭੀ ਹਾਰੇ ਨਾ ਹਮ ਭੁਲਾਏ ਨਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ
ਪਾਪ ਕੋ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਸੋਚਾ ਕਰੋ ਅੰਜਾਮ¹ ਕੋ

ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈਂ ਗੁਮਰਾਹ ਹੈਂ ਬਾਤੋਂ ਮੇਂ ਆ ਜਾਤੇ ਹਮ
ਗਰ ਭਟਕ ਜਾਏਂ ਕਭੀ ਲੋਟ ਆਏ ਹਮ ਘਰ ਸ਼ਾਮ ਕੋ

ਨਾਮ ਕਾ ਤੇਰਾ ਸਹਾਰਾ ਹੈ ਬੜੀ ਰਾਹਤ ਕੀ ਬਾਤ
ਯਾਦੋਂ ਮੇਂ ਤੁਮ ਕੋ ਬਸਾ ਕਰ ਪੀਤੇ ਰਹੋਂ ਇਸ ਜਾਮ ਕੋ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਯੇ ਸਫਰ ਥਾ ਕਾਟਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਬੜਾ
ਆਸਾਨ ਹੁਈ ਰਹਗੁਜ਼ਰ² ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ਕੋ

ਆਪਨੇ ਦਿਖਲਾ ਦਿਆ, ਹਮੇ ਰਾਸਤਾ ਜੀਨੇ ਕਾ 'ਬੀਰ'
ਕਰ ਬੰਦਗੀ ਬੰਦੇ-ਖੁਦਾ ਮਤ ਭੂਲ ਉਸਕੇ ਨਾਮ ਕੋ

ਜਬ ਕਭੀ ਦੁਸ਼ਵਾਰੀਆਂ³ ਭਾਰੀ ਪੜ੍ਹੀ ਹਯਾਤ ਪੇ
ਨਾਮ ਲੇਤੇ ਹੀ ਤੇਰਾ ਚੰਪਤ ਹੁਈ ਕਿਸੀ ਧਾਮ ਕੋ

ਐ ਨਬੀ ਅਬ ਪਾਸ ਆ ਬੈਠ ਸਰ ਆਖੋਂ ਪੇ ਤੂ
ਦੀਦਾਰ ਸੇ ਕਰ ਇੱਤਰ⁴-ਆਗੀਂ ਭਟਕੀ ਹੁਈ ਆਵਾਮ ਕੋ

ਰੂਹ ਕੀ ਰਿਜ਼ਾ ਹੈ ਤੁਹੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ਮੇਂ ਹੈ
ਜੈਸੇ ਮਛਲੀ ਕੋ ਹੈ ਪਾਨੀ, ਸਬਜ਼ਾ ਹੈ ਗੁਲਫਾਮ⁵ ਕੋ

1. ਨਤੀਜਾ, 2. ਰਾਸਤਾ, 3. ਮੁਸ਼ਕਲੋਂ, 4. ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੇ ਤਰਬਤਰ, 5. ਫੂਲ ਪੱਤੇ।

ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਉਂ ਕੁਦਰਤ ਪੇ ਤੇਰੀ ਐ ਮੇਰੀ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ
ਜਾਨ ਕੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਯਹੀਂ ਹੈਂ ਔਰ ਯਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂਨਿਸਾਰ¹

ਸ਼ਾਦਆਨੇ² ਭੀ ਯਹਾਂ ਹੈ ਰੰਗੀਨ ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੀ ਫਿਜ਼ਾ
ਦਰਦ ਕੀ ਸ਼ਹਿਨਾਈਆਂ ਹੈਂ ਔਰ ਮਾਤਮ ਕੇ ਸਿਤਾਰ

ਜਮੀਰ ਕੇ ਕਾਤਿਲ ਹੈਂ ਯਾਂ, ਨੁਕਤਾਚੀਂ ਕੀ ਟੋਲੀਆਂ
ਸੱਚ ਕੇ ਭੀ ਹੈਂ ਨਾਮਲੇਵਾ ਔਰ ਤੇਰੇ ਪੈਰੋਕਾਰ

ਕੋਈ ਅੱਛਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਕੇ ਅਲਫਾਜ ਮੇ ਨਾ ਕਹ ਸਕੂੰ
ਹੈ ਕੋਈ ਇਤਨਾ ਬੁਰਾ ਲਾਹਨਤ ਹੈ ਉਸਪੇ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ

ਉਜਲੇ ਸਵੇਰ ਹੈ ਕਹੀਂ ਉਮੀਦ ਕੀ ਕਲੀਆਂ ਲਿਏ
ਹੈ ਕਹੀਂ ਰਾਤੋਂ ਕੇ ਸਾਏ ਪਲਤੇ ਜਹਾਂ ਹੈਂ ਗੁਨਹਗਾਰ

ਸਰਦਾਰੀਆਂ ਹੈਂ ਝੂਠ ਕੀ ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਰਬ ਕਾ ਉਨਹੋਂ
ਸੱਚੋਂ ਕੇ ਫਾਂਸੀ ਪਰ ਚੜ੍ਹਾ ਕਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਖੁਸ਼ਗਵਾਰ

ਵਾਦੀਆਂ ਹੈਂ ਸਕੂਨ³ ਬਰਪਾ ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ
ਜੰਗ ਕੇ ਬਾਦਲ ਕਹੀਂ ਹੈਂ ਰੋ ਰਹੇਂ ਹੈਂ ਜ਼ਾਰੋ-ਜ਼ਾਰ

ਸ਼ਾਯਰੀ ਹੈ ਮਹਿਫਲੋਂ ਹੈਂ ਲਿਖ ਰਹਾਂ ਹੂੰ ਤੇਰੇ ਗੀਤ
'ਬੀਰ' ਹੈ ਕਹੀਂ ਸਿਆਸਤ ਕਾ ਫੰਡਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤੀਖੇ ਵਾਰ

1. ਜਾਨ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ, 2. ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ, 3. ਸ਼ਾਤੀ ਸੇ ਭਰਪੂਰ।

ਤੂ ਮੇਰਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ, ਤੂ ਮੇਰਾ ਕਾਰਨ¹-ਕਰੀਮ
ਤੂ ਹੀ ਦੇਤਾ ਰੋਟੀ ਸਭ ਕੋ ਤੂ ਹੀ ਦਾਤਾ ਤੂ ਰਹੀਮ

ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਤੂ ਅਪਨਾ ਕਰਵਾਨਾ ਭਵ-ਸਾਗਰ ਕੋ ਪਾਰ
ਤੇਰੀ ਰਹਮਤ ਕੀ ਸੁਆਏ² ਪੜ੍ਹਤੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਜਬੀਨ

ਤਸੱਵਰ ਮੈਂ ਤੁਮ ਆਤੇ ਰਹੋ ਦੇਤੇ ਰਹੋ ਹਮਕੋ ਨਿਜ਼ਾਤ³
ਮੁੜਕੋ ਦੇ ਲਵਜੋਂ ਕੀ ਲੱਜਤ, ਰੋਜ਼ ਤੂ ਤਾਜ਼ਾ ਤਰੀਨ

ਅਨਜਾਨ ਹੈ ਹਮ ਜਾਨੇ ਨਾ ਅੱਯਾਰ⁴ ਲੋਗੋਂ ਕੀ ਜੁਬਾਂ
ਸੀਧੇ ਸਾਦੇ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਨਾਨਕ ਬਨਾ ਦੋ ਤੁਮ ਜ਼ਹੀਨ

ਭਲੇ-ਮਾਨਸ ਕਾ ਜ਼ਮਾਨਾ ਕਲ ਭੀ ਨਾ ਥਾ, ਨਾ ਆਜ ਹੈ
ਭੂਤਨਾ ਬਤਾਨੇ ਵਾਲੇ 'ਬੀਰ' ਕਿਤਨੇ ਥੇ ਕਮੀਨ

ਨਿਰਧਨ ਔਰ ਨਿਰਬਲ ਕੋ ਹੈਂ ਜਹਾਂ ਮੇ ਕੋਰੀ ਠੋਕਰੇ
ਟਿਕ ਨਾ ਪਾਯੇ ਵੇ ਜਹਾਂ ਮੇਂ ਜਿਨਕੀ, ਨ ਥੀ ਕੋਈ ਜਮੀਨ

ਤਾਕਤ ਬਿਨਾ ਜਹਾਂ ਮੇਂ, ਨਾ ਧਰਮ ਹੈ ਨਾ ਰਾਜ ਹੈ
ਕਮਜ਼ੋਰ ਲੋਗੋਂ ਕੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਬਸ ਤੋਹੀਨ

ਜਬ ਛੋੜੀ ਦੁਨੀਆਂਦਾਰੀ ਮੁੜਕੋ ਮਿਲਾ ਤੇਰਾ ਪਤਾ
ਗਮ ਨੇ ਨਾ ਮੁੜਕੋ ਸਤਾਯਾ ਨਾ ਹੁਆ ਇਸਕਾ ਅਧੀਨ

1. ਰੱਬ, 2. ਕਿਰਨੇ, 3. ਛੁਟਕਾਰਾ, 4. ਚਾਲਾਕ, 5. ਬੇਜ਼ਤੀ।

ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਕੀ ਹਿਕਮਤ¹ ਹੈ ਸਾਰੀ ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਮੇਂ ਹੈ ਤੇਰਾ ਨਾਮ
ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਮੇਂ ਹੈ ਸਿਫਤ ਤੇਰੀ ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਮੇਂ ਹੈ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ

ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਸੇ ਪਹਿਚਾਨੇ²-ਆਦਮ ਹੈਵਾਨ ਸੇ ਕਰਤੀ ਅਲਗ
ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਮੇਂ ਤੇਰੀ ਅਕੀਦਤ ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਮੇਂ ਸਾਰੇ ਦਿਵਾਨ

ਪੇੜ ਪੌਦੇ ਔਰ ਪੰਛੀ ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਬਿਨਾ ਹੈਂ ਨਾਸਮਝ
ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਕੀ ਮਹਿਮਾ³ ਬਤਾ ਕਰ ਹਮਕੋ ਦਿਆ ਰੱਬ ਕਾ ਨਿਸ਼ਾਨ

ਜਬ ਤਲਕ ਬੋਲੇ ਨਾ ਬੰਦਾ ਪਤਾ ਉਸ ਕਾ ਲਗਤਾ ਨਹੀਂ
ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਸੇ ਮੰਦਾ ਹੈ ਇਨਸਾ ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਸੇ ਹੈ ਉਸਕੀ ਸ਼ਾਨ

ਇਰਸ਼ਾਦ⁴ ਕਰ ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਚੰਗੇ ਦਾਦ ਪਾਤੇ ਹੈਂ ਸਭੀ
ਪਰ ਕਭੀ ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਕੜਵੇ ਲੇਤੇ ਹੈ ਬੰਦੋਂ ਕੀ ਜਾਨ

ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਮੇ ਲੱਜਤ⁵ ਛੁਪੀ ਹੈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੇ ਰਾਜ ਭੀ
ਇਸ ਮੇਂ ਛੁਪੀ ਹੈ ਦਿਲ ਕੀ ਬਾਤੋਂ ਔਰ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਅਰਮਾਨ

ਇਲਮ ਕਾ ਸਾਰਾ ਸਮੰਦਰ ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਹੀ ਮੇਂ ਹੈ ਨਿਹਾਂ⁶
ਬੋਲ ਹੀ ਪਰਚਾਨ ਤੇਰੀ-ਔਰ ਤੇਰੀ ਹੈ ਜੁਬਾਂ

ਲਿਖਨੇ ਕਾ ਜ਼ਰੀਆ ਹੈ ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਕਹ ਦਿਆ ਔਰਾਕ⁸ ਪੇ
ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਨੇ ਸਿਕੰਦਰ ਬਨਾਯਾ 'ਬੀਰ' ਜੈਸਾ ਨਾਤਬਾਂ⁷

1. ਜਾਦੂਗਰੀ, 2. ਆਦਮੀ ਕੀ ਪਹਿਚਾਨ, 3. ਮਹਾਨਤਾ, 4. ਕਹਕਰ,
5. ਛੁਪਾ ਹੁਆ, 6. ਮਜ਼ਾ, 7. ਕਮਜ਼ੋਰ, 8. ਕਾਰਜ।

ਇਕ ਹਮਾਰੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਹੈ ਅਰਮਾਨ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਤੁਝੇ
ਫਾਸਿਲੇ ਮਿਟ ਜਾਏਂ ਸਾਰੇ ਇਕ ਬਾਰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁਝੇ

ਆਤੀ ਰਹੇ ਬਸ ਯਾਦ ਤੇਰੀ ਕਰਤੇ ਰਹੇਂ ਜੀਵਨ ਸਫਲ
ਅਪਨੀ ਝੋਲੀ ਸੇ ਅਗਰ ਮੁਰਾਦੇਂ ਨਜ਼ਰ¹ ਕਰਦੇ ਮੁਝੇ

ਸਾਦਗੀ ਸੇ ਹਮ ਰਹੇਂ ਚਲਤੇ ਰਹੇਂ ਰਸਤੇ ਤੇਰੇ
ਬਖਸ਼ ਕਰ ਹਲੀਮੀਆਂ ਤਕੱਬੁਰ² ਸੇ ਰਾਹਤ ਕਰ ਮੁਝੇ

ਰਸਤੇ ਕੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲੇਂ ਆਸਾਨ ਹੋ ਜਾਏ ਮੇਰੀ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੇਂ ਗਮ ਨਾ ਹੋ ਐਸੀ ਹਯਾਤੀ³ ਦੇ ਮੁਝੇ

ਜੋ ਦਿਲ ਮੇਂ ਆਯਾ ਕਹ ਰਹਾ ਹੂੰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰ
ਬੇਖੁਦੀ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਅੰਦਾਜੇ⁴ ਬਯਾਨੀ ਦੇ ਮੁਝੇ

ਹੋ ਗਯੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਬ ਜਿਸਨੇ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ
ਬੋੜੀ ਸੀ ਬੁਲੰਦੀ ਦੇ ਕਰ ਖਸ਼ਨੁਮਾ⁵ ਕਰ ਦੇ ਮੁਝੇ

ਭੂਲੇ ਨਾ ਹਮ ਤੁਝਕੋ ਕਭੀ ਐਸਾ ਹਮੇ ਅਹਸਾਸ ਦੇ
ਪੜ੍ਹਤੇ ਰਹੇ ਹਮ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ਯੇ ਇਰਾਦਾ ਦੇ ਮੁਝੇ

‘ਬੀਰ’ ਝੂਠ ਕੇ ਤਾਜਿਰ⁶ ਯਹਾਂ ਹੈਂ ਸਚਾਈ ਕਾ ਨਾ ਨਾਮੋ ਨਿਸ਼ਾ
ਚਲ ਸਕੂੰ ਨੇਕੀ ਪੇ ਮੈਂ ਸੌਗਾਤ ਐਸੀ ਦੇ ਮੁਝੇ

1. ਮੁਰਾਦ ਮਿਲਨਾ, 2. ਘਮੰਡ, 3. ਜ਼ਿੰਦਗੀ, 4. ਲਿਖਨੇ ਕਾ ਢੰਗ,
5. ਸੁਦੰਰ, 6. ਸੌਦਾਗਰ।

ਸਦਕੇ ਤੇਰੀ ਦੁਆਓ ਕੇ ਜੀਵਨ ਉਜਾਲਾ ਹੋ ਗਯਾ
ਅੰਧੇਰਾ ਕਹੀਂ ਛੁਪ ਗਯਾ ਮੇਰਾ ਮੁਕੱਦਰ ਬਨ ਗਯਾ

ਬੇਜ਼ਾਰ¹ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਤੁਮਹਾਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੈ ਆਸਰਾ
ਸਰ ਪੇ ਹਮਾਰੇ ਹਾਥ ਰੱਖਾ ਅਪਨਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਹੋ ਗਯਾ

ਲੰਬੀ ਕਤਾਰੋਂ ਲਗ ਰਹੀ ਤੇਰੇ ਦੀਦਾਰ ਕੇ ਲਿਏ
ਦਰ ਪੇ ਤੇਰੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਜਹਾਨ ਸਾਰਾ ਝੁਕ ਗਯਾ

ਖਾ ਰਹੇ ਹੈਂ ਦਿਨ ਰਾਤ ਖਾਨਾ ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਹੈ ਬਰਕਤ ਬੜੀ
ਛਕ ਗਯਾ ਲੰਗਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਸ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੋ ਗਯਾ

ਬੇ ਸਹਾਰੋਂ ਕੇ ਲਿਏ ਇਕ ਕਾਮ ਐਸਾ ਕਰ ਦਿਆ
ਜਿਸ ਕਾ ਨਾ ਕੋਈ ਠਿਕਾਨਾ ਉਸ ਕੋ ਬਸੇਰਾ ਮਿਲ ਗਯਾ

ਐ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰੂੰ ਕਿਆ ਕਿਆ ਯਹਾਂ ਮੇ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ
ਫਲਸਫਾ ਤੇਰਾ ਜਹਾਂ ਮੇ ਸ਼ਮੂਾ ਨਈ ਜਲਾ ਗਯਾ

ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਾ ਤਰੀਕਾ ਆਸਾਨ ਸਾ ਬਤਲਾ ਦਿਆ
ਯਾਦ ਕਰ ਜਬ ਚਾਹੇ ਉਸਕੋ ਤੁਝਕੋ ਤੇਰਾ ਰੱਬ ਮਿਲ ਗਯਾ

ਬਾਟੇ ਨਾ ਤੁਮ ਇਨਸਾਨ ਕੋ ਛੋਟੇ ਬੜੇ ਹੈਂ ਉਸ ਕੇ ਸਭ
ਪੰਗਤ ਮੇ ਸਭ ਬਿਠਾ ਦਿਯੇ ਮਸਲਾ ਬੜਾ ਹੱਲ ਹੋ ਗਯਾ

1. ਉਦਾਸ।

ਫੂਲੋਂ ਮੇਂ ਰੰਗ ਭਰਤਾ ਹੈ ਤੂ ਪੰਛੀ ਗਾਤੇ ਤੇਰੇ ਗੀਤ
ਫਾਕਤਾ¹ ਸੁਬਹ ਸਵੇਰੇ ਪੁਕਾਰੇ ਤੁਝੇ ਦਾਤਾ ਤੂ

ਤੀਤਰ ਕੋ ਦੇਖੋ ਸੁਬਹ ਸ਼ਾਮ ਗਾਤਾ ਹੈ ਤੇਰਾ ਮਧੁਰ² ਗਾਨ
ਸੁਭਾਨ ਤੇਰੀ³ ਕੁਦਰਤ ਕੇ ਨਗਮੇ ਮੇਂ ਕਭੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤੂ

ਚਾਂਦ ਸੂਰਜ ਔਰ ਸਿਤਾਰੇ ਸਭ ਤੇਰੀ ਆਖੋਂ ਕੇ ਨੂਰ
ਖਿਲਤੀ ਕਲੀ ਕੀ ਕੋਖ ਮੇਂ ਸਵਾਤੀ⁴ ਕੋ ਬਰਸਾਤਾ ਹੈ ਤੂ

ਕਲੀਓਂ ਕੋ ਦੇ ਕਰ ਹੁਸਨ ਖੁਸ਼ਬੂ ਕੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਨੁਹਾਰ
ਹਰ ਫੂਲ ਔਰ ਫੁਲਵਾੜੀਓਂ ਕੇ ਆਂਚਲ ਮੇਂ ਛੁਪਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤੂ

ਬਾਦੇ ਬਹਾਰੀ ਆਗ ਪਾਨੀ ਸਭ ਹੀ ਹੈ ਜਲਵਾ ਤੇਰਾ
ਬਰਕ⁵ ਮੇਂ ਪਾਨੀ ਕੀ ਰਿਮਝਿਮ, ਬਰਫ ਮੇਂ ਸ਼ਰਰ⁶ ਭਰਤਾ ਹੈ ਤੂ

ਮਸਤ ਹੋ ਕਰਕੇ ਪਪੀਹਾ ਨਗਮੇ ਸੁਨਾਤਾ ਹੈ ਤੁਝੇ
ਕੋਯਲ ਕੇ ਗੀਤੋਂ ਮੇਂ ਗੁਲੂਕਾਰੀ ਕੋ ਭੀ ਭਰਤਾ ਹੈ ਤੂ

ਕਲਾਬਾਜ਼ੀਆਂ ਖਾਕਰ ਕਬੂਤਰ ਹਵਾ ਮੇਂ ਰਿਝਾਤਾ ਤੁਝੇ
ਮੋਰਨੀ ਕੇ ਰਕਸ⁶ ਕੋ ਨਾਜ਼ਨੀਨਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੂ

ਸੁਖਨਵਰੀ⁷ ਕਾ ਹਮ ਦਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਮਗਰ
'ਬੀਰ' ਕੇ ਦਸਤੇ⁸ ਕਲਮ ਕੋ ਸੁਖਨਵਰੀ⁹ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੂ

1. ਘੁਗੀ, 2. ਮੀਠੇ, 3. ਯਾ ਰਬ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ, 4. ਪਾਨੀ ਕੀ ਬੂੰਦ ਜੋ ਸਵਾਤੀ ਨਛਤਰ ਮੇਂ ਗਿਰਤੀ ਹੈ, 5. ਬਿਜਲੀ, 5ਅ ਅੰਗਾਰੇ, 6. ਨਾਚ, 7. ਸ਼ਾਯਰੀ, 8. ਹਾਥ ਕਾ ਕਲਮ, 9. ਕਵਿਤਾ ਲੇਖਨ।

ਭੂਖ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ
ਪਿਆਸ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਾਨ ਕੀ

ਧੂਪ ਖਿਲ ਗਈ ਹੈ ਉਜਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ
ਪਰਛਾਈਂ ਮਿਟ ਗਈ ਹੈ ਝੂਠੇ ਅਗਿਆਨ ਕੀ

ਯਾਦ ਆਤੀ ਹੈ ਮੁਝੇ ਉਦਾਸੀਓਂ ਕੀ ਜ਼ਾਰਤੋਂ
ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਸੇ ਬਾਤਚੀਤ ਆਪਕੀ

ਉਠਨਾ ਸਵੇਰੇ ਔਰ ਖੇਤੋਂ ਮੇ ਕਾਮ ਕਰਨਾ
ਦਸ ਨਾਖੂਨੋਂ ਕੀ ਕਮਾਈ ਵੋ ਆਪ ਕੀ

ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਨਾ ਆਪਕਾ
ਪਾਖੰਡੋਂ ਕੋ ਛੋੜੋਂ ਸਫਾਈ ਵੋ ਆਪਕੀ

ਅਸੂਲੋਂ ਪੇ ਚਲਕਰ ਨਿਜੀ ਮਕਸਦ ਕੋ ਛੋੜਾ
ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕੋ ਦੇਨਾ ਵੋ ਗੁਰੂ ਗੱਦੀ ਆਪਕੀ

ਭੂਖੇ ਫਕੀਰੋਂ ਕੋ ਖਾਨਾ ਖਿਲਾਨਾ
ਬੜੀ ਥੀ ਕਮਾਈ ਨਾਨਕ ਵੋ ਆਪਕੀ

ਦੇਖਾ ਕਰੇ ਹੈ ਜ਼ਮਾਨਾ ਤੁਝੇ ਨਾਨਕ
ਤੇਰਾ ਸਬਕ ਔਰ ਰਹਨੁਮਾਈ ਆਪਕੀ

ਇਤਨੀ ਦਯਾ ਤੂ ਹਮ ਪੇ ਕਰ ਹਮੇ ਬੁਰਾ ਨਾ ਬਨਨੇ ਦੇ
ਐਸਾ ਦੇ ਕਿਰਦਾਰ¹ ਹਮੇ ਜੋ ਸ਼ਰਮਸ਼ਾਰ ਨਾ ਹੋਨੇ ਦੇ

ਹਮ ਤੇਰੇ ਮਸ਼ਕੂਰ² ਹੈਂ ਦਾਤਾ ਤੂਹੀ ਹਮਾਰੇ ਸੰਗ ਹੈ
ਰਸਤੇ ਕਰ ਹੱਮਬਾਰ³ ਸਭਕੇ ਦੁਸਵਾਰ ਨਾ ਹੋਨੇ ਦੇ

ਮਸਤੀ ਦੇ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਹਮਕੋ ਐ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ
ਦੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮੁਝਕੋ ਸਦਾ⁴ ਔਰ ਨਾ ਗਮਖ਼ਾਰ ਦੇ

ਤੇਰੇ ਦਰ ਕੇ ਹਮ ਹੈ ਭਿਖਾਰੀ ਦਾਤੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤੂ
ਕਬਸੇ ਖੜੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰ ਪੇ ਹਮਕੋ ਜੋ ਹੈ ਦਰਕਾਰ⁵ ਦੇ

ਬੋਲ ਕਰ ਜੋ ਜਖਮ ਦੇਤੇ ਮਾਨਿੰਦ ਹੈਂ ਤਲਵਾਰ ਕੇ
ਸੰਗ ਦੇ ਮਾਨਸ ਭਲੇ ਕਾ ਨਾ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਪੈਰੋਕਾਰ⁶ ਦੇ

ਰਾਜਦਾਰੀ ਜੋ ਨਿਭਾਏ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਤੋੜੇ ਮੇਰਾ
ਮੇਰਾ ਭਰੋਸਾ ਤੋੜ ਡਾਲੇ ਤੂ ਐਸਾ ਮੁਝ ਨਾ ਯਾਰ ਦੇ

ਇਮਾਨਦਾਰੀ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਹੋ ਸਦਾ ਅਪਨਾ ਅਸੂਲ
ਬੇਇਮਾਨੀ ਪਰ ਮੁਨੱਸਰ ਖੁਦਾਰਾ ਨਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ

ਮੁਫਲਿਸੀ ਮੇਂ ਭੀ ਹੋ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਸ਼ੁਕਰ ਹਮ ਕਰਤੇ ਰਹੇਂ
'ਬੀਰ' ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਦੇ ਸਭੀ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਨਾ ਕੋਈ ਬੀਮਾਰ ਦੇ।

1. ਕਾਮ, 2. ਰਿਣੀ, 3. ਸਾਫ 4. ਖੁਸ਼, 5. ਜ਼ਰੂਰਤ, 6. ਚੇਲੇ, 7. ਗਰੀਬੀ।

ਹੈ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ¹ ਐ ਨਾਨਕ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ਼
ਜਿਸ ਕਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਜਹਾਂ ਮੇਂ ਉਸ ਕਾ ਤੁਮ ਦੇਤੇ ਹੋ ਸਾਥ

ਜਗਮਗਾ ਰਹਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਕਾਰਵਾਂਏ-ਜ਼ਿੰਦਗੀ
ਰਾਤ ਕੋ ਤੂ ਦਿਨ ਬਨਾਤਾ-ਦਿਨ ਕੋ ਬਨਾਤਾ ਫਿਰ ਸੇ ਰਾਤ

ਸੀਖ ਦੇਤਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੋ ਦੇਤਾ ਗਦਾ² ਕੋ ਮਾਲੋਜ਼ਰ³
ਰਾਜਾ ਕੋ ਤੂ ਰੰਕ ਕਰਤਾ ਬਹਾਰੋਂ ਕੋ ਤੂ ਦੇਤਾ ਸਬਾਤ

ਆਪ ਕੇ ਚੇਹਰੇ ਪੇ ਹੈਂ ਮਾਰੋ⁴ ਅੰਜੁਮ ਕਾ ਜਲਾਲ
ਹੈ ਖੜੀ ਮਕਦਮ⁵ ਮੇ ਤੇਰੇ-ਚਾਂਦ ਤਾਰੋਂ ਕੀ ਬਰਾਤ

ਨੁਕਤਾਚੀਂ ਸਹਨੀ ਪੜੀ ਥੀ ਆਪਕੋ ਭੀ ਐ ਹਜ਼ੂਰ
ਝੁਕ ਗਯਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਕਰ-ਨਿੰਦਕ ਜੋ ਕਰਤਾ ਤੇਰੀ ਬਾਤ

ਸਾਥ ਬਸ ਤੁਮਨੇ ਨਿਭਾਯਾ ਅਪਨੇ ਪਰਾਏ ਹੋ ਗਯੇ
ਵੋ ਭੀ ਪਛਤਾਯਾ ਬੜਾ ਜਿਸਨੇ ਲਗਾਈ ਹਮ ਪੇ ਘਾਤ

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੋ ਸੁਖ ਦਿਆ ਨਯਾ ਦੇ ਕਰ ਜਗ ਕੋ ਪਯਾਮ⁶
ਨਾਨਕ ਬਤਾਯਾ ਨਾਮ ਅਪਨਾ ਬੇਦੀ ਬਤਾਈ ਅਪਨੀ ਜਾਤ

ਬਚ ਨਾ ਸਕਾ ਕੋਈ ਯਹਾਂ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਆਘਾਤ ਸੇ
ਕਯਾ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਔਰ ਮੋਮਿਨ⁷ ਸਭ ਪੇ ਹੁਏਂ ਹੈ ਤਾਸੁਰਾਤ⁸

1. ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ, 2. ਗਰੀਬ, 3. ਧਨ, 4. ਚਾਂਦ ਸੂਰਜ, 5. ਸਵਾਗਤ,
6. ਪੈਗਾਮ, 7. ਭਗਤ, 8. ਵਿਵਾਦ।

ਛੋੜ ਕਰ ਝਗੜੇ ਝਮੇਲੇ ਤੂੰ ਸਮਝ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰ
ਯਾਦ ਰੱਖ ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਈਮਾਨ ਕੀ ਤੂੰ ਬਾਤ ਕਰ

ਰੱਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੁਝ ਯਹਾਂ ਬੇਕਾਰ ਕੀ ਹੈਂ ਫਿਤਰਤੇ
ਉਠ ਜਾਏਗਾ ਤੂੰ ਏਕ ਦਿਨ ਫਿਜ਼ੂਲ ਕੀ ਨਾ ਬਾਤ ਕਰ

ਹੈ ਬੜਾ ਸੁਨਹਿਰਾ ਸਮਾ ਮਿਲਤਾ ਨਹੀਂ ਬਾਰਬਾਰ
ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਕਰ ਕਮਾਈ ਇਨਸਾਫ ਕੀ ਤੂੰ ਬਾਤਕਰ

ਰਬ ਨਾ ਹੋਤਾ ਅਗਰ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਪਾਸਬਾਂ
ਲੁਟ ਗਯੇ ਹੋਤੇ ਯਹਾਂ ਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰ

ਇਕ ਸਹਾਰਾ ਆਦਮੀ ਕੋ ਤੇਰੇ ਹੀ ਬਸ ਨਾਮ ਕਾ
ਪਾਖੰਡੀਓਂ ਕੋ ਛੋੜ ਕਰ ਸੱਚੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਤਕਰ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਕਿਆ ਭਰੋਸਾ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਕਾ ਕਰਤਾ ਗੁਮਾਨ
ਮੌਤ ਕਾ ਦਿਨ ਏਕ ਤਹ ਹੈ ਚਲਨੇ ਕੀ ਅਬ ਤੂੰ ਬਾਤ ਕਰ

ਜਿਨਕੇ ਲਿਏ ਹਮ ਜੀ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸਾਥ ਵੋਂ ਦੇਤੇ ਨਹੀਂ
ਮਤਲਬੀ ਹੈ ਦੁਨੀਆ ਸਾਰੀ ਉਸ ਮੇਹਰਬਾਂ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰ

ਯੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੇਰੇ ਲਿਏ ਹੈ ਏ ਗੁਰੂ ਪੀਰੋਂ ਕੇ ਪੀਰ
ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਸੀਹਤੋਂ ਔਰ ਅਮਲੋਂ ਕੀ ਤੂੰ ਬਾਤ ਕਰ

ਮਤ ਘਬਰਾ ਉ ਬੰਦੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹਾਥ ਪਕੜ ਕੇ ਚਲ
ਮਤ ਸ਼ਰਮਾ ਉ ਬੰਦੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੋ ਚਲ

ਯਕੀਨ ਰੱਖ ਹਾਥੋਂ ਪੇ ਅਪਨੇ ਰੱਬ ਸੇ ਕਰ ਤੂ ਵਿਹਾਰ
ਗਿਰਾਨੇ ਵਾਲੇ ਲੋਗੋਂ ਸੇ ਬਚ ਕੇ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਮੇਂ ਚਲਤਾ ਚਲ

ਬਦਨਾਮੀਆਂ ਗੁਮਨਾਮੀਆਂ ਹੈਂ ਸਭੀ ਦੁਸ਼ਮਨ ਕੀ ਚਾਲ
ਖਾਰ ਹੈ ਯੇ ਰਾਸਤੇ ਕੇ ਇਨਕੋ ਜਰਾ ਹਟਾ ਕੇ ਚਲ

ਨੁਕਤਾਚੀਂ ਕਾ ਕਾਮ ਹੈ ਹਰ ਬਾਤ ਮੇ ਲੇਨਾ ਮਜ਼ਾ
ਬੰਦ ਰੱਖ ਕਾਨੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਮਸਤ ਹੋ ਕਰ ਚਲਤਾ ਚਲ

ਰੱਖ ਆਂਖ ਮੇ ਮਸਤੀ ਉਸੀ ਕੀ ਜਿਸ ਪੇ ਹੈ ਤੇਰਾ ਯਕੀਨ
ਛੋੜ ਓਸੀ ਪੇ ਕਾਮ ਸਾਰੇ ਗੀਤ ਉਸ ਕੇ ਗਾਤਾ ਚਲ

ਬਾਪ ਹੈ ਵੋ ਸਭੀ ਕਾ ਰੱਖਤਾ ਹੈ ਸਭਕੀ ਖਬਰ
ਆਸਮਾਂ ਕਾ ਤਿਜਕਰਾ¹ ਹੈ ਬੇਖੋਫ਼ ਹੋ ਕਰ ਚਲਤਾ ਚਲ

ਰਾਤ ਹੈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਜ਼ਰੂਰ ਪਰ ਸੁਬਹ ਭੀ ਨਜ਼ਦੀਕ ਹੈ
ਉਮੀਦ ਬੜੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਚਰਾਗ ਜਲਾਤਾ ਚਲ

ਦੀਵਾਲੀ ਭੀ ਇਕ ਦਿਨ ਆਏਗੀ ਤੇਰੇ ਘਰ ਮੇਂ ਐ ਬਸ਼ਰ
'ਬੀਰ' ਉਮੀਦ ਕੇ ਪੰਖੋਂ ਪੇ ਉੜ ਕਰ ਗੀਤ ਅਪਨੇ ਗਾਤਾ ਚਲ

1. ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ।

ਜਾਲਸਾਜੀ, ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ ਹੈਂ ਬੁਰੀ ਲਾਨਤ ਏ 'ਬੀਰ'
ਛੋੜ ਇਨ ਵਸਫੋ^੧ ਕੋ ਬੰਦੇ ਮਰਜ਼ੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਹੈ ਯਹੀ

ਕੁਛ ਕਰ ਗੁਜਰਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਮਾਨਸ ਕਾ ਯੇ ਪੇਕਰ¹ ਮਿਲਾ
ਵਕਤ ਕੀ ਨਬਜੋ ਕੋ ਪੜ੍ਹ-ਤਾਕੀਦ² ਗੁਰੂ ਕੀ ਹੈ ਯਹੀ

ਸਿਆਨੋ ਕੀ ਬਾਤ ਮਾਨ ਉਸਕੀ ਰਜ਼ਾ ਮੇ ਰਹ ਕੇ ਚਲ
ਰੱਖ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਅੱਛੇ ਕਾਮ- ਆਸੀਸ ਗੁਰੂ ਕੀ ਹੈ ਯਹੀ

ਕਾਮ ਹੈ ਅੱਛਾ ਤੇਰਾ ਦੁਨੀਆ ਮੇ ਬੜਾ ਨਾਮ ਹੈ
ਸਬਰ ਕਾ ਤੂ ਘੁੰਟ ਪੀ- ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਗੁਰੂ ਕੀ ਹੈ ਯਹੀ

ਕਾਮ ਕਰ ਔਰ ਨਾਮ ਜਪ ਕੁਨਬੇ ਕੇ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਰਹ
ਸੱਚਾ ਸੌਦਾ ਭੀ ਕਿਆ ਕਰ ਤਾਲੀਮ³ ਗੁਰੂ ਕੀ ਹੈ ਯਹੀ

ਬੀਜ ਜੈਸੇ ਬੋਏਗਾ ਵੈਸੀ ਫਸਲ ਕਾਟੇਗਾ ਤੂ
ਨੇਕੀ ਪੇ ਚਲ ਕੇ ਕਾਮ ਕਰ- ਦਲੀਲ⁴ ਗੁਰੂ ਕੀ ਹੈ ਯਹੀ

ਬੋਲ ਮਤ ਤੂ ਬੋਲ ਮੰਦੇ, ਜ਼ਮੀਰ ਪੇ ਆਤੀ ਹੈ ਬਾਤ
ਇਰਸ਼ਾਦ⁵ ਹੈ ਐਸਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਤਹਹੀਰ⁶ ਗੁਰੂ ਕੀ ਹੈ ਯਹੀ

ਤੂ ਮੋਹਬੱਤ ਕਾ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਤੂ ਮੇਰਾ ਹਾਫਿਜ਼ ਖੁਦਾ
'ਬੀਰ' ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ਤੇਰੀ ਇਬਾਦਤ^੭-ਤਕਦੀਰ ਹੈ ਮੇਰੀ ਯਹੀ

1. ਸਰੀਰ, 2. ਹੁਕਮ, 3. ਸਿੱਖਿਆ, 4. ਗਯਾ, 5. ਬੋਲ, 6. ਲਿਖਾ ਹੁਆ,
7. ਬਚਾਨੇ ਵਾਲਾ, ਰੱਖ ਵਾਲਾ, 8. ਪੂਜਾ, 9. ਆਦਤੋਂ।

ਲਿਖ ਦਿਆ ਹਰ ਦਾਨੇ ਪੇ ਤੁਮਨੇ ਖਾਨੇ ਵਾਲੇ ਕਾ ਨਾਮ
ਖਾਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੈਂਕੜੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਏਕ ਰਾਮ

ਯੇ ਜ਼ਮੀਂ ਔਰ ਆਸਮਾਂ ਯੇ ਹਵਾ ਪਾਣੀ ਤੇਰਾ
ਤੂ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈ ਮੁਫਤ ਹਮਕੋ ਚਲ ਰਹੇਂ ਹੈਂ ਸਭ ਕੇ ਕਾਮ

ਯਾਦੋਂ ਮੇ ਗਰ ਤੂ ਹੈ ਤੋ ਦੁਨੀਆ ਨਜ਼ਰ ਆਤੀ ਮੁਝੇ
ਨਾਮ ਕੀ ਮਾਲਾ ਤੇਰੀ ਹਮ ਜਪ ਰਹੇਂ ਹੈਂ ਸੁਬਹ ਸ਼ਾਮ

ਏਕ ਪਲ ਭੂਲੇ ਨਾ ਹਮ ਤੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਤੇ ਰਹੇਂ
ਨਾਮ ਕੀ ਸ਼ਰਾਬ ਕੇ ਪੀਤੇ ਰਹੇਂ ਭਰ ਭਰ ਕੇ ਜਾਮ

ਤੇਰੀ ਇਨਾਅਤ ਹੋ ਅਗਰ ਮਿਲਤਾ ਉਸੀਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ
ਹੈ ਬੜੀ ਲੰਬੀ ਡਗਰ-ਮਹਿੰਗੇ ਬੜੇ ਹੈ ਇਸ ਨੇ ਦਾਮ

ਕੋਈ ਮਸਜਿਦ ਮੇਂ ਢੂੰਡੇ, ਖੋਜੇਂ ਤੁਝੇ ਮੰਦਿਰ ਮੇਂ ਜਾ
ਢੂੰਡੇਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੂੰ ਕਬ ਸੇ- ਮਿਲ ਜਾਏ ਮੁਝਕੋ ਤੇਰਾ ਧਾਮ

ਬੇਕਾਰ ਹੈਂ ਸਭ ਫਲਸਫੇ ਫਿਜ਼ੂਲ ਨੁਕਤਾਚੀਨੀਆਂ
ਰੱਬ ਕੀ ਇਬਾਦਤ ਕੇ ਬਗ਼ੈਰ ਕਾਮ ਸਾਰੇ ਹੈਂ ਤਮਾਮ

ਸਰ ਹੀ ਝੁਕਾਨਾ ਹੈ ਤੋ ਤੂ ਉਸਕੀ ਚੌਖਟ ਪਰ ਝੁਕਾ
'ਬੀਰ' ਸਜਦੇ ਮੇਂ ਝੁਕਾ ਹੂੰ ਐ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾ ਮੇਰਾ ਸਲਾਮ

ਵਕਤ ਬਦਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਿਸਮਤ ਭੀ ਬਦਲ ਜਾਤੀ ਹੈ
ਤੂੰ ਸੰਗ ਮੇਰੇ ਹੈ ਗਰ ਕਾਯਨਾਤ¹ ਬਦਲ ਜਾਏਗੀ

ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਹਨੇ ਦੇ ਲੋਗੋਂ ਕਾ ਕਾਮ ਹੈ ਕਹਨਾ
ਤੇਰੀ ਰਹਮਤ² ਸੇ ਇਕ ਦਿਨ ਜੁਬਾਨ ਭੀ ਬਦਲ ਜਾਏਗੀ

ਹਕ ਪੇ ਚਲੇ ਥੇ ਹਮ ਹਕ ਪੇ ਚਲਤੇ ਜਾਏਂਗੇ
ਨਾਨਕ ਕੇ ਕਰਮ ਸੇ ਝੂਠ ਕੀ ਦੀਵਾਰ ਭੀ ਗਿਰ ਜਾਏਗੀ

ਅੱਛਾ ਬੁਰਾ ਕਿਆ ਹੈ ਖਲਲ³ ਹੈ ਦਿਮਾਗ ਕਾ
ਅੱਛਾ ਗਰ ਦੇਖੋਗੇ ਯੇ ਸੋਚ ਬਦਲ ਜਾਏਗੀ

ਸਭ ਕੁਛ ਹੈ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਬੁਰਾਈ ਭੀ ਭਲਾਈ ਭੀ
ਚਾਹੇ ਤੂੰ ਅਗਰ ਤੇਰੀ ਨੀਯਤ ਬਦਲ ਜਾਏਗੀ

ਅੱਛੋਂ ਕੋ ਬੁਰਾ ਕਹਿਨਾ ਦੁਨੀਆ ਕੀ ਰਵਾਯਤ⁵ ਹੈ ਯਹਾਂ
ਇਸ ਜਜ਼ਬਾਏ⁴ ਜ਼ੋਖਿਮ ਸੇ ਤਦਵੀਰ ਬਦਲ ਜਾਏਗੀ

ਮਤ ਰੋ ਅਗਰ ਯੇ ਰਾਸਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਪੁਰਖਤਰ⁶
ਰਾਸਤੋਂ ਪੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਭੀ ਇਕ ਦਿਨ ਹੋ ਜਾਏਗੀ

ਮਤ ਕਰ ਖੁਦਾ ਕੀ ਬਸਤੀਓਂ ਕੋ ਤੂੰ ਬੰਦੇ ਖਰਾਬ
ਵਰਨਾ ਤੇ ਬਸਤੀ ਏਕ ਦਿਨ ਜਹੰਨੁਮਾ ਹੋ ਜਾਏਗੀ

1. ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, 2. ਕ੍ਰਿਪਾ, 3. ਪਾਗਲਪਨ, 4. ਜ਼ੋਖਿਮ ਉਠਾਨਾ,
5. ਪਰੰਪਰਾ, 6. ਖਤਰੋਂ ਸੇ ਭਰੇ, 7. ਨਰਕ।

ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਤੇਰੀ ਹੁਈ ਤੋ ਕਾਮ ਸਭ ਬਨਤੇ ਗਯੇ
ਨਾਮੇਹਰਬਾਨੀ¹ ਫਿਜ਼ਾ ਮੇ ਹਮ ਸ਼ਾਦਮਾ² ਚਲਤੇ ਗਯੇ

ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਮੈਨੇ ਤੁਝੇ ਜਬ ਕਭੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਥਾ ਵਕਤ
ਇਕ ਗਾਮ³ ਥਾ ਮੈਨੇ ਚਲਾ ਤੁਮ ਦਸ ਕਦਮ ਆਤੇ ਗਯੇ

ਚਲਤੇ ਹੁਏ ਸੋਤੇ ਹੁਏ ਨਾ ਭੁਲਾਯਾ ਤੁਝਕੋ ਯਾਰ
ਖਾਬ ਮੇਂ ਭੀ ਹਮ ਤੇਰਾ ਨਕਸ਼ੇਪਾ⁴ ਟੋਹਤੇ ਗਯੇ

ਤਸਵੀਰ ਤੇਰੀ ਦਿਲ ਮੇ ਲੇਕਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੋਗੀ ਬਸਰ
ਪੀਛੇ ਹਟੇ ਨਾ ਹਮ ਕਭੀ ਆਗੇ ਕਦਮ ਬੜਤੇ ਗਯੇ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੇ ਇਸ ਸਫਰ ਮੇਂ ਕੁਛ ਰਾਸਤੇ ਤੈਹ ਹੋ ਗਯੇ
ਕੁਛ ਮੰਜਿਲੇ ਨਾ ਮਿਲ ਸਕੀ ਕੁਛ ਮਰਹਲੇ⁵ ਸਰ ਹੋ ਗਏ

ਤੂਫਾਨੀ ਹਵਾ ਮੇਂ ਉੜਨੇ ਕਾ ਵਜ਼ਨ ਹੈ ਜ਼ਹਨ ਪੇ
ਸੋਚ ਕਰ ਯੇ ਸਾਰੀ ਬਾਤੋਂ ਹਮ ਪਰੀਸ਼ਾ ਹੋ ਗਯੇ

ਹਰ ਬਲਾ ਟਲ ਜਾਏ ਸਰ ਸੇ ਗਮ ਕੇ ਅੰਧੇਰੇ ਕੋ ਮਿਟਾ
ਸੀਨੇ ਸੇ ਹਮਕੋ ਲਗਾਲੇ ਹਮ ਕਬ ਸੇ ਤੇਰੇ ਹੋ ਗਏ

‘ਬੀਰ’ ਪਰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਪੜ੍ਹੀ ਤੋਂ ਮੈਨੇ ਮਦਦ ਚਾਹੀ ਤੇਰੀ
ਸਾਬ ਤੇਰਾ ਮਿਲ ਗਯਾ ਤੋ ਵਾਰੇ ਨਿਆਰੇ⁶ ਹੋ ਗਏ

1. ਕ੍ਰਿਪਾਹੀਨ, 2. ਖੁਸ਼, 3. ਕਦਮ, 4. ਪੈਰੋਂ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, 5. ਮੁਕਾਮ,
6. ਸਭ ਕੁਛ ਠੀਕ ਹੋ ਗਯਾ।

ਤੂ ਹੈ ਜੱਗ ਕਾ ਕਰਤਾ ਧਰਤਾ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਨਾਦਾਨ ਬੜਾ
ਜੋ ਤੇਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾ ਮਾਨੇ ਤੂ ਲੇਤਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਬੜਾ

ਡਰਤੇ ਰਹੇ ਉਸ ਮਾਲਿਕ ਸੇ ਹਮ ਬੋਲੇ ਨਾ ਬੜ੍ਹ ਕਰ ਕੋਈ ਬਾਤ
ਖਾਕ ਹੋ ਗਏ ਦਾਰਾ ਜੈਸੇ ਜਿਨਕੋ ਥਾ ਅਹੰਕਾਰ ਬੜਾ

ਭਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਖਮ ਛੁਰੀ ਕੇ ਵਕਤ ਬੜਾ ਹੈ ਚਾਰਾਸ਼ਾਜ਼¹
ਬੋਲੋਂ ਕੇ ਜਖਮ ਭਰਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਉਮਰ² ਦੇਤੇ ਦਰਦ ਬੜਾ

ਮੀਠੇ ਬੋਲ ਹੈਂ ਮਰਹਮ ਜੈਸੇ ਦੇਤੇ ਹੈ ਜਖਮੋਂ ਕੋ ਤਾਬ
ਪਿਆਰ ਕੇ ਦੋ ਲਫਜ਼, ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਕਾਮ ਬੜਾ

ਅਦਬ ਬੜੋਂ ਕਾ ਜੋ ਹੈ ਕਰਤਾ ਬਾਨਸੀਬ³ ਕਹਲਾਤਾ ਹੈ
ਇਨਕੀ ਦੁਆਓਂ ਕੇ ਸਦਕੇ ਪਾਤਾ ਹੈ ਵੋ ਨਾਮ ਬੜਾ

ਬੋਲੋਂ ਸੇ ਪਹਿਚਾਨ ਹੈ ਤੇਰੀ ਕਿਸ ਪੇੜ ਕਾ ਹੈ ਤੂ ਫਲ
ਕੌਨਸੀ ਮਾਂ ਨੇ ਤੁਝਕੋ ਜਾਯਾ⁴ ਕਿਸ ਬਾਪ ਸੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾ

ਕਮ ਸੋਨਾ ਔਰ ਕਮ ਖਾਨਾ ਆਦਤ ਹੈ ਅਛੀ ਯੇ ਜਨਾਬ
ਮਨ ਭੀ ਅੱਛਾ ਤਨ ਭੀ ਅੱਛਾ ਦੋਨੋਂ ਮੇਂ ਅਨੰਦ ਬੜਾ

ਖਾਉ ਬੈਠੋ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੇ ਰਾਜੇ-ਦਿਲ ਬਤਲਾਉ ਨਾ
ਅਮਲੋਂ ਕੀ ਹੈਂ ਸਾਰੀ ਬਾਤੋਂ ਮਾਨੇ ਤੋ ਅਸੂਲ ਬੜਾ

1. ਹਕੀਮ, 2. ਸਾਰੀ ਉਮਰ, 3. ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ, 4. ਪੈਦਾ ਕਿਆ।

ਕੁਛ ਔਰ ਨਗਮੇ ਦੇ ਮੁਝੇ ਸਜਾਊ ਉਨਹੋਂ ਔਰਾਕ ਪਰ¹
ਮੋਤੀ ਜਵਾਹਰ ਕੋ ਲਗਾਊ ਲਿਖੇ ਹੁਏ ਇਰਸ਼ਾਦ ਪਰ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਕਾਰਵਾਂ ਚਲਤਾ ਰਹੇ ਬਸਤਾ ਰਹੇ
ਹਮ ਫ਼ਕਰ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਤੇਰੀ, ਆਨੋਸ਼ਾਨ² ਪਰ

ਨਾ ਭਟਕਨੇ ਕੀ ਵਜ੍ਹਾਂ ਹੋ, ਨਾ ਕੋਈ ਗਲਤ ਅਹਸਾਸ³
ਬਸ ਤੇਰਾ ਹੀ ਨਾਮ ਹੈ ਹਮ ਸਭ ਕੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਪਰ

ਤਨਹਾਈਆਂ ਰੁਸਵਾਈਆਂ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇਂ ਹਮਕੋ ਉਦਾਸ
ਹਰ ਰੋਜ਼ ਹੋ ਇਕ ਨੇਕ ਕਾਮ ਚਲਤੇ ਰਹੇ ਈਮਾਨ ਪਰ

ਤਾਬ⁴ ਦੇ ਇਤਨੀ ਹਮੇਂ ਕੇ ਸਹਿ ਸਕੇਂ ਹਮ ਸਭ ਕੀ ਬਾਤ
ਭੁਲੇ ਨਾ ਖੌਫ਼ੋ-ਖ਼ੁਦਾ ਡਰਤੇ ਰਹੇ ਨੁਕਸਾਨ ਪਰ

ਦੇ ਕਰ-ਮੁਝੇ ਤੁਮਨੇ ਸਹਾਰਾ ਰਖਲੀ ਹਮਾਰੀ ਆਨੋਸ਼ਾਨ
ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਦੁੰ ਸਾਰਾ ਜਮਾਨਾ ਇਤਨੇ ਬੜੇ ਮੇਹਰਬਾਨ ਪਰ

ਪੜ੍ਹ ਗਈ ਨਿਗਾਹੇਂ ਜਹਾਂ ਹੋ ਗਯਾ ਵੇ ਸੁਰਖਰੂ⁶
ਉਸ ਮਰਜ਼ ਕੀ ਦਾਰੂ ਹੋ ਤੁਮ ਜੋ ਦਾਰੂ ਨਾ ਹੋ ਲੁਕਮਾਨ⁷ ਪਰ

ਪਾਰ ਭੀ ਹੋ ਜਾਏਗੇਂ ਦਰਿਆ⁸-ਤਲਾਤੁਮ ਸੇ ਕਭੀ
ਤੇਰੀ ਇਨਾਯਤ ਗਰ ਰਹੀ 'ਬੀਰ' ਸੇ ਨਾਦਾਨ ਪਰ

1. ਕਾਗਜ਼, 2. ਮਹਾਨ ਇੱਜ਼ਤ, 3. ਵਿਚਾਰ, 4. ਬਦਨਾਮਿਆਂ, 5. ਤਾਕਤ,
6. ਸੁਖੀ, 7. ਇਕ ਹਕੀਮ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਸੀ ਲੁਕਮਾਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਰ ਇਕ ਬੁਟੀ ਸਲਾਮ
ਕਰਦੀ ਸੀ, 8. ਦਰਿਆ ਦਾ ਸੈਲਾਬ।

ਤੂੰ ਹਰ ਜਗਹ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਹਰ ਵਕਤ ਮੇਂ ਮਕਸੂਦ¹ ਹੈ
ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਪੇ ਹਮ ਚਲੇਗੇਂ ਤੁਝਸੇ ਅਹਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਮ

ਤੂੰ ਹਮਾਰਾ ਕਰਤਾ ਧਰਤਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ਮੇਰਾ ਚਰਾਗ
ਤੁਝਸੇ ਹੈ ਮੇਰਾ ਸਵੇਰਾ ਤੁਝਪੇ ਯਕੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਮ

ਦੀਨੋ-ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਤੂੰ ਮਾਲਿਕ ਹਮ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਮੁਰੀਦ
ਰਖਨਾ ਤੂੰ ਹਮ ਪਰ ਇਨਾਯਤ ਅਰਜ਼ ਯੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਮ

ਕਦਮੋਂ ਕੀ ਅਪਨੀ ਧੂਲ ਦੇ ਇਰਸ਼ਾਦ² ਸੇ ਸ਼ਰਸ਼ਾਰ³ ਕਰ
ਨਾਮ ਕੀ ਖਿਦਮਤ ਕਰੇਂਗੇਂ ਅਹਦ ਯੇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਹਮ

ਤੇਰੀ ਦਿਖਾਈ ਰਾਹ ਸੇ ਦੂਰ ਨਾ ਜਾਏਂ ਕਭੀ
ਸੱਚੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸੇ ਬਸ ਯੇ ਦੁਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਮ

ਹਮ ਤਸਾਸ਼ਾ ਨਾ ਬਨੇ ਦੁਨੀਆ ਕੀ ਇਸ ਚੌਪਾਲ ਪੇ
ਸਾਫ ਸੁਥਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੀ ਤੁਝਸੇ ਕਸਮ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਹਮ

ਕਿਸ ਨੇ ਭੇਜਾ ਕੈਸੇ ਰਹਾ ਕਿਸ ਕਾ ਤੂੰ ਬੇਟਾ ਬਨਾ
ਭੂਲ ਕਰ ਸਾਰਾ ਝਮੇਲਾ ਤੇਰੇ ਲਿਯੇ ਜੀਤੇ ਹੈਂ ਹਮ

ਦੇਕਰ ਹਮੇ ਥੋੜੀ ਸੀ ਹਿੰਮਤ ਇਨਾਯਤੋਂ ਕਰਤੇ ਰਹੋ
ਗੁਨਾਹ ਬਖਸ਼ੀ ਕੇ ਲਿਯੇ ਅਰਜ਼ ਯੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਮ

1. ਚਾਹੀਏ, 2. ਬਾਣੀ, 3. ਘੁਲਾ ਹੁਆ।

ਨਾਮ ਲੇਤੇ ਹੀ ਤੇਰਾ ਸਾਰੀ ਬਲਾਏਂ ਟਲ ਗਈ
ਕਾਲੇ ਬਾਦਲ ਛਟ ਗਯੇ ਮਾਂਗੀ ਮੁਰਾਦੇਂ ਮਿਲ ਗਈਂ

ਅਹਲਿਯਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕੀ ਕਹਨੇ ਲਗੀ ਉਸ ਸੇ ਯੇ ਬਾਤ
ਤੁਮ ਮੁਸਲਮਾ ਨਾਨਕ ਹੈ ਹਿੰਦੂ ਦੋਸਤੀ ਕੈਸੇ ਨਿਭ ਗਈ

ਘਰ ਪੇ ਨਾ ਆਏ ਵੇ ਕਭੀ ਖਾਨਾ ਕਭੀ ਖਾਤੇ ਨਹੀਂ
ਖਾਮਿਦ ਤੇਰਾ ਹਿੰਦੂ ਕਾ ਚੇਲਾ ਮੇਰੀ ਪੜੋਸਨ ਕਹ ਗਈ

ਘਰ ਪੇ ਉਨਹੇਂ ਬੁਲਾਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ ਤੂ ਬਸ ਖਾਨਾ ਬਨਾ
ਗਰ ਨਹੀਂ ਆਤੇ ਹੈਂ ਨਾਨਕ ਤੋ ਦੋਸਤੀ ਜਾਤੀ ਰਹੀ

ਕਹਿਕੇ ਇਤਨੀ ਬਾਤ ਘਰ ਸੇ ਬਾਹਰ ਜਾਨੇ ਲਗਾ
ਲੰਬੇ ਕਦਮ ਆਤੇ ਨਾਨਕ ਕੋ ਦੇਖਾ, ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ ਬਾਤ ਰਹਿ ਗਈ

ਪੂਛਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਬਾਬਾ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ ਤੁਮ ਕਹਾਂ
ਖਾਨਾ ਖਾਊਂ ਤੇਰੇ ਘਰ ਕਾ ਬਸ ਯੇ ਤਮੰਨਾ ਰਹਿ ਗਈ

ਮਰਦਾਨਾ ਰੋਯਾ ਜ਼ਾਰ ਜ਼ਾਰ ਕਹਨੇ ਲਗਾ ਹੂੰ ਗੁਹਨਾਗਾਰ
ਬਾਤੋਂ ਮੇ ਆਕਰ ਅਹਲਿਯਾ ਕੇ ਮੇਰੀ, ਮਤੀ ਜਾਤੀ ਰਹੀ

ਯਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੁਝੇ ਦਿਲ ਸੇ ਏ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ
ਓਨਕੀ ਤੂ ਰਖਤਾ ਹੈ ਇੱਜ਼ਤ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੇਂ ਹਰ ਕਹੀਂ

ਖੁਸ਼ਬੂ ਤਰੰਨੁਮ¹ ਫੂਲ ਕਲੀਆਂ ਸਭੀ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਲਾਮ
ਵਾਕਤਾ ਤੀਤਰ ਕਬੂਤਰ ਸਭ ਜਪ ਰਹੇ ਹੈ ਤੇਰਾ ਨਾਮ

ਜਸ਼ਨ ਹੈ ਗਰ ਕੋਈ ਬਰਪਾ ਤੇਰੀ ਇਨਾਯਤ ਹੈ ਵਹਾਂ
ਉਂਗਲੀ ਸੇ ਧਰਤੀ ਘੁਮਾਤਾ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਕੋ ਸਲਾਮ

ਆਗ ਪਾਨੀ ਮੇਂ ਲਗਾਕਰ ਬਾਦਲ ਸੇ ਤੂ ਪਾਨੀ ਗਿਰਾਤਾ
ਮੌਸਮੋਂ ਕੀ ਮਾਰ ਪੇ ਤੂ ਲਗਾਤਾ ਹੈ ਲਗਾਮ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੇਂ ਰੰਗ ਭਰਤਾਂ ਜੀਨੇ ਕੀ ਦੇਤਾ ਹਮਕੋ ਆਸ
ਨਾਕਾਮੀਓ² ਮੇ ਭੀ 'ਬੀਰ' ਜੀਨੇ ਕਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪਯਾਮ³

ਚਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜਬ ਤਲਕ ਤੂ ਹਮੇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਦਮ
ਏਕ ਦਿਨ ਤੋ ਹੋਨਾ ਹੈ ਕਿੱਸਾ ਯੇ ਸਾਰਾ ਤਮਾਮ

ਹਸਰਤ ਹੈ ਯੇ ਕਿ ਕਰ ਸਕੋ, ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਕੁਛ ਏਸੀ ਚੀਜ਼
ਚਾਂਦ ਸੂਰਜ ਕੀ ਤਰਹ ਉੱਚਾ ਹੋ ਜਿਸਕਾ ਮੁਕਾਮ

ਉਂਗਲੀਆਂ ਉਠਤੀ ਰਹੀ ਹੈਂ ਅਛੋਂ ਪੇ ਭੀ ਮੇਰੇ ਨਦੀਮ⁴
ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ ਕੋ ਕਰਤੇ ਰਹਨਾ ਜਲਨਾ ਹੈ ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਕਾਮ

ਕਰ ਮੁਸ਼ੱਕਤ ਯਾਦ ਰਖ ਉਸ ਬੜੇ ਮਾਲਿਕ ਕੋ ਤੂ
ਤੇਰੀ ਕਮਾਈ ਕੇ ਸਿਲੇ ਕੋ ਮਿਲ ਜਾਏਂਗੇ ਅੱਛੇ ਦਾਮ

1. ਲਯ ਮੇਂ-, 2. ਹਾਰ, 3. ਸੰਦੇਸ਼, 4. ਦੋਸਤ।

ਮੈਨੇ ਰਬ ਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਮੁੜਕੋ ਲਗਾ ਵੇ ਤੁਝ ਮੇਂ ਹੈਂ
ਜੈਸਾ ਸੁਨਾ ਵੈਸਾ ਮਿਲਾ ਵੇ ਸ਼ਕਲ ਉਸਕੀ ਤੁਝ ਮੇਂ ਹੈਂ

ਵੇ ਹੀ ਮਸਤੀ ਵੇ ਹੀ ਚੇਹਰਾ ਔਰ ਤੇਰੀ ਸ਼ਕਲੇਜਮੀਲ¹
ਵਸਫ ਜੋ ਉਸ ਰਬ ਮੇਂ ਹੈ ਵੇ ਖੂਬੀਆਂ ਸਭ ਤੁਝ ਮੇਂ ਹੈਂ

ਵੇ ਤਹਾਲੁਮ² ਵੇ ਹਲੀਮੀ³ ਦਰਿਆਦਲੀ ਜੋ ਰਬ ਮੇਂ ਸੁਨੀ
ਮਨ ਕੀ ਗਰੀਬੀ ਇਨਸਾਨੀਯਤ ਰੱਬੀ ਇਨਾਅਤ ਸੱਭ ਤੁਝ ਮੇਂ ਹੈ

ਚੇਹਰਾ ਤੇਰਾ ਅੰਜੁਮ⁴ ਕੇ ਮਾਨਿੰਦ ਆਖੇਂ ਤੇਰੀ ਖੁਮਾਰੀਖੋਜ਼⁵
ਸਾਰੀ ਕੀ ਸਾਰੀ ਯੇ ਸਿਫਤ ਰਬ ਕੀ ਜੋ ਹੈ ਤੁਝ ਮੇਂ ਹੈਂ

ਚਾਕਰ ਤੇਰਾ ਬਿਸਮਿਲ ਤੇਰਾ ਬੰਦਾ ਨਵਾਜ ਤੂ ਹੈ ਮੇਰਾ
ਹਰ ਬਲਾ ਕੋ ਟਾਲਨੇ ਕੀ ਖੂਬੀਆਂ ਸਭ ਤੁਝ ਮੇਂ ਹੈਂ

ਪਹਚਾਨ ਤੇਰੀ ਹੋ ਗਈ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਜਬ ਪੈਦਾ ਹੁਆ
ਰੱਬ ਕੀ ਖੁਦਾਈ ਕੋ ਸਮਝਨੇ ਕੀ ਦਾਨਾਈ⁶ ਬਸ ਤੁਝ ਮੇਂ ਹੈ

ਜਾਗਤੇ ਰਹਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਪਨੀ ਉੱਮਤ⁸ ਕੇ ਲਿਏ
ਮੁਸੀਬਤੋਂ ਮੇਂ ਸਾਥ ਦੇਨੇ ਕੀ ਸਦਾਕਤ⁷ ਤੁਝ ਮੇਂ ਹੈਂ

ਪਿਆਰਾ ਬੜਾ ਥਾ ਤੂ ਖੁਦਾ ਕੋ ਇਸ ਲਿਯੇ ਭੇਜਾ ਤੁਮਹੋਂ
ਰੱਬ ਕੀ ਭੇਜੀ ਤਾਕਤੋਂ ਸਭ ਕੀ ਸਭ 'ਬੀਰ' ਤੁਝ ਮੇਂ ਹੈਂ

1. ਖੂਬਸੂਰਤ ਸ਼ਕਲ, 2. ਸ਼ਾਂਤੀ, 3. ਸਾਦਗੀ, 4. ਸੂਰਜ, 5. ਨਸ਼ੀਲੀ ਆਖੇਂ,
6. ਗਿਆਨ, 7. ਛਗਤਾ, 8. ਨਸਲ।

ਆਖੇਂ ਬਿਛਾਊਂ ਸਰ ਝੁਕਾਊਂ ਤੂ ਹਮੇ ਦੀਦਾਰ ਦੇ
ਦੀਨੋ-ਦੁਨੀਆ ਕੋ ਮੁਹੱਬਤ ਪਿਆਰ ਕੀ ਸੌਗਾਤ ਦੇ

ਅਪਨੇ ਸ਼ਫਾਈ ਹਾਥ ਕੀ ਸਰ ਪੇ ਹਮਾਰੇ ਛਾਂਵ ਰੱਖ
ਨੇਕੀ ਪੇ ਚਲਤੇ ਰਹੇ ਏਸੀ ਹਮੇ ਅੱਕਾਤ¹ ਦੇ

ਯੇ ਬੜਾ ਪਾਲਾ ਹੈ ਚੌੜਾ ਗਰੀਬ ਔਰ ਅਮੀਰ ਕਾ
ਮੁਫਲਿਸੋ² ਕਾ ਸਾਥ ਦੇ ਏਸਾ ਹਮੇ ਜਜ਼ਬਾਤ ਦੇ

ਦਹਕਾਨ³ ਕਿਤਨੇ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਖੁਦਕਸ਼ੀ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਯਾਂ
ਗੰਦਮ⁴ ਕੇ ਖੇਤੋਂ ਕੇ ਲਿਏ- ਵਕਤ ਪਰ ਬਰਸਾਤ ਦੇ

ਆਪਸੀ ਝਗੜੋਂ ਕੋ ਲੇਕਰ ਜੰਗ ਹੈ ਦੁਨੀਆ ਮੇ ਆਜ
ਚੈਨੋ-ਅਮਨ ਸੇ ਰਹਿ ਸਕੇ ਏਸੇ ਹਮੇ ਹਾਲਾਤ ਦੇ

ਹੈ ਧੂੰਆਂ ਧਰਤੀ ਪੇ ਤੇਰੀ ਸਾਂਸ ਲੇਨਾ ਹੈ ਮੁਹਾਲ⁵
ਸਰਸਬਜ਼⁶ ਕਰ ਜਮੀਂ ਕੋ ਅਪਨੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਦੇ ਬਾਗਾਤ ਦੇ

ਨੁਕਤਾਚੀਂ ਪੇ ਖਾਕ ਡਾਲ ਰਸਤੋਂ ਪੇ ਹਮ ਬੜਤੇ ਰਹੇਂ
ਕਿਰਦਾਰ ਹੋ ਫੂਲੋਂ ਕੇ ਜੈਸਾ ਐ ਨੂਰੇਨਜ਼ਰ ਨਿਸ਼ਾਤ ਦੇ

‘ਬੀਰ’ ਕੋਈ ਲਮਹਾ⁷ ਜ਼ਾਯਾ⁸ ਨਾ ਜਾਏ ਨਾਮ ਕੇ ਤੇਰੇ ਬਗੈਰ
ਹਰ ਸਾਂਸ ਮੇਂ ਹੋ ਯਾਦ ਤੇਰੀ ਏਸੇ ਹਮੇਂ ਦਿਨ ਰਾਤ ਦੇ

1. ਤਾਕਤ, 2. ਗਰੀਬ, 3. ਕਿਸਾਨ, 4. ਗੇਹੂੰ, 5. ਮੁਸ਼ਕਿਲ,
6. ਹਰਾ ਭਰਾ, 7. ਘੜੀ, 8. ਬੇਕਾਰ।